

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 68
9 de juliol de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 36, primera reunió

SUMARI

Dossier

Debat

general sobre el món agrari (tram. 255-00004/10) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre l'acadèmia aranesa de la llengua occitana (tram. 300-00195/10) p. 48

Interpel·lació

al Govern sobre els infants en situació de vulnerabilitat (tram. 300-00194/10) p. 52

Interpel·lació

al Govern sobre la situació del comerç (tram. 300-00196/10) p. 57

Interpel·lació

al Govern sobre la coordinació del Departament d'Interior amb les policies locals (tram. 300-00199/10) p. 63

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 36.1

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Debat general sobre el món agrari (tram. 255-00004/10). Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural. Substanciació.

2. Preguntes amb resposta oral.

3. Decret llei 2/2014, del 10 de juny, de modificació de la Llei 31/2010, del 3 d'agost, de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (tram. 203-00012/10). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei.

4. Procediment per a elegir tres membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 285-00002/10). Grups parlamentaris. Designació.

5. Interpel·lació al Govern sobre l'acadèmia aranesa de la llengua occitana (tram. 300-00195/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

6. Interpel·lació al Govern sobre els infants en situació de vulnerabilitat (tram. 300-00194/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

7. Interpel·lació al Govern sobre la situació del comerç (tram. 300-00196/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre la coordinació del Departament d'Interior amb les policies locals (tram. 300-00199/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre la situació dels hospitals (tram. 300-00197/10). Marta Ribas Frías, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre l'atenció sanitària del sistema sanitari públic (tram. 300-00198/10). Alba Vergés i Bosch, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

11. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política d'acció exterior (tram. 302-00187/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió dels aeroports i ports de competència estatal (tram. 302-00185/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures fiscals per a reactivar el consum, la inversió i

l'ocupació (tram. 302-00181/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la transferència de coneixement i els parcs científics (tram. 302-00183/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els escenaris pressupostaris per al 2015 (tram. 302-00186/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació dels professionals del sector sanitari (tram. 302-00182/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model de gestió del 0,7 per cent de l'IRPF per a finalitats socials i les perspectives de futur d'aquest model (tram. 302-00184/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, comença la sessió.

Les preguntes amb resposta oral se substanciaran demà dijous, a les deu del matí.

Debat

general sobre el món agrari
(tram. 255-00004/10)

D'acord amb la seqüència acordada el proppassat 1 de juliol, aquesta sessió plenària començarà amb la substanciació del primer punt de l'ordre del dia, relatiu al debat general sobre el món agrari.

Així mateix, els comunico que, d'acord amb l'article 84 del Reglament, la diputada Maria Senserrich, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, ha delegat el seu vot en el portaveu del seu grup, senyor Jordi Turull.

Comencem, doncs, amb el primer punt de l'ordre del dia, que és el debat general sobre el món agrari. D'acord amb l'article 134 del Reglament, aquest debat general es regirà segons allò que estableixen els articles 132 i 133 del Reglament, i la seqüència acordada per la presidència i la Junta de Portaveus.

Atès que aquest debat es fa a sol·licitud del Govern de la Generalitat, començarem, en primer lloc, amb la intervenció del molt honorable president de la Generalitat, i, a continuació, amb la intervenció de l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

Té la paraula, doncs, el molt honorable senyor Artur Mas.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Senyora presidenta del Parlament de Catalunya, senyora vicepresidenta del Govern, conselleres, consellers,

senyor conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, senyores i senyors diputats, senyores i senyors representants de les organitzacions agràries de Catalunya que ens acompanyen en aquest debat, voldria que la meua introducció, i sobretot el començament de tot, servís per tenir un record, que suposo que l'interpreta, doncs, la majoria..., vaja, la «majoria» no, la totalitat dels membres d'aquesta cambra parlamentària, per a dues persones que ens han deixat molt recentment: una d'elles, en Jordi Peix, i l'altra, en Josep Tarragó, persones conegudes des de fa molts anys per alguns de nosaltres, amb les quals vàrem poder col·laborar fa més de vint-i-cinc anys i durant vint-i-cinc anys llargs, i dues persones que, a més a més, crec que s'han destacat al llarg de la seva trajectòria per fer una feina molt destacada i molt positiva, precisament al servei del món agrari del nostre país, en les seves diferents i altes responsabilitats en el Departament d'Agricultura de la Generalitat de Catalunya des de fa molts anys. Persones, per tant..., una, a l'IRTA durant molts anys, entitat de gran prestigi, no només a nivell interior i a nivell europeu, sinó també a nivell internacional des del punt de vista de la recerca en el món agroalimentari; una altra persona, doncs, concretament en Jordi Peix, que, després de molts anys de col·laborar amb el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, va tenir una tasca destacadíssima en el camp del Banc dels Aliments, i se'l recorda sobretot en aquests darrers anys per aquest compromís i per aquesta tasca tan eficaç.

Per tant, crec que és bo que, al començar un debat monogràfic sobre el món agrari, recordem figures que recentment ens han deixat, persones que ens han deixat i que han tingut un paper destacadíssim en el progrés, precisament, d'aquest món agrari en els darrers anys a casa nostra.

Dit això, jo faré una introducció, per després passar la paraula al conseller Pelegrí, que és qui lògicament, doncs, haurà d'entrar en més detalls sobre el que ha de comentar el Govern en aquest Ple monogràfic, debat general sobre el món agrari.

Començo recordant que fa quatre anys, exactament quatre anys més o menys per aquesta època, es va celebrar un altre debat monogràfic sobre el món agrari en aquesta cambra. Recordo que en aquell moment, encara que la situació dels grups parlamentaris, doncs, era diferent quant a l'adscripció en el Govern, no?, i concretament jo mateix en aquell moment era el cap de l'oposició, es va fer una resolució com a conseqüència d'aquell debat del món agrari, que va ser una resolució aprovada per unanimitat –crec que això va ser molt bo–, i que contenia 131 mesures.

Parlo de març, abril, aproximadament, del 2010 –per tant, han passat quatre anys–: 131 mesures. Ara és un moment de fer-ne un balanç, encara que no sigui molt exhaustiu –suposo que el conseller s'hi referirà després. Jo simplement els puc dir que en aquests darrers quatre anys, d'aquestes 131 mesures, el 76 per cent estan aplicades, és a dir, 100 sobre les 131; 30 estan en procés d'aplicació en diferents graus d'execució, per tant, un 23 per cent, i només una s'ha demostrat que no era viable, i, per tant, doncs, és una proporció real-

ment molt petita, molt reduïda, sobre el conjunt del que es va aprovar en aquell moment.

Fruit d'aquest balanç, ara fa aproximadament un any a la Comissió d'Agricultura es va tenir un debat sobre la necessitat de tornar a tenir un debat monogràfic com aquest, sobre l'evolució del món agrari. Sé que es va aprovar després d'alguna moció, com a conseqüència d'algunes iniciatives parlamentàries, i el mateix conseller va demanar, doncs, de poder fer, en nom del Govern, aquest Ple que ara estem fent. Això va passar ara fa exactament un any enrere.

Del marc que teníem aleshores, quatre anys enrere, què ha canviat? Han canviat moltes coses. En citaré dues o tres que crec que són les fonamentals: la primera cosa que ha canviat és que tenim una nova política agrària comuna a nivell de la Unió Europea; ara, precisament, fa poc temps se'n va aprovar el marc, del 2014 al 2020. La segona cosa que tenim nova és que la Generalitat de Catalunya, que contribueix d'una manera gran a la política agrària del nostre país, té moltes més dificultats financeres que no pas tenia; això també és un marc nou: no estem exactament igual que a la primavera del 2010, sinó que estem en dificultats financeres, com és ben conegut, molt més importants, per part de la Generalitat. I la tercera cosa que ha canviat, i ho dic, doncs, a contracor però és la pura realitat, és que l'Estat, en política agrària, també recentralitza –i dic «també» perquè ho fa en tots els altres registres de l'autogovern–, i el mateix Estat, també en política agrària, hi posa molts menys diners que no pas hi posava ara fa quatre anys enrere.

Aquest marc ha canviat d'una manera substancial i paga la pena tenir-ho en compte, perquè evidentment això té implicacions de tota mena. Les tres coses: la nova PAC, la situació financera de més estretors de la Generalitat, de moltes més estretors, i un estat que recentralitza i que a més a més hi posa menys diners.

La política agrària comuna, efectivament es manté, aquesta es manté com a concepte. Vostès saben perfectament que en les discussions que hi ha a la Unió Europea sempre hi ha algun punt d'interrogant sobre la solidesa i viabilitat de l'anomenada «PAC», de la política agrària comuna, però de fet, doncs, es va prendre la decisió a nivell europeu de mantenir aquesta política agrària amb alguns canvis. Per exemple, un canvi substancial –ho parlem algunes vegades en el si del Govern– és que a partir del 2015 hi haurà un nou sistema de pagaments directes, i això canvia determinades coses, i algunes d'elles de significatives.

L'altra cosa que permet la PAC és un alt grau de llibertat a cada estat per aplicar la política agrària comunitària de la manera, doncs, més, diguem-ne, flexible per part de cada estat. Què va fer aleshores el Govern d'acord amb aquest grau de llibertat que dóna la Unió Europea –el Govern de Catalunya? Va demanar recentment al Govern central –al Govern espanyol– que en el conjunt de l'Estat espanyol la política agrària europea s'apliqués per comunitats, per territoris; en el nostre cas, Catalunya. I això no va ser atès: el Govern espanyol ha decidit que, en lloc de fer-ho per comunitats, per territoris, es farà per comarques agràries simi-

lars. I això, *de facto*, és la recentralització, en un àmbit en què les autonomies tenen competències plenes i exclusives. És a dir, fins i tot aquí, amb competències plenes i exclusives, ens trobem amb aquesta inèrcia clara, amb aquesta direcció clara de recentralització de poder i de competències a Madrid, allà on no toca, perquè les lleis en això són molt clares i són molt taxatives.

En el tema del Pla de desenvolupament rural, que com vostès saben és el gran instrument per desenvolupar tota la política agrària, l'Estat també –i val la pena que tothom ho sàpiga– ha pres decisions que ens afecten, i les ha preses ara, recentment. La primera –al costat d'aquesta recentralització que els deia, i aquesta xifra que ara els donaré és molt molt significativa– decisió que ha pres és que redueix les seves aportacions en un 74 per cent. No en un 7,4 per cent: la redueix en un 74 per cent, que vol dir que de fet és com si es retirés, gairebé, de la política agrària. I això faria pensar que, com que realment no hi té competències, decideix retirar-se'n. Però no és el cas, perquè, com els deia abans, aprofita per recentralitzar competències, manté les estructures administratives a Madrid per dirigir una bona part de la política agrària, i a més a més es queda 240 milions d'euros per fer un pla de desenvolupament rural a nivell estatal: es redueixen les aportacions significativament en les comunitats autònomes que en tenen les competències exclusives, es queden una part dels diners per fer un pla de desenvolupament rural a nivell estatal, i, a més a més, com us deia, doncs, d'una forma o d'una altra es queda amb funcions que no li són pròpies.

Del període anterior dels plans de desenvolupament rural –parlo fins al 2013–, a Catalunya es van perdre 141 milions d'euros. També ho recordo perquè en algunes ocasions des de la mateixa Catalunya, doncs, s'ha donat el vistiplau a decisions que s'han pres a Madrid que no eren del tot bones per a nosaltres. Es van perdre aquests diners. D'aquests, ara se'n recuperaran 35, en el nou període; per tant, anirem millor en aquest sentit, malgrat que, com us deia, l'Estat fa una reducció molt significativa de les seves aportacions.

Aquest quadre on ens porta? Perquè, si acabés aquí, diríem: «Bé, doncs, aleshores això sembla un memorial de greuges», no? On ens porta aquest quadre? Ens porta al fet que la Generalitat de Catalunya hi ha de posar més diners. Fixin-se en la paradoxa: com que les coses són així, la Generalitat de Catalunya hi ha de posar més diners perquè els sectors no en perdin. I la paradoxa és molt evident, perquè resulta que l'administració, en aquest cas la de l'Estat, que té més capacitat financera i més accés per al finançament hi redueix les seves aportacions significativament, i l'administració que té més dificultats financeres i menys accés al finançament és la que hi posa més diners, que és en aquest cas el Govern de la Generalitat de Catalunya i, finalment, aquest Parlament quan s'aprovin, doncs, els pressupostos, etcètera. Aquesta és la paradoxa: el que té més capacitat financera n'hi posa menys; el que té menys capacitat financera n'hi ha de posar més.

Això ens passa en moltes altres coses; també passa en el tema de la política agrària, i val la pena que, ara que

fem un debat monogràfic sobre el món agrari, això ho tinguem ben present. Què vull dir amb això? Que la Generalitat no es queda passiva davant d'aquest panorama: fa mans i mànigues per posar-hi més diners, perquè entenem que, tal com van les coses en el món agrari, ara que estem en un procés de recuperació i de reactivació, en què el món agrari i la indústria agroalimentària tenen un paper fonamental, hem d'intentar de totes totes no perdre pistonada, malgrat les dificultats que també envolten aquest món, òbviament.

Tres o quatre idees com a reflexions finals. Això que els deia de l'esforç que farà el Govern de cara a aquest període 2014-2020 –el Govern de la Generalitat– a través del nou Pla de desenvolupament rural vol dir que passarem d'una aportació, dels plans anteriors, del 42 per cent a càrrec de la Generalitat al 50 per cent. La nostra participació en el finançament del món agrari català augmenta significativament, a mesura que la de l'Estat va reduint-se.

I segona reflexió important: el que hi posarem ara, el 2014, i anys següents és un 1 per cent més que el que s'hi va posar l'any 2006, en plena expansió econòmica i quan no hi havia tensions pressupostàries greus. També ho dic perquè l'esforç vol dir que és doble: no només n'hi posem més, sinó que hi posem més diners en un moment en què les dificultats de la Generalitat són enormement més complicades que no pas l'any 2006, com és prou evident i com és prou obvi.

Val a dir que aquesta configuració del nou Pla de desenvolupament rural s'ha acordat a través d'un acord general, d'un consens general amb sindicats agraris, amb la Federació de Cooperatives i amb les entitats forestals. Per tant, això que avui es presentarà en aquesta cambra, per part del conseller amb més detall, òbviament, respon a un consens ampli del Govern i del món agrari català.

Val a dir que també és una dada, crec que important, a tenir en compte que en l'anterior Pla de desenvolupament rural –hi insisteixo: principal eina al servei del món agrari de Catalunya– el grau d'execució dels pressupostos va ser un grau d'execució, en la mitjana europea, bastant alt: concretament, doncs, 800 milions executats sobre 942 disponibles. I encara es manté aquesta mateixa execució; això ens assegura que aquest 2014 no es perdrà ni un euro de les aportacions europees per seguir desenvolupant el pla anterior. I, a més a més, aquest grau de desenvolupament a Catalunya, aquest grau d'aplicació, d'execució del PDR és clarament superior al de la resta de l'Estat: concretament, superior en un 5,35 per cent, i, hi insisteixo, similar en el grau d'execució de la resta de països de la Unió Europea, de mitjana.

L'altra cosa que crec que és important retenir és que, com saben, hi ha un nou marc legal per desenvolupar sistemes de regadiu a casa nostra. Aquesta és una eina administrativa..., una eina legal, vaja, en la qual nosaltres confiem molt. Això és producte de les darreres lleis òmnibus, aprovades el 2011, que van fer possible que, a través d'alguns canvis normatius, molts més agricultors del nostre país, molts més pagesos es puguin apuntar a poder fer regadiu allà on hi ha deman-

da real i interès real; no allà on hi pot haver un interès més, diguem-ne, teòric o menys possible, sinó allà on realment hi ha una base real de pagesia compromesa per tirar endavant amb aquests regadius.

Cito, també, entre el que estem fent i farem de cara a aquests propers temps, el nou Pla de política forestal, i l'estratègia, ja aprovada, per aprofitar l'energia de la biomassa forestal i de la biomassa agrícola, i tots els programes relacionats amb la venda de proximitat, que és una nova orientació que s'està intentant donar en el camp català de cara, també, entre d'altres coses, a potenciar i a apreciar millor els nostres molt bons productes fets i elaborats a casa nostra, en aquest cas a Catalunya.

I, finalment, algunes reflexions finals. El conseller entenc que comentarà també l'èxit que estan tenint els programes de joves, d'incorporació de joves agricultors en el camp de Catalunya. Aquest és un dels temes centrals, perquè, si hem de mirar d'ara endavant, hem de mirar on estan les notes de confiança, on estan les bases de la confiança, i una de les bases principals de confiança és: s'hi incorpora gent jove, en el camp, o no? Doncs, la resposta és que sí, i a més a més, molta. I això crida, òbviament, a l'optimisme. I quan dic «en el camp» vull dir en el camp però també, per exemple, en les activitats pesqueres. Ahir mateix vaig tenir una trobada amb més de quinze representants de confraries de pescadors de Catalunya i ells mateixos em deien: «Hi ha joves patrons que estan estudiant a les escoles nàutiques que es volen incorporar a treballar en les nostres barques de pesca.» Bé, això és bastant general i és, òbviament, una de les notes principals de cara a aquesta confiança amb què podem contemplar el futur.

L'altre element de confiança és que tenim un camp, a Catalunya, no gaire subvencionat, en contra del que es pensa. Gairebé tothom té la sensació que el camp està subvencionat pertot arreu i que les activitats agràries només viuen de la subvenció. Això és fals, comparativament parlant: si mireu el cas de Catalunya respecte a d'altres casos a nivell estatal i a nivell europeu, veureu que, de mitjana, el finançament que té un pagès a Catalunya és un 50 per cent inferior del que té de subvenció un pagès espanyol, i dues terceres parts inferior del que té un pagès alemany. Per tant, atenció a com fem les aproximacions. A Catalunya tenim un camp productiu i eficient, perquè amb menys subvencions fa molt. Això s'ha de recordar, perquè, si no, la impressió podria ser la contrària.

I l'altre gran element que em sembla que toca citar, i ho faig a més a més amb totes les conseqüències, perquè és una altra gran palanca de confiança de cara al futur, és tota l'enorme solidesa, fins i tot en temps de crisi i de recessió, de la indústria agroalimentària catalana; una indústria, per cert, distribuïda arreu del territori. A diferència d'altres, que estan molt més concentrades en alguns llocs concrets, aquesta no: aquesta crea riquesa per tot arreu a dintre del país, i a més a més es combina amb la producció.

Per tant, la combinació entre producció i transformació d'aquests aliments és el que dona aquesta mateixa,

doncs, viabilitat i solidesa, fins i tot en moments difícils, a la nostra indústria agroalimentària, fins al punt que el clúster agroalimentari català s'ha situat entre un dels tres primers de tot Europa: no només el primer de l'Estat espanyol, que ho és, sinó un dels tres primers clústers agroalimentaris de tota la Unió Europea.

Això, òbviament, és un element de confiança de cara al futur, combinat amb el seu potencial exportador. Vostès saben perfectament que Catalunya és importadora neta de molts tipus de matèries primeres relacionades amb el camp i amb les activitats agràries en general, però és molt exportadora de productes agroalimentaris, fins al punt que l'any passat, per exemple, el grau de cobertura, és a dir, la diferència entre les exportacions nostres alimentàries i les importacions de matèries primeres relacionades amb el camp, aquesta diferència va ser del 94 per cent, és a dir, gairebé en l'equilibri, gairebé ja som capaços d'exportar tant com les necessitats que tenim, per raons òbvies, d'importar matèries primeres associades en les activitats agràries de Catalunya.

Tot això ho dic a tall de resum, i convido el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural que complementi aquesta relació, però simplement per donar alguns flaixos generals d'aquelles coses que estan passant, d'aquelles coses que han canviat, però també de la determinació que té el Govern per seguir donant suport a aquest món agrari a Catalunya, que, malgrat les objectives dificultats que ha viscut i que està vivint, i, en alguns registres, que està vivint d'una manera intensa, malgrat això, és un d'aquells camps de la creació de riquesa a Catalunya on clarament podem tenir esperances fonamentades.

Moltes gràcies per la seva atenció.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural (Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Moltes gràcies, honorable president. Senyores i senyors diputats, membres de les organitzacions professionals agràries, ex-president i president de la Federació de Cooperatives de Catalunya, representants de les diferents entitats i associacions agràries, pesqueres, ramaderes, del sector de l'alimentació i el sector forestal que avui ens acompanyen en aquest debat, afronto aquest debat des de la humilitat, des del respecte màxim a les persones i a les institucions i organitzacions del sector primari català, també des del convenciment que hem intentat fer, en tot aquest temps de govern, aquelles accions en pro i en benefici d'aquest sector, i també demanant disculpes, sinceres disculpes, si no hem sabut en algun moment ajudar, en aquest sentit que deia ara, aquest sector tan important, tan estratègic per al nostre país.

Avui el sector primari i alimentari català torna per cinquena vegada a la història d'aquesta cambra per celebrar el debat monogràfic. És un dia assenyalat, un dia important per al sector; és un dia, també, important per al Govern, per al departament que represento, però també crec que per al país. És un dia demanat i esperat no només pel Govern, sinó també per totes les entitats i associacions agràries, i totes les forces polítiques del Parlament, que unànimement hem demanat i hem acordat convocar-lo, celebrar-lo de nou, i de reprendre aquest esperit d'unitat, de responsabilitat i de sentit comú que va impregnar la convocatòria anterior.

Com saben, i com també ha dit el president, el 14 d'abril de l'any 2010 el Parlament de Catalunya va efectuar un debat monogràfic sobre l'agricultura, que va donar lloc a aquesta Resolució 671/VIII, sobre el món agrari. Aquest acord, pres amb ampli consens de totes les forces polítiques, ha estat la guia d'actuació del Govern de la Generalitat durant aquests anys i ha facilitat l'adopció de projectes estratègics, i així m'aniré referint al seu compliment i el seu assoliment al llarg de la meua intervenció.

Aquest acord, com també s'ha dit, estava format per set grans eixos d'actuació que desplegaven 131 mesures. Aquestes mesures que han tingut una menor incidència de realització, han estat, també vull dir-ho, majoritàriament dependents de l'actuació del Govern de l'Estat. Avui crec que, amb els deures majoritàriament fets, ens tornem a reunir amb idèntica finalitat però en un context diferent: amb una nova realitat, amb noves necessitats i amb noves evidències que requeriran noves polítiques. I entre aquestes novetats, ara iniciem la trajectòria d'una nova PAC, una nova PAC que introdueix canvis significatius en els objectius, en l'organització i en la distribució dels recursos, però també, i sobretot, obre un camí vers una manera diferent d'entendre les polítiques agràries i el suport a l'agricultura des de la Unió Europea. Iniciem, en definitiva, un nou cicle.

Avui, doncs, ens tornem a reunir amb idèntica finalitat, però amb l'objectiu de crear noves condicions que impulsin el sector i els empresaris agraris, i els ajudin a adaptar-se als nous temps i als nous requeriments.

S'estan evidenciant les disfuncions derivades del model actual de desenvolupament sobre un espai, la terra, limitat, amb uns recursos bàsics com són l'energia, alguns minerals, el sòl agrari i l'aigua amb signes d'escassetat progressiva. Fa quinze anys el petroli tenia un preu deu vegades inferior al de l'actualitat. Aquesta sola xifra ja ens pot donar la idea d'una convulsió econòmica i social que aquest fet comporta. I, en paral·lel, estan emergint noves tensions mediambientals, amb el canvi climàtic com a accelerador d'aquestes tensions.

Tots aquests factors afecten directament el proveïment alimentari a partir d'una demanda global en augment per causa del creixement demogràfic mundial, de la millora de les dietes alimentàries, més proteíniques, en els països emergents, i per la major producció d'agrocarburs.

Per fer front a aquest repte alimentari, la FAO preveu que fins a l'any 2050 el món haurà d'incrementar un 70 per cent la producció d'aliments. Alhora, la matei-

xa FAO indica que el creixement de població serà fins als 9.500 milions de persones a tot el món, i que la major part d'increment de la producció d'aliments no podrà procedir de l'ampliació de la superfície de conreu, sinó que s'haurà de basar en la millora dels rendiments productius de les terres actualment conreades.

En qualsevol cas, i per al conjunt de reptes a assolir –l'alimentari, l'energètic, el mediambiental–, l'agricultura es troba al cantó de les solucions, no del problema, fet que esdevé font d'oportunitats però també de responsabilitats.

En aquesta línia, cal garantir, també, la seguretat alimentària. És a dir, cal insistir en aquest concepte com a eix fonamental i tret identificatiu dels productes alimentaris catalans, tant cap als mercats interns com, sobretot, de cara als mercats internacionals.

A més a més, la crisi econòmica ha evidenciat quelcom que, encara que era evident, no ha deixat de sorprendre: el caire anticíclic del sector agroalimentari. Quan la crisi econòmica només era portadora de males notícies, els indicadors de l'agricultura i la indústria alimentària esdevenien un oasi de brots verds; mentre es perdien llocs de treball arreu, a l'agricultura se'n guanyaven; mentre es perdia producció, l'agroalimentació incrementava amb un creixement espectacular les exportacions. I això ha estat decisiu per sostenir la nostra economia.

Tinguem en compte que l'alimentació representa quasi una tercera part de la nostra demanda. A l'entorn d'aquesta xifra, hi ha la del pagès al cuiner, passant per la indústria i la distribució, però també per tots els *inputs* i els serveis associats a la producció alimentària. En resum, l'agroalimentació ha estat el pilar més ferm a l'època de les vaques flaques, i per totes aquestes raons l'agroalimentació catalana es mereix la més alta valoració i el reconeixement de tota la societat.

Però què hi veuríem, en el nostre sector, si avui ens féssim una fotografia? Hi veuríem empresaris, empresaris amb ganes de professionalitzar-se, de millorar, d'adaptar-se als nous temps; hi veuríem empresaris que estan fent grans coses i que mouen l'economia i l'ocupació del país; hi veuríem empresaris que demanen la col·laboració de la seva administració perquè els creï un marc on puguin créixer i desenvolupar-se, i ara més que mai és el moment d'insistir en aquesta necessitat de fomentar la col·laboració publicoprivada.

Tenint en compte les tendències econòmiques actual, en una època marcada per la recent recessió econòmica i encara amb quotes baixes de creixement, en què l'economia espanyola ha iniciat el 2014 amb el major creixement intertrimestral en sis anys –entre el gener i el març ha pujat un 0,4 per cent, dues dècimes més que l'últim trimestre del 2013–, i en què l'economia catalana ha crescut un 0,4 per cent en termes intertrimestrals i un 0,8 per cent en termes interanuals el primer trimestre del 2014, podem constatar que el sector agrari és el sector que ha registrat el creixement més positiu de l'economia catalana durant tot l'any 2013 i també aquest primer trimestre del 2014, amb un creixement interanual del 5,8 per cent.

Vull fer esment d'algunes dades que no són fruit de la casualitat, sinó del treball, de la constància i del bon fer per part de tots els agents del sector, a qui aprofito per agrair la seva exemplar dedicació. Ells han aconseguit fer de Catalunya, primer, una regió europea d'agricultura i ramaderia intensives d'alta productivitat i competitivitat, molt tecnificada, i, com deia el president, poc subvencionada. Han aconseguit, també, fer de la indústria agroalimentària la gran columna vertebral de la indústria catalana: som, com deia ara, el segon clúster d'empreses agroalimentàries més important d'Europa. Tres, han fet que el sector sigui un embornal del coneixement i de la generació d'innovació. I 4, com també han fet que sigui un dels més dinàmics en la seva internacionalització.

La internacionalització del nostre sector no té marxa enrere: ha esdevingut una visió estratègica, estructural i de caràcter permanent. Durant l'any 2013 les empreses agroalimentàries catalanes van exportar per un valor de 8.038 milions d'euros, un 2,79 per cent més que l'any anterior, mentre que les importacions es reduïen en un 3,75 per cent. Això ha permès millorar encara més la taxa de cobertura, a què feia referència el president fa un moment. I cal destacar quatre subsectors que constitueixen la punta de llança internacional del nostre país: el porcí, els vins i els caves, la fruita dolça i els olis. I, per destinacions, els països tercers representen en aquest moment el 30 per cent de les exportacions, i la Unió Europea, el 70 per cent. Així mateix, han alimentat i inspirat una de les gastronomies de més fama i de més reconeixement mundial.

Tot plegat ha fet que siguem un sector resilient a la crisi econòmica actual i un dels que recupera ocupació.

Gràcies a aquestes dades, com ja s'ha dit, avui Catalunya és considerada el segon clúster regional agroalimentari d'Europa, un sector modern, competitiu, obert i exportador, tot i que això no ens ha de privar de tenir en compte les fragilitats a les quals haurem de fer front en el futur, i que les vull indicar.

En primer lloc, cal tenir en compte la forta dependència de la importació dels aliments agrícoles bàsics, sobretot els cereals i la soja.

En segon lloc, les relacions acusadament asimètriques dins de la cadena alimentària que estan constrenyent els marges econòmics de les baules més febles de la cadena, i el si d'uns mercats més liberalitzats n'han accentuat la volatilitat en un marc de preus i costos incrementats.

En tercer lloc, la realitat agrària catalana és extremadament diversa i complexa. Cal ser conscients de les limitacions d'una gran part del territori per al desenvolupament d'una agricultura competitiva.

En quart lloc tenim l'aigua, un recurs limitat que és reclamat des de diferents usos: urbans, industrials, agrícoles i mediambientals; usos que tensen les relacions i que demanen que establim les bases per a una planificació a llarg termini, que els equilibri al si d'un ordre de prioritats adequat. En qualsevol cas, la societat ha de tenir present que l'aigua és la matèria primera de l'agricultura, que el consum que es fa de l'aigua

en el regadiu en realitat té com a destinatari el consumidor final dels aliments i que la disponibilitat d'aliments ha de comptar entre les primeres prioritats de país. Pel seu cantó, l'agricultura ha d'apostar decididament per les alternatives més eficients amb relació al recurs de l'aigua, tant pel que fa a les tecnologies de reg com a les opcions productives, és a dir, pels conreus que donen major rendiment optimitzant l'escàs recurs de l'aigua.

I en cinquè lloc, cal repensar i revaloritzar els espais naturals i els boscos: un terç del territori català és superfície Xarxa Natura 2000, i dues terceres parts del territori són forestals. Quant a la superfície protegida, Catalunya és la tercera regió, el tercer país d'Europa que hi destina proporcionalment més territori; en concret, les ZEPA a Catalunya ocupen el 28,4 per cent del territori, quan al conjunt espanyol és del 19,2 per cent; a França, el 7,8 per cent, i al Regne Unit, el 6,3 per cent. Aquest és un actiu mediambiental a valorar especialment i una aportació important de Catalunya a la qualitat mediambiental d'Europa.

Pel que fa als boscos, aquests són un gran actiu desaprofitat i que s'ha d'aprofitar. Disposem de boscos amb un marcat caràcter multifuncional. En aquest sentit, cal potenciar la relació entre l'activitat agrària i el bosc, incloent la ramaderia dins del bosc, i la utilització de la biomassa, sobretot la de proximitat, com a combustible renovable, a fi de dotar de nova vitalitat aquest actiu.

Cal també tenir present que molta de la superfície forestal actual no és més que el resultat de l'abandonament de les terres agrícoles. En aquest aspecte, vull anunciar la voluntat del departament d'estudiar la fórmula òptima per poder dur a terme les simplificacions legislatives necessàries per tal de permetre retornar al sòl agrari tots aquells terrenys no forestals que s'han embosquit per l'abandonament d'antics cultius.

En sisè lloc, cal contemplar la pesca i l'aqüicultura. Catalunya és essencialment mediterrània, la seva història i la seva projecció en el món van estretament lligades al mar. Tanmateix, probablement no s'estan desenvolupant tots els potencials que té aquest sector, malgrat que hi ha una activitat molt valorable i una professió que mereix el millor reconeixement. Catalunya compta amb el 9 per cent de la flota pesquera espanyola. Entre la pesca i l'aqüicultura catalana es proveeix un 20 per cent del consum de Catalunya, on l'aqüicultura aporta una sisena part del total.

I finalment tenim la qualitat mediambiental. Aquest aspecte és ambivalent i és transversal, atès que, d'una banda, l'agricultura realitza destacables funcions mediambientals i de qualitat paisatgística, amb un rol destacable en les possibles accions de la mitigació del canvi climàtic, i, de l'altra, l'agricultura té capacitat contaminant i d'emissió de gasos d'efecte hivernacle.

Vull recordar que un dels objectius de la nova PAC és aconseguir una agricultura més verda i més eficaç a través d'un component verd en els pagaments directes. En aquest sentit, el Govern està compromès en aquest nou model, i per això cal, doncs, seguir avançant vers una gestió mediambiental acurada de la producció

agrària potenciant les millors pràctiques des del punt de vista mediambiental, resolent adequadament el reciclatge de dejeccions ramaderes i d'altres residus, i també posant els límits pertinents al creixement de l'activitat en funció dels seus impactes.

En aquesta lluita vers una agricultura segura des d'un punt de vista sanitari i amable amb el medi ambiental, la tecnologia, la recerca, la innovació i la transferència han d'esdevenir la millor eina, una eina capaç d'ampliar possibilitats i de reduir riscos.

En parlar d'agricultura, cal tenir present la dualitat de la realitat agrària catalana: els condicionants naturals, sobretot de muntanya i d'aridesa, juntament amb una maquinària cada cop més eficient però gens amiga de terrenys complicats, han desplaçat àmplies zones agràries a realitats de dificultat i en molts casos a l'abandó. Així, a Catalunya conviuen una agricultura potencialment competitiva i una agricultura desfavorida. Tot i que els límits entre una i altra agricultura són imprecisos i a vegades poden solapar-se a la mateixa explotació, es tracta de dos conceptes clarament diferenciats i que requereixen polítiques, també, clarament diferenciades.

L'agricultura potencialment competitiva és la que trobem a les àrees de regadiu o als secans especialment humits. Així mateix, la ramaderia intensiva caldria incloure-la en aquest apartat, i també algun conreu com la vinya, que aporta qualitat malgrat certs graus d'aridesa. Aquesta agricultura és la base del nostre proveïment alimentari i proporciona en bona mesura la matèria primera de la indústria alimentària. És un subsector orientat, sovint, a estratègies competitives de costos a partir d'economies d'escala i tecnologia.

Però hi ha una altra agricultura: una agricultura amb més dificultats, una agricultura desfavorida, que ocupa una gran extensió del territori català, molt particularment a les muntanyes i als secans àrids. És una agricultura que necessitem pels serveis públics de caire mediambiental, territorial i paisatgístic que realitza, una agricultura que manté el territori viu, una agricultura que des del punt de vista de política agrària ens hem de marcar com a objectiu mantenir-la, recolzar-la i evitar que s'abandoni.

Les estratègies, doncs, han de ser clarament diferenciades: en l'agricultura potencialment competitiva els suports s'han de dirigir a la consolidació d'estructures productives eficients; a compensar les asimetries dels mercats, a modelar-ne la volatilitat mitjançant, entre d'altres opcions, la informació i la transparència de mercats, la contractació obligatòria, etcètera; a facilitar, per tant, també, les vies de comercialització i oferir serveis de valor afegit.

Complementàriament, l'agricultura en dificultat requereix un suport específic, especial, individualitzat, que atengui els béns públics que aporta a la societat amb la seva acció vitalitzadora del territori, del paisatge i dels serveis mediambientals que realitza. Aquesta és en bona part la funció que ha de complir, també, el Programa de desenvolupament rural.

Amb relació a aquest programa, voldria fer esment de l'acord al qual s'ha arribat, que l'ha dit el president, amb les organitzacions sindicals agràries de cara a establir les adequades prioritats, i aquesta manera de fer les coses, aquesta voluntat d'arribar a acords entre tots ajudarà, sense dubte, a obtenir els millors resultats dels recursos i els esforços esmerçats.

Una darrera consideració pel que fa referència a la PAC: avui dia la PAC ja està tancada a nivell europeu i se n'estan negociant els últims serrells, que no per això menys importants, dins dels estats membres. Per tant, ara la decisió passa pel Govern de l'Estat, que és qui decideix com s'aplicarà la PAC a Espanya, ja que aquesta reforma dóna una llibertat bastant gran als estats membres sobre la manera de com implementar-la. Mentre el Govern estatal aposta per una política centralitzadora que té en el ministeri l'únic interlocutor amb Brussel·les, Catalunya demana una PAC territorialitzada, una PAC adequada a les diferents realitats de l'Estat, on cada comunitat autònoma, cada territori pugui fer una política agrària pròpia.

Vull recordar, com també ha dit el president, que Catalunya té competències exclusives en matèria d'agricultura que no podran ser exercides perquè l'Estat possiblement ho impedirà. Al mateix temps, l'Estat aposta per un model on tot queda igual, mentre que Catalunya demana una PAC adaptada als nous temps i al mercat global. Tot plegat fa que s'estigui configurant un sistema recentralitzador, molt complex, difícil d'entendre per l'administrat, que no recull la realitat de la ramaderia mediterrània i que també perpetua el repartiment injust i incoherent dels fons de l'Estat.

Els poso alguns exemples per il·lustrar aquesta afirmació: els ajuts a l'olivera de baixa producció a Catalunya, localitzada, per exemple, a les Garrigues i al sud del Segrià, oscil·len entre els cent cinquanta i els dos-cents euros per hectàrea, mentre que en altres comunitats autònomes arriben als mil euros per hectàrea.

Segon exemple: els drets de vi a destil·lació es donen a aquells que el 2010 es van assignar. En algunes comunitats autònomes se'n van assignar molts; aquí, no tants, i ara són molts els empresaris catalans que han quedat fora d'aquest sistema.

Tercer exemple: ajuts a les hectàrees de fruita. Alemany sí que en té i sí que es permeten; nosaltres, no.

Una altra dada impactant –també l'ha dita el president però la vull refermar– és sobre els ajuts de suport relatiu d'aquesta renda agrària catalana. De mitjana, un pagès català rep la meitat dels ajuts directes d'un pagès espanyol, i quasi una tercera part del que rep un pagès alemany.

En aquest sentit, i atenent al fet que s'està endarrerint l'aportació de l'Estat al nostre PDR, anuncio que la propera setmana el departament –i a partir d'aquí intentarem fer-ho sempre així– pagarà la part catalana i la part europea de les ajudes agroambientals, en aquest cas de l'arròs, en el marc del Pla de desenvolupament rural de Catalunya, per evitar perjudicis al sector i facilitar que les explotacions afectades puguin disposar al més aviat possible d'aquest suport econòmic. Pro-

cedirem a pagar la part corresponent de l'Administració catalana i la part del cofinançament europeu que li pertoca, per tal de facilitar liquiditat suficient i no haver d'esperar un endarreriment de l'Estat, que penalitza les comunitats autònomes que més grau de compliment tenen del seu PDR.

Altres exemples, també, són les afectacions de la PAC sobre alguns sectors que hi vull fer referència. El primer d'ells són els fruits secs. En el model de regionalització únicament s'ha contemplat una part dels imports que percebia el receptor, imports del Feaga, i no s'han contemplat els imports corresponents a l'ajuda nacional de fins a cent vint euros per hectàrea. Per tant, els imports que rebran en el proper període seran molt inferiors que els que estan rebent en l'actualitat. Entenc i comparteixo la indignació del sector. És per això que, a petició de Catalunya, s'ha inclòs dintre dels ajuts acoblats. Amb un import de 14 milions d'euros anuals, aquests imports suposaran uns recursos insuficients en aquests moments, però també hem aconseguit que es posi en marxa un pla de reconversió de la fruita seca; tenint en compte que és una producció amb un elevat risc d'abandonament, és un dels sectors que s'han de protegir i que s'ha de revisar la seva assignació econòmica en la PAC l'any 2016.

Un altre sector que hi vull fer referència és la fruita dolça. La fruita dolça rep, des del meu punt de vista, un tracte discriminatori en el nou període. S'ha exclòs la possibilitat que als productors exclusius de fruita que en aquest període no estan rebent pagaments directes se'ls puguin assignar drets. Això fa que alguns productors tindran drets de pagament i altres no. Des de Catalunya s'ha posat de manifest davant de l'Estat aquest tracte discriminatori i, com a darrera alternativa, s'està defensant que puguin accedir al sistema a través de les reserves nacionals.

L'oli. En el cas de l'olivera els imports per hectàrea són molt variables, ja que l'assignació dels imports es va fer en funció de la producció, i, tenint en compte un model de regionalització, això s'arrossegarà el proper període 2014-2020. Des de Catalunya es va defensar un suport específic per a l'olivera de baixa producció, tenint en compte que són les hectàrees que rebran uns imports més baixos, opció que finalment no ha quedat recollida en els ajuts acoblats. També anuncio que aquest és un altre dels conreus que s'haurà de revisar, que proposarem la seva revisió en la PAC l'any 2016.

Un altre sector afectat: el vi i el cava. Igual que la fruita dolça, la vinya rep el mateix tracte discriminatori, fet que farà que en el proper període alguns productors estaran dintre del sistema i rebran pagaments directes, i altres en quedaran fora. Com a alternativa, s'ha defensat que es pugui accedir al sistema a través de la reserva nacional. El sector vitivinícol disposa, però, d'un programa específic de suport, amb diferents mesures, que té garantida, per tant, la seva continuïtat, tot i que amb un import molt inferior.

Què ha fet, què fa, que farà el Govern de la Generalitat enfront d'aquesta controvèrsia? Des de Catalunya érem conscients de l'oportunitat que representava aquesta nova PAC, i que hauria de ser utilitzada per reforçar el paper econòmic dels agricultors, les seves

cooperatives i organitzacions, per tal de fer de l'agricultura europea un sector dinàmic, innovador i més rendible com a única via per garantir el manteniment del teixit productiu agrari, i amb ell garantir també el manteniment dels ecosistemes de manera sostenible. Les propostes de reglament de la comissió del passat 12 d'octubre no eren propostes tancades, sinó que permetien possibilitats d'influir en les diferents institucions europees, amb l'objectiu d'apropar alguns aspectes de la reforma a les necessitats del sector agrari català.

En aquest marc, l'Administració catalana va consensuar un document de posicionament sobre les diferents propostes que configuren aquesta nova PAC. Ho va fer amb les organitzacions agràries, les sectorials, les cooperatives, i amb els partits polítics amb representació al Parlament de Catalunya, i amb els europarlamentaris.

A continuació passaré a detallar quina és la nostra proposta, i ho faré estructurant el meu discurs en nou blocs temàtics, nou eixos que han de guiar el marc estratègic de futur, el pla d'acció per al departament i per als sectors als quals representa aquest durant els anys futurs.

En primer lloc, estimular la capacitat productiva. Cal recuperar terres abandonades, cal fomentar l'ús social de les terres i donar major protecció al sòl agrari. Així, properament presentaré en aquest Parlament l'entrada d'una llei sobre els espais agraris. En segon lloc, també, cal consolidar el model de sanitat animal i vegetal català, basat en la col·laboració publicoprivada. En tercer lloc, cal esdevenir un territori model amb relació a les mesures de bioseguretat, a les explotacions ramaderes i a la gestió sostenible amb relació a les agrícoles. Anuncio, també, l'establiment d'un programa de qualificació en bioseguretat de les explotacions ramaderes a Catalunya, començant pel sector porcí, atès el seu pes específic dins del sector, que permetrà sondejar l'estat de la protecció sanitària d'aquestes explotacions.

En segon lloc, l'increment de les exportacions. En aquest àmbit, un element clau per incidir en les exportacions passa també pel sector cooperatiu, per les cooperatives. I en aquest sentit vull parlar de la concentració de cooperatives i de les organitzacions de productors. El cooperativisme en aquest moment és necessari per al sector alimentari català i també per al món rural, perquè estructura la producció, l'ordena, l'organitza i la valoritza, i a més ho fa, tot això, de forma compartida, i reparteix aquests valors, inclòs el valor econòmic, a una àmplia base social i territorial. Les cooperatives també són imprescindibles perquè donen veu i obliguen al compromís els productors.

No obstant, ara més que mai cal modernitzar més les cooperatives i agrupar aquelles que no tinguin suficient viabilitat econòmica a curt i a mitjà termini, i crear també estructures de producció i de comercialització majors. Si fem això, comptarem amb dos ingredients bàsics per a l'assoliment de l'objectiu de guanyar en eficiència i generar riquesa al país: en primer lloc, unes cooperatives dinàmiques i capaces de guanyar en

capacitat d'incidència en els mercats, i en segon lloc, un sector agroalimentari capaç de produir competitivitat i varietat de productes; hi ha sectors capaços de produir una elevada varietat d'aliments de qualitat i a costos molt competitius a nivell internacional, amb les màximes garanties de qualitat i seguretat alimentària, sobretot, també, orientats a mercats emergents que valoren molt aquesta seguretat.

En aquest sentit, per tant, el Govern seguirà apostant pel suport a les inversions innovadores i per la concentració empresarial, mitjançant la publicació de les convocatòries de les línies d'ajut a les indústries i el Pla de cooperatives, a través del qual se seguirà potenciant la fusió i l'increment de dimensió de les cooperatives. Un fet important a extreure de tot això és la transferència de coneixements que redundarà en el conjunt de l'R+D+I català, fet que ens permet donar major valor a la capacitat tecnològica dels nostres centres de recerca i generarà un retorn a la ciutadania d'aquest país.

Un altre eix troncal del qual vull fer menció és el foment de l'agricultura de proximitat, l'autosuficiència alimentària i la reordenació sostenible dels aliments. Com ja he dit, la implementació d'una nova reforma de la PAC, a partir de l'1 de gener del 2014, mostra un considerable interès vers el manteniment i, en la mesura del possible, un increment en la productivitat, junt amb un elevat respecte al medi ambient, fet que s'ha de produir seguint el mandat de la Mesa del Parlament Europeu, de l'octubre del 2013, que a grans trets diu que les pràctiques de gestió agrícola incloent en l'agronomia la millora genètica són l'opció que ha de permetre la intensificació sostenible de la producció agrícola, amb l'objectiu d'augmentar la producció d'aliments i el suport del subministrament d'aliments. L'objectiu de la intensificació sostenible és produir més aliments per unitat de superfície sense incrementar aquesta i reduir-ne els impactes ambientals i en unes condicions socials i econòmiques beneficioses.

Catalunya està al voltant del 35 per cent d'autosuficiència alimentària en termes de producció primària agrària. Algunes fonts consideren que els nivells per sota del 50 per cent podrien representar un perill, ja que impliquen una elevada dependència exterior. Considerant l'aportació de la ramaderia, el nivell d'autosuficiència a Catalunya augmenta fins a un 99 per cent. També, i tanmateix, la producció ramadera es basa majoritàriament en la importació de matèries primeres i té un considerable impacte ambiental.

En aquest context de país, hi ha tres vies per augmentar el nivell d'autosuficiència alimentària: primer, canviar els hàbits alimentaris i augmentar el consum de proteïna vegetal respecte a l'animal, tal com s'està observant a Europa; 2, reduir el malbaratament alimentari, i 3, produir més aliments per unitat d'*input*.

Basant-se en tot això, junt amb les condicions climàtiques i socials que es plantegen per a la Catalunya del segle XXI, la nova PAC té tres objectius estratègics que compartim. El primer, la producció sostenible d'aliments mitjançant l'augment de la competitivitat de l'agricultura i de la rendibilitat de la producció. En

aquest àmbit, la reducció dels *inputs* energètics, mitjançant l'agronomia de precisió i la selecció tècnica del material vegetal, conjuntament amb la combinació de productes interessants i nous per al mercat, produïts a més baix cost, són dos factors que necessàriament contribuiran a incrementar la rendibilitat agrària.

El segon objectiu estratègic és la gestió sostenible dels recursos per garantir la producció de béns públics i el contrast dels efectes del canvi climàtic. L'agricultura ha de jugar un paper clau en les polítiques d'adaptació i mitigació del canvi climàtic, o bé adaptant les pràctiques agropecuàries o bé, també, fixant el carboni en els conreus i en els sòls agrícoles.

I, finalment, el tercer objectiu és el desenvolupament regional equilibrat per explotar les zones rurals. L'agricultura de proximitat, combinada amb l'agricultura del lloc adient, és a dir, la del sentit comú, la que produeix allò que és necessari en el lloc oportú per donar el millor producte i servei, ha de beneficiar el desenvolupament del sector agrari en zones no metropolitanes. En aquestes àrees, les varietats locals, produccions ecològiques, productes de temporada, elements exclusius, l'explotació del bosc, l'aprofitament pesquer de les zones costaneres, la viticultura, l'olivicultura, entre d'altres, són productes altament valorats i, per tant, amb un elevat valor afegit. És en aquest context on la producció de proximitat, l'anomenada «quilòmetre zero», té un paper clau per jugar en els propers anys, tant pels aspectes lligats a la sostenibilitat alimentària com per la sostenibilitat ambiental. Així, per poder desenvolupar polítiques de «quilòmetre zero» plantejem estudis també en zones representatives.

Amb relació a la producció ecològica..., la producció ecològica considero que és un sistema de producció i transformació d'aliments d'alta qualitat que respon a l'aplicació d'un mètode establert a nivell internacional, i regulat i reconegut per la Unió Europea dins de les seves polítiques de qualitat i d'innovació. És important ressaltar que es tracta d'un sector molt jove i molt dinàmic, amb tan sols quaranta anys d'existència efectiva a casa nostra.

El Govern de Catalunya creu en l'impuls de l'agricultura ecològica i la ramaderia ecològica, tant per l'excel·lència dels productes que se n'obtenen com pels beneficis socials i ambientals que aporta. L'aportació de l'agricultura i ramaderia ecològiques en la sostenibilitat de l'activitat agrària i ramadera és un element clau per aconseguir el nostre objectiu de tenir un territori equilibrat, tant des del punt de vista econòmic i demogràfic com també des del punt de vista ambiental, i sense oblidar, òbviament, en cap cas, l'aportació d'aquest sector a la generació de llocs de treball en zones rurals. Concretament, des de l'any 2000 fins a l'any 2013, el nombre d'operadors ecològics s'ha multiplicat per més de cinc, i ha passat de 450 a 2.470 operadors –molts d'ells, incorporacions de joves agricultors, com abans també hi feia referència el president–, i la superfície inscrita s'ha multiplicat gairebé per onze: de 10.807 hectàrees a 112.408.

Conscients, per tant, de la importància d'aquest sector, ja l'any 2006 es va elaborar un llibre blanc. Aquell

llibre blanc va donar lloc després al Programa de foment de la producció alimentària ecològica, que dura fins a finals d'aquest any 2014, passant també pel pla d'acció interdepartamental de l'any 2008 a l'any 2012. A més a més de totes aquestes tasques de foment, el departament també actua com a autoritat competent a Catalunya de tots els temes relacionats amb el control i la certificació dels operadors ecològics, i ho fa, com vostès saben també, a través del CCPAE, conegut també per tots vostès.

Quart eix: la compatibilització del medi natural i el desenvolupament. La dinamització de la gestió forestal i de la prevenció d'incendis..., amb dues dades recurrents que els coment: un 64 per cent del territori català és forestal, i el 40 per cent és arbrat; mentre que el 80 per cent de la superfície forestal és de titularitat privada, la resta són boscos públics. Els boscos són, per tant, la infraestructura verda més important del nostre país i proporcionen serveis de gran importància per a la societat, com ara el manteniment de la biodiversitat, la fixació del carboni, l'aportació d'oxigen, l'ajuda a la recàrrega d'aqüífers i la reducció de l'erosió, a més dels seus valors lúdics, turístics i esportius. És per aquest motiu que el departament s'ha fixat com a objectiu cabdal preservar i gestionar de manera sostenible els valors naturals i la biodiversitat dels boscos, de la superfície forestal i del conjunt del territori de Catalunya, i la millor manera de conservar i protegir, com vostès saben i com ja hem repetit moltes vegades, és gestionar.

A tal efecte, plantejem una gestió multifuncional sostenible, que s'inscriu en el concepte de «bioeconomia» que impulsa l'Estratègia 2020 de la Unió Europea i cerca l'equilibri entre la protecció de la seva biodiversitat i l'activitat de la població que hi viu, i alhora contribueix a garantir els recursos per assegurar la gestió que requereixen per a la seva conservació i millora. El conjunt d'actuacions plantejades estan recollides en el Pla general de política forestal, aprovat recentment pel Govern, el passat dia 17 de juny.

Paral·lelament, i de forma estretament vinculada a la gestió forestal, hem de tractar també la gestió de la biomassa. Quina ha de ser, per tant, l'estratègia de la biomassa? En primer lloc, cal que faci un incís especial en la necessitat de desenvolupar una bona estratègia d'utilització i aprofitament de la biomassa generada als boscos, com a eina molt adequada que ens permetrà assolir molts dels objectius que ens hem fixat. El que podem anomenar la «biomassa de proximitat» es tracta d'una estratègia que té com a objectius essencials l'aprofitament energètic de la biomassa forestal local, és a dir, dels boscos propers, i activar així la cadena forestal per millorar l'estat dels boscos a Catalunya, reduir la càrrega de combustible que s'hi acumula any rere any –3 milions de tones/any– reduir el risc d'incendis i potenciar la resiliència de les masses forestals, la qual cosa afavoreix la millora de la diversitat i la reducció dels efectes negatius del canvi climàtic i dels riscos naturals.

L'estratègia prioritza l'aprofitament dels usos energètics de la biomassa en tots els sectors, atenent criteris d'eficiència i diversificació, i aposta per no impulsar

noves plantes de producció elèctrica. D'aquesta manera s'ajudarà a potenciar el sector forestal, a dinamitzar els aprofitaments de la superfície arbrada de Catalunya, i contribuirà al desenvolupament econòmic general i, de manera significativa, l'àmbit rural en generar activitat econòmica i llocs de treball.

Aquesta estratègia s'inscriu, com deia, en els objectius del nou Pla general de política forestal de Catalunya 2014-2024, així com en els de l'Estratègia 2020 de la Unió Europea, així com també en el Pla de l'energia i el canvi climàtic de Catalunya 2012-2020.

Un altre subeix dins d'aquest marc, d'aquest eix de les polítiques en medi natural, és el canvi en el model de gestió dels espais protegits i dels parcs naturals que aspirem a liderar. Els espais naturals protegits de Catalunya representen gairebé un 30 per cent de la seva extensió i es conceben cada vegada més com a oportunitats per promoure models més sostenibles i de desenvolupament, exportables a la resta del territori. Avançar en aquesta direcció passa per la necessària col·laboració de les administracions i la participació de la ciutadania, i depèn, en gran mesura, de les característiques socioeconòmiques dels municipis en els quals es situen aquests espais. En zones econòmicament depriudes, els espais naturals protegits han de representar un motor que generi noves formes de renda i així contribuir al desenvolupament social i a la conservació del patrimoni natural i el cultural.

Tenim com a objectiu fer realitat aquestes sinergies actuant en diversos fronts, amb propostes concretes: valorització de l'activitat agrària com a element clau en la gestió activa dels espais protegits, fomentant-hi l'agricultura i la ramaderia ecològiques i la biodiversitat cultivada. En segon lloc, crear una marca de productes dels parcs naturals. En tercer lloc, utilitzar les possibilitats que ofereixen els grups Leader per establir mesures de col·laboració entre els òrgans gestors dels espais i altres ens territorials, especialment pel que fa a l'activitat agrària i ramadera. En quart lloc, assegurar l'aprovació dels documents de planificació i de gestió de tots els espais de protecció especial que oferiran només normes clares. I, en cinquè lloc, portar a terme el Pla de gestió dels espais naturals protegits de Catalunya.

I, finalment, com un subelement més dins de l'element troncal, faig referència també a la gestió integrada de l'agricultura amb el medi natural i la biodiversitat. Cal remarcar el fet que l'existència dins de la conselleria de les competències en medi natural i en agricultura ens proporciona una ocasió immillorable i òptima de gestionar-les de manera integrada, i complir l'objectiu establert a nivell comunitari de la Unió Europea que l'exercici de l'agricultura es desenvolupi de manera coherent amb els valors naturals i de biodiversitat de cada indret. El Govern tractarà, per tant, el binomi agricultura-bosc i bosc-agricultura de forma conjunta integral i transversal, i continuarem treballant en aquests àmbits, i ens proposem com a Govern una sèrie de mesures que van vinculades a facilitar aquest objectiu.

Pel que fa, doncs, a l'opció de mesures de conservació de la biodiversitat agrària, a Catalunya hem tingut

durant els últims cinquanta, seixanta anys una pèrdua accelerada de la biodiversitat cultivada, ja que un gran nombre d'espècies i varietats van ser substituïdes per altres varietats més productives adaptades al nou sistema de producció basat en un ús intensiu dels adobs, dels fitosanitaris, sovint del reg i de maquinària d'alt rendiment. El resultat va ser un augment considerable de la producció i dels costos per assolir-la, i una pèrdua de moltes varietats tradicionals. En molts casos, aquestes varietats només s'han mantingut en horts per a autoconsum, i, en altres casos, fins i tot han deixat de ser cultivades.

És en aquest sentit que el departament ha aprovat el Pla d'acció per a la biodiversitat cultivada a Catalunya, amb l'objectiu de promoure la recuperació, la conservació, l'ús i la divulgació i comercialització de les varietats locals de Catalunya, amb uns objectius molt clars: primer, foment de la conservació i cultiu de les varietats locals; segon, foment de la promoció, divulgació i comercialització de les varietats locals, i tercer, foment de la recerca, la innovació i la transferència en les varietats locals.

Cinquè eix: potenciar l'agricultura del coneixement. En aquest camp hem de destacar el Pla estratègic de recerca, innovació i transferència agroalimentària per al període 2013-2020, que marca els eixos fonamentals respecte a aquest concepte i que va ser participat pels principals agents del sector agroalimentari i de recerca en aquest àmbit.

Un element imprescindible per al compliment d'aquests propòsits són les escoles de capacitat agrícola, per les quals el Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural segueix apostant fermament. En aquest sentit, cal destacar que les escoles agràries són potents instruments per fomentar la formació i la transferència al sector, als agricultors i als ramaders, i també a la indústria agroalimentària. En aquest àmbit, cal destacar que estem treballant en la publicació a la tardor del Decret de creació del Consell Català de la Innovació Agroalimentària. Aquest decret preveu la millora en l'organització de les escoles per a la modernització de les seves estructures, de les seves orientacions i també de la seva vinculació amb el seu entorn més proper a través de la constitució dels consells de centre de cada escola.

El sisè eix són les estratègies de desenvolupament territorial. Durant aquest nou període vigent de la PAC volem posar especial èmfasi en les estratègies de desenvolupament rural. Mentre que el primer pilar podem considerar que són ajuts directes a la renda, el segon pilar té una vessant amb un enfocament més territorial. Creiem que és important, com a país, tenir un territori equilibrat, amb igualtat d'oportunitats i amb qualitat de vida. Per això considerem prioritari establir unes estratègies de desenvolupament que contemplin de manera integrada les possibilitats i les potencialitats de les comarques definides com a rurals. El PDR té bàsicament aquesta vocació. I, així, hem acordat, amb les principals entitats representatives del sector, un ordre de prioritats per tal d'enfortir al màxim el teixit productiu d'aquestes zones: entre elles hi ha els plans de millora; entre elles hi ha les zones amb

dificultats de muntanya; entre elles hi ha, sobretot, la incorporació de joves, i entre elles també hi ha aquell sector forestal que nosaltres volem potenciar d'acord amb el que he dit.

Però, a més a més, també hem fet una aposta del programa Leader, que, com vostès saben, es basa en una metodologia participativa, que dona veu als agents més actius de cada territori, els mateixos com a primers coneixedors de les fortaleces i també de les debilitats del seu territori, perquè defineixin una dinàmica d'actuació orientada a enfortir al màxim el teixit social i territorial, i també l'econòmic, òbviament, amb el departament del Govern de la Generalitat. En aquest nou període apostem perquè aquests grups augmentin la seva eficiència, i alhora plantegin, també, estratègies més integrals de desenvolupament, tenint present que Catalunya és possiblement l'única, o, en tot cas, una de les poques comunitats autònomes que ha optat per la possibilitat d'utilitzar els programes multifons que permet la Unió Europea per a aquest període que ara s'inicia.

Deixin-me posar un exemple sobre com ha anat aquest programa Leader en aquest període 2007-2013: el total d'expedients aprovats i pagats és de 1.480; una inversió generada de 172.360.000 euros; una subvenció de 54 milions d'euros; uns llocs de treball creats de 868, i uns llocs de treball consolidats de 3.750, que en el món rural crec que són xifres prou reveladores.

El setè eix a què feia referència és la identificació de les espècies invasores perilloses, els plans de control d'espècies invasores. El departament, de manera transversal amb les diferents unitats orgàniques implicades, treballa intensament en el control de les espècies invasores que poden ser perjudicials per a l'activitat agrària o per a la biodiversitat.

Actualment hem de destacar dos plans de lluita en què s'ha comprovat l'efectivitat de les mesures aplicades. El delta de l'Ebre ha estat el punt d'entrada a Europa d'una de les espècies invasores considerades internacionalment com a més agressives; estic parlant, com vostès poden preveure, del caragol poma. El departament ha implementat els darrers anys tot un seguit de mesures de seguiment i de control per a l'eradicació d'aquesta espècie, que, en cas d'estendre's definitivament per l'àrea del delta de l'Ebre, podria afectar significativament el conreu de l'arròs. Entre les mesures aplicades, vull incidir especialment en l'aplicació de les tècniques de control, que han estat valorades molt positivament tant pels experts com per les autoritats europees en les visites oficials d'inspecció realitzades al Delta i al nostre país, i que combinen perfectament la seva efectivitat contra la plaga amb un respecte escrupolós dels valors excepcionals del medi i, en aquest cas, del Delta.

I el segon exemple és també una bona demostració de com el paper de catalitzador i coordinador que poden fer les institucions entre les diferents entitats afectades permet obtenir uns resultats satisfactoris en el control de les espècies invasores. Es tracta, també, de la *Vespa velutina*, que va ser detectada l'any passat a Catalunya, procedent de l'Estat francès, i aquesta detecció imme-

diata de l'entrada de la nova espècie va ser possible gràcies a l'aplicació d'un protocol que havia estat dissenyat amb anterioritat.

També vull parlar, en aquest apartat de la identificació d'espècies invasores, del manteniment de la biodiversitat autòctona. La biodiversitat és un dels actius de país que cal preservar, protegir i conservar, i com a bé global, que, si es malmet, és de difícil o d'impossible recuperació. El Govern vetlla per afavorir el seu manteniment, tant a nivell global, analitzant els efectes sobre la biodiversitat dels diversos projectes i activitats que es generen a Catalunya, com proposant mesures que limitin la pèrdua d'hàbitats i de biodiversitat, i en promoguin la conservació. Alhora, vetlla també per tal que el desenvolupament de l'activitat agrària i ramadera es faci de manera que s'eviti la pèrdua de biodiversitat i estableixi mesures quan aquesta acció pugui suposar algun dany a aquestes activitats.

En aquest sentit, s'elaboren els plans de reducció i de compensació dels danys produïts per les espècies protegides a l'activitat agrària i ramadera, com per exemple els danys produïts per l'ós o pel llop, entre d'altres. I s'adopten, també, mesures i programes de conservació de la biodiversitat agrària, com, per exemple, per a la conservació de les varietats genètiques autòctones de plantes i d'arbres fruiters.

El vuitè eix és el vinculat a la concertació social, necessària en el nostre país. L'Administració catalana ha treballat durant molt temps, conjuntament amb les organitzacions sindicals agràries, i les organitzacions professionals agràries, les sectorials i les cooperatives, i amb els partits polítics amb representació al Parlament, a través d'aquesta Comissió de Seguiment de la PAC i de la taula agrària, amb un únic objectiu de consensuar un posicionament comú, o el màxim comú possible, i poder defensar aquest posicionament davant de les institucions europees i espanyoles. En aquest sentit, va ser Catalunya l'única comunitat autònoma que va anar acompanyada de delegacions de representants de les organitzacions professionals agràries en la negociació de la PAC. Aquesta concertació social i el pacte volem que siguin unes de les característiques del Govern i del departament en concret; si bé el diàleg és sempre necessari, i sabent que potser en algunes ocasions no arribarem mai als acords al cent per cent, és imprescindible en aquests moments.

I el novè eix a què vull fer referència és el foment de la pesca sostenible. Des del Govern de Catalunya s'ha treballat amb diferents agents implicats per tal de defensar un posicionament que reconegués les singularitats del Mediterrani català i que s'aproveessin mesures adients per al desenvolupament econòmic, social i ambiental del sector pesquer i aquícola: la política pesquera comuna. Les nostres propostes passen per l'establiment d'un règim adaptat a les singularitats de la Mediterrània, passen per la definició de «flota costanera litoral» ajustada a la realitat del nostre sector mediterrani, i català en concret, i passen per l'obligació de desembarcar els descarts de talla antireglementària.

Pel que fa, també, a l'establiment de la data de pesca i producció com a informació obligatòria al consu-

midor, i al manteniment d'ajudes estructurals al sector pesquer adreçades a regular l'esforç, tot i que han estat recolzades pel sector pesquer i aquícola, el món científic, les ONG conservacionistes i altres administracions pesqueres del Mediterrani i dels eurodiputats catalans, no han estat tingudes en compte de manera suficient, aquestes necessitats i reptes de la pesca mediterrània. Com a conseqüència d'això, la flota costanera de proximitat catalana ha quedat supeditada als interessos de la flota atlàntica. Això, per nosaltres, és del tot inacceptable, i com a Govern donarem tot el suport al sector i hi treballarem conjuntament per intentar revertir la situació de greuge en la qual ens posen les institucions comunitàries i el mateix Govern de l'Estat.

Com hem sofert la pesca catalana, aquestes afectacions? En primer lloc, la definició de «pesca costanera» que defensàvem al Mediterrani no s'ha contemplat. En segon lloc, no es reconeix al nivell comunitari la figura de les confraries de pescadors; per aquest motiu, cal impulsar la creació d'organitzacions de productors de la pesca i aquíicultura, reconegudes per Europa, de forma complementària a l'actual estructura del sector. I, en tercer lloc, la política pesquera comuna estableix l'obligació de desembarcar al Mediterrani els descarts d'individus de talla antireglementària; aquesta obligació generarà un greu problema, tant per al nostre sector com per a l'Administració, i, també, finalment, per als recursos i per a l'ecosistema, perquè hi poden tenir conseqüències. La primera conseqüència és que es generarà una indústria paral·lela de generació de farines de peix, que, al nostre entendre, i al nodrir-se dels descarts, pot generar un creixement d'aquests en el temps, i evitarà el creixement normalitzat de les espècies marines al treure peixos de talla petita. En segon lloc, es generaran unes necessitats d'inversió de vigilància i de control de difícil compliment, tenint en compte la distribució del nostre sector pesquer per tot el litoral. I, en tercer lloc, s'originaran unes despeses per al sector en el procediment de triatge i manipulació dels descarts.

L'obligació d'informar el consumidor de la data de pesca, com ja he dit, és un altre aspecte que no s'ha incorporat en la reforma. Aquesta informació és un element imprescindible per a la distinció i promoció de la pesca de proximitat, com la realitzada per la flota catalana, que proporciona cada dia a les nostres llars un peix de qualitat. L'eliminació d'aquesta informació en l'etiquetatge obligatori anirà clarament en detriment dels consumidors i del rendiment econòmic del sector pesquer català. I en aquest sentit, estem treballant amb el nostre sector, com deia, per establir una etiqueta única del producte de les nostres llotges i desenvolupar noves iniciatives que milloren la informació al consumidor.

Dins d'aquest eix de la pesca, actuarem en dues línies concretes. En primer lloc, els anuncio el projecte Blaucat, els centres d'activitat marítima de Catalunya que properament presentaré al Govern. Observin, per tant, que ho presento abans en seu parlamentària que al mateix Govern. Amb la finalitat de fer possible el desenvolupament sostenible i de qualitat d'aquestes

activitats marítimes, el projecte compta amb la participació de tots els agents implicats en l'àmbit de les activitats marítimorecreatives a Catalunya –empreses, associacions, federacions, confraries de pescadors, entre d'altres–, i està estructurat en diverses fases: l'estudi i la determinació de l'actualitat de les activitats marítimes que es gestionen a Catalunya, les seves debilitats, les seves amenaces, les seves fortaleces i les seves oportunitats, així com els agents socials implicats i les seves interrelacions; estudiar i determinar com es desenvolupen aquestes activitats en altres llocs del nostre entorn, com això afecta també el medi; definir els possibles escenaris de futur i seleccionar el més adequat, i definir, també, un model de centres d'activitats marítimes. Resultant del projecte Blaucat, diversos empresaris i emprenedors van fer arribar les seves iniciatives i projectes empresarials en favor del desenvolupament del litoral català, la creació de noves oportunitats de negoci, amb una clara voluntat de respecte mediambiental i a la biodiversitat marina i els seus ecosistemes.

I una segona actuació és el Pla de competitivitat del sector pesquer. La pesca, com vostès saben, a més a més d'una activitat econòmica que aporta un producte alimentari de primer nivell, és també motor de l'economia catalana. Són moltes les empreses de serveis, tallers i subministraments que depenen d'aquesta activitat; també, naturalment, el comerç i la restauració, especialment els de proximitat, i en moltes poblacions fins i tot el turisme. Al marge del volum de negoci que òbviament representa la primera venda d'un producte de màxima frescor i qualitat, els llocs de treball que l'activitat genera, els serveis i els subministraments associats, i el valor del producte en el mercat fan que el rendiment d'aquests es multipliqui per quatre. Aquest impacte també, òbviament, està condicionat al manteniment, a la supervivència de l'activitat, una activitat que depèn, com totes, de la seva rendibilitat. Si la pesca és rendible, tindrem joves armadors disposats a invertir i generar riquesa; si, per contra, no ho és, perdrem un motor important de la nostra economia, especialment en determinades zones de la nostra costa.

Millorar el producte, diversificar l'economia mitjançant el desenvolupament de la pesca-turisme o el turisme pesquer o aquícola, fomentar la innovació i l'emprenedoria són actuacions que desenvolupem i que pensem desenvolupar més, però també cal millorar la gestió de l'activitat per tal de reduir els costos de l'explotació.

Així mateix i en definitiva, i com a conclusions generals de totes les línies d'actuació exposades que se'n deriven, finalitzaré la meua intervenció fent un clam, tant als grups parlamentaris com a la societat en general, i en especial al sector agroalimentari, forestal i pesquer, per treballar tots plegats en la consecució dels nostres objectius comuns, per reforçar aquest sector com a clau i com a estratègic en el desenvolupament socioeconòmic i territorial del nostre país.

Necessitem, per tant, per dur a terme d'una forma efectiva i eficient el full de ruta cap a un sector reeixit, competitiu i de futur, que garanteixi la fixació de la població al món rural i la rendibilitat de les explota-

cions agràries, forestals ramaderes i pesqueres, en primer lloc, també –com deia el president–, la defensa de l'autogovern. En aquest sentit, en defensa de l'autogovern, hem presentat recurs d'inconstitucionalitat contra dues lleis aprovades pel Govern central: la Ley de medidas para mejorar el funcionamiento e integración de la cadena alimentaria i la Ley de fomento de la integración de cooperativas y otras entidades asociativas de carácter agroalimentario. Ens hem oposat a aquestes lleis per la invasió de competències que impliquen i continuarem treballant per evitar que la seva aplicació afecti les estratègies pròpies del Govern de Catalunya.

I, en segon lloc, necessitem reforçar la presència internacional. El nostre mercat és el món. Els processos d'internacionalització comporten una millora dels processos productius, de la qualitat de la producció i de la formació dels treballadors, i, en definitiva, una millora contínua a llarg termini de les empreses. Segons l'informe Diagnòstic financer de l'empresa, que publica tots els anys EADA, hi ha una correlació entre les empreses exportadores i la seva millora en la rendibilitat aconseguida.

En aquest sentit, hi ha diverses vies d'acció envers la diversificació de mercats. En primer lloc, hem de buscar mercats no saturats en països tercers, mercats en creixement, com per exemple la Xina.

I, en segon lloc, a Occident. Un cas particular són les negociacions entre els Estats Units i Europa per tal de portar a terme el major acord de lliure comerç de la història, un acord que pot suposar la meitat del PIB a escala mundial i un terç del comerç internacional. Hem d'aprofitar la nostra experiència per ser forts i treure profit d'aquesta oportunitat única que ens espera en el futur.

En tercer lloc, hem de també saber exportar el *know-how*. De vegades no és rendible exportar el nostre producte més enllà d'un determinat radi, però sí vendre el nostre *know-how*. L'*expertise* que Catalunya té en l'àmbit agroalimentari i forestal és un valor diferencial que fa que les nostres empreses i organitzacions siguin estudiades i seguides com a model de referència, com a models adaptables a altres regions o a altres territoris. Hi ha països que necessiten el que nosaltres tenim, que disposen de capital suficient per fer-ho, però no dels coneixements ni de la tecnologia necessària.

També necessitem que Catalunya sigui un referent internacional i, en aquest sentit, hem de continuar destacant la capitalitat de Barcelona i la referència de Catalunya: la celebració la propera tardor del Fòrum de Bioeconomia, que Barcelona esdevingui la seu de la IV Setmana Forestal Mediterrània, que entrem a formar part del Governor's Climate and Forests Task Force.

En aquest sentit, també el Govern ha reforçat, i així ho seguirà fent, la presència internacional a través de la presidència de l'AREFLH –l'agrupació de regions i productors d'Europa en l'àmbit de la fruita–; estem treballant també molt intensament amb entitats internacionals com AREPO, ERIAFF i Euromontana, per tal de fer encara més de Catalunya la referència europea en agroalimentació.

D'altra banda, el nostre model agroalimentari és doble: empreses productores i comercialitzadores amb capacitat exportadora, i empreses agràries i agroalimentàries de dimensions petites, que estan en mans de molts intermediaris per a la comercialització. Les empreses agràries de dimensions petites han d'augmentar el valor de les rendes amb un escurçament del circuit de comercialització, i assumir la responsabilitat d'arribar cada vegada més directament al consumidor o disposar de xarxes de venda de proximitat. Fins al moment, Prodeca, l'empresa pública –i és l'eina amb què compta el departament per promoure les exportacions agroalimentàries–, i en col·laboració amb la resta del Govern i altres departaments, i en aquest cas amb Acció, dedica esforços a l'organització d'esdeveniments promocionals que faciliten a les empreses el contacte amb possibles operadors internacionals, participació en fires internacionals, organització de missions, trobades de negocis, entre d'altres.

Cal dotar aquesta empresa pública, i en col·laboració amb la resta del Govern, com deia, de les eines necessàries per continuar relacions amb altres governs regionals o amb altres estats de mercats d'interès per al nostre teixit agroalimentari amb vista a disposar d'eines que permetin avançar o aprofundir en els acords d'intercanvi comercial agroalimentari amb països tercers. Prodeca ha de ser també l'eina que faciliti la defensa i la negociació de les homologacions de les produccions agroalimentàries estratègiques per a l'exportació a països tercers. Hem de dedicar efectius públics a mantenir bones relacions amb els governs regionals i estatals de països tercers amb l'objectiu d'establir ponts directes de diàleg perquè després tot això ho puguin aprofitar les nostres empreses.

Volem també establir relacions d'entesa amb governs regionals i estatals, com deia, que permetin iniciar una col·laboració perquè amb posterioritat es facin els tràmits amb l'estat corresponent, si cal, perquè les nostres empreses puguin exportar en bones condicions. I també, per últim, volem mantenir i incrementar l'activitat promocional perquè les empreses agroalimentàries augmentin les exportacions i més empreses emprenguin l'orientació exportadora.

I acabo. Fins aquí ha estat l'exposició de les principals línies d'acció que planteja aquest departament del Govern per als propers anys. Cal remarcar que tota aquesta feina és fruit del diàleg i del consens amb les entitats i les associacions del sector, i és una clara mostra que la voluntat del departament és manifesta pel que fa a mantenir el diàleg en la mesura que es pugui, acords amb el sector i amb totes les forces polítiques.

Vull reiterar, per tant, un cop més la meua voluntat de transparència, de diàleg i de consens per tal que redundi positivament en el sector agroalimentari, ramader, forestal i pesquer. Ofereixo compromís, però també demano coresponsabilitat per a fer entre tots les millors possibles polítiques per a un sector estratègic del país com és l'agricultura, la ramaderia, la pesca, l'alimentació i el medi natural.

Moltes gràcies, president, presidenta, senyores i senyors diputats, membres del Govern i de les organitzacions i entitats que avui ens han volgut acompanyar. Moltes gràcies.

La presidenta

Suspenem la sessió per deu minuts.

La sessió se suspèn a un quart de dotze del migdia i deu minuts i es reprèn a tres quarts de dotze i tres minuts.

La presidenta

Reprenem la sessió.

I un cop finalitzada la intervenció del Govern, continuem ara amb el debat, amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris per fixar el seu posicionament per un temps màxim de trenta minuts per cada grup.

En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Oriol Junqueras.

Oriol Junqueras i Vies

Bon dia a tothom en una cambra no gaire plena. Deixeu-me començar agraït a la presidenta, al president, als consellers, diputats i als representants del sector aquí presents, i especialment al meu grup parlamentari i al Dionís Guiteras, l'oportunitat de ser jo qui m'adrexi a tots vostès.

Intentaré endreçar la meua intervenció des de la perspectiva més general a la més concreta: des de la perspectiva general, tant des d'un punt de vista global com des d'un punt de vista econòmic, cap a la perspectiva més concreta, tant des d'un punt de vista local com dels casos de produccions més específiques.

I m'agradaria començar aquesta intervenció amb una qüestió metodològica, amb una prevenció metodològica. I és que, quan parlem d'agricultura, no parlem només dels aspectes productius; quan parlem de la ramaderia o de la pesca, no parlem només dels aspectes productius, sinó que parlem del conjunt de tots aquells aspectes que afecten l'alimentació, el consum, i que, per tant, tenen una incidència sobre el conjunt de la nostra societat. I, per tant, la meua voluntat és adreçar-me als representants dels sectors aquí presents, però també al conjunt de la societat, que tenim l'esperança que ens escolti, de forma més o menys explícita, però que ens escolti i que ajudi a conformar les majories parlamentàries necessàries per adoptar les mesures més adients per a la promoció del sector.

Atès que quan parlem d'agricultura, i de ramaderia i de pesca no només parlem de la producció, sinó que parlem d'aspectes molt més amplis vinculats al conjunt dels consumidors, precisament per aquesta raó durant tants i tants segles les qüestions d'agricultura, de ramaderia i de pesca, les qüestions vinculades als consums, han centrat l'atenció de les administracions públiques. No hi ha hagut cap aspecte que hagi centrat

tant l'atenció de les administracions públiques durant tant de temps com l'agricultura i el consum.

Aquesta és una realitat que ha canviat dràsticament a partir de la generalització dels bucs d'acer amb motors de vapor i, per tant, de les importacions massives, especialment de cereals, des d'altres continents, i que ha canviat també per una realitat demogràfica i electoral molt concreta, que és que el percentatge de la població activa dedicada a l'agricultura no ha parat de descendir al llarg de tot el segle: encara als anys vuitanta, a principis dels anys vuitanta, un 7 per cent de la població activa del país estava vinculada al sector agrícola; actualment, estem al voltant del 2 per cent.

Aquest és el cinquè debat d'agricultura que fem durant aquest període de recuperació de les institucions. Se n'han fet els anys 83, 92, 98, 2010 i aquest, el 2014. Entre el primer i el segon d'aquests debats d'agricultura, l'agricultura catalana va perdre seixanta mil actius, i entre el tercer i el quart d'aquests debats d'agricultura en va perdre deu mil més. Això és evident que condiciona la percepció social i la percepció política, la percepció de les institucions, i l'atenció dels membres d'aquesta cambra, com es posa de manifest, diguem-ne, en aquest moment.

Al mateix temps també és veritat –i em sembla que està bé recordar-ho– que en el darrer període, des de l'últim debat d'agricultura, debat monogràfic d'agricultura, fins a l'actual, és el primer moment en què no hi ha hagut una pèrdua neta d'actius en el sector agrícola, sinó que hi ha hagut una lleugera recuperació d'aquests actius: en alguns casos, per aspectes positius, és a dir, perquè hi ha hagut una millora en la productivitat d'alguns dels subsectors afectats, perquè les condicions del mercat han afavorit que això fos així; en d'altres, per aspectes més aviat negatius, en el sentit que la greu crisi econòmica que vivim des de fa tants anys i que, de fet, ja era ben viva durant l'anterior debat monogràfic sobre agricultura, pesca i ramaderia, aquesta gravíssima crisi econòmica fa que alguns dels nostres joves busquin un refugi, una oportunitat de feina dins d'aquest sector. Per tant, hi han elements positius que demostren que el sector és ben viu, elements que no ho són tant i que també contribueixen a la recuperació de l'ocupació en aquest sector, que en aquests moments entre llocs de treball directes i indirectes deu rondar els 150.000 llocs de treball en el nostre país.

No només hi hem centrat..., la nostra societat hi ha dedicat molta atenció, deia, històricament, a aquest tipus de qüestions, sinó que també en l'actualitat hi ha molts estats, hi han molts espais econòmics que hi dediquen una atenció enorme, a l'àmbit de l'agricultura, de la ramaderia, de la pesca, del consum, etcètera.

Podríem posar-ne exemples diversos. Així d'entrada en poso un i més endavant, al llarg de la meua exposició, intentaré posar-ne algun altre, en algun aspecte vinculat a aquest. En poso un: la producció francesa en sectors estratègics, com per exemple els cereals, la carn, la llet, supera àmpliament el 100 per cent del consum francès. I, per tant, és evident que hi han estats que hi dediquen una atenció..., també afavorit, se-

gur, per les condicions ecològiques, naturals, etcètera, però també per vocació política intenten assegurar que les seves taxes de cobertura en determinats sectors estratègics de l'agricultura, doncs, siguin molt elevades. Tres quarts del mateix seria vàlid per a la primera potència econòmica del món, que són els Estats Units.

Cito aquestes xifres sobre la taxa de cobertura en sectors estratègics perquè fa un moment el conseller ens en recordava alguna, d'aquestes xifres, i em sembla que és bo tenir-ho present. Ell em sembla que ho feia prou bé, en aquesta qüestió, i jo la voldria reforçar.

La taxa de cobertura de l'agricultura catalana s'acosta al 100 per cent, però, en canvi, en els sectors estrictament agrícoles i especialment en els sectors més estratègics de la nostra agricultura, com aquests que acabo de citar, estem immensament lluny d'aquesta taxa de cobertura. I si la taxa de cobertura s'eleva en el conjunt del sector, és perquè hi han alguns subsectors, especialment dins de la ramaderia, que tenen una potència extraordinària.

La taxa de cobertura ens fa pensar en un concepte que ens sembla que és fonamental en el present; de fet, els ho sembla a molts estats del món: li ho sembla a França i els ho sembla als Estats Units, li ho sembla a la Xina i li ho sembla al Japó, i li ho sembla a l'Índia, els ho sembla a les grans potències econòmiques del món. La taxa de cobertura és una qüestió rellevant, i també ho és des d'una altra perspectiva: des de com es defensen els estats i com es defensen les societats, com es defensen els ciutadans, almenys en la seva vessant de consumidors, com es defensa el conjunt dels consumidors davant de les especulacions dels mercats.

Els mercats de producció agrària, ramadera, pesquera, etcètera, estan condicionats, evidentment, per les limitacions de l'oferta, però també per la presència d'uns mecanismes d'intermediació que allunyen molt la producció dels seus consumidors. I d'això en tenim l'evidència cada dia en la volatilitat dels mercats agrícoles, en les profundes oscil·lacions de la renda agrària, que hem viscut al llarg dels darrers anys, a vegades per crisis de caràcter sanitari –la pesta porcina, les vaques boges, etcètera–, i a vegades per oscil·lacions en els preus de les primeres matèries i en particular de les fonts energètiques, que provoquen una enorme volatilitat en el sector, i, per tant, unes variacions en la renda agrària enormes i que afecten molt la seguretat del nostre sector i dels seus productors, per tant, dels pagesos, dels ramaders, dels pescadors, etcètera. Per tant, la taxa de cobertura també és rellevant, almenys indirectament, vinculada a aquesta qüestió: com ens defensem, com es defensen els estats i com es defensen les societats davant del paper d'uns mercats especuladors molt rellevants.

Just abans de l'esclat de la crisi actual vam viure un moment d'alça molt significativa dels preus de les primeres matèries, dels preus de les fonts energètiques, etcètera, amb una implicació duríssima sobre el primer sector, sobre el conjunt del primer sector.

Això també ens posa davant de la necessitat d'una reflexió que, de fet, s'ha fet moltes vegades i que sovint hem oblidat, però que és absolutament d'actualitat, i

que de fet és d'actualitat en algunes de les primeres potències econòmiques del món, que és la dicotomia entre la maximització dels beneficis i la maximització de la seguretat.

Això s'ha produït dintre del món pagès, dintre de les explotacions pageses: si és més important maximitzar els beneficis o és més important maximitzar la seguretat, i, per tant, tots els aspectes vinculats a la diversificació dels conreus, etcètera; però també és vàlid des d'una perspectiva general del conjunt de la nostra societat i de les nostres institucions polítiques. A què li hem de donar més rellevància: a la maximització d'aquests beneficis o a la maximització de la seguretat dintre del sector? Entre altres coses, perquè la maximització dels beneficis, atès que estem en un context de fortíssima volatilitat i de fortíssimes oscil·lacions de la renda agrària, pot tenir com a conseqüència la ruptura dels fils de continuïtat en cada una de les explotacions. De poc serveix que vagin molt bé uns anys si després hi ha uns anys en què la renda agrària s'ensorra, i aquest ensorrament provoca la ruptura de la continuïtat de l'explotació. Per tant, com afrontem aquest repte de la disputa entre la maximització del benefici i la maximització de la seguretat?

Vist des d'una perspectiva més general, això ens vincula a un altre debat, que és etern i que ha afectat el conjunt dels sectors productius, que és el debat entre proteccionisme i lliurecanvisme. En general, més enllà dels apriorismes que cadascú de nosaltres pugui tenir, hi ha una màxima que diu que tendim a ser lliurecanvistes en tot allò que consumim i proteccionistes en tot allò que produïm. I quan en el sector agrari, per exemple, el pes dels consumidors, el nombre de consumidors és molt més gran que el nombre de productors és fins a un cert punt lògic que les pressions a favor del lliurecanvisme d'allò que consumim superin les pressions del proteccionisme d'allò que produïm.

Però això, que sembla tan evident en el nostre cas, no ho és en absolut, no coincideix en absolut amb el que fan algunes de les primeres potències econòmiques del món. De fet, els Estats Units no han renunciat mai –ni tampoc en el present, ni hi ha cap previsió que ho facin en el futur, malgrat els acords de lliure comerç que en aquests moments estan discutint– a la protecció intensíssima d'alguns sectors estratègics, entre els quals, sens dubte, destaquen diversos subsectors agrícoles i ramaders.

I, per tant, és una qüestió que també hem de tenir ben present; una qüestió que podríem plantejar des d'una doble vessant: si la nostra agricultura és una agricultura..., i la nostra ramaderia i la nostra pesca són sectors molt o poc subvencionats, i aquí pot haver-hi una discussió des d'una perspectiva de les xifres absolutes de la subvenció, i sens dubte també una perspectiva de caràcter relatiu: en comparació de qui? Doncs, en comparació de la mitjana de l'Estat i, encara més, en comparació de la mitjana de la Unió Europea, la nostra agricultura és una agricultura molt poc subvencionada. Ho deia el president fa una estona, i em sembla oportú recordar-ho i reafirmar-ho ara.

No només des de la perspectiva de la subvenció –aquest debat sobre la protecció de la producció–, sinó també –sinó també– des de la perspectiva de com regulem el comerç exterior d'aquests sectors. Tots nosaltres tendim a ser lliurecanvistes d'allò que consumim, és evident, però al mateix temps també és evident, absolutament evident, que hi han asimetries profundíssimes, asimetries terribles en la informació, i en l'accés als mercats i en la gestió de la producció en àmbits tan cabdals com, per exemple, el mercat laboral, les condicions ecològiques i les garanties sanitàries: molts dels productes que entren a la nostra economia, molts dels productes agrícoles, ramaders, pesquers que entren a la nostra economia són produïts en condicions laborals, ecològiques i sanitàries que no tenen res a veure amb els mecanismes garantistes que existeixen en el nostre marc legal i en el nostre marc competencial.

Això no només és veritat –no només és veritat– si ho comparem amb països extraeuropeus, de fora de la Unió Europea, que tenen un marc regulador, un marc competencial, un marc legal clarament diferent, entre altres coses perquè alguns d'ells no en tenen cap, de marc legal, sobre aquesta qüestió, sinó que també és vàlid, i això, almenys en certs aspectes, és encara més greu..., aquesta afirmació, deia, també és vàlida en comparació d'àmbits territorials de dintre de la Unió Europea, en els quals els seus responsables institucionals no apliquen aquests mecanismes de control, no apliquen les directives europees amb la mateixa intensitat, prevenció, cura i mirament que ho fan sovint les nostres.

I això és especialment rellevant per moltes raons de caràcter productiu, de caràcter laboral, ecològic, sanitari, etcètera, però també és especialment rellevant des de la perspectiva del marc legal, un marc legal en el qual, entre directives, i normatives i recomanacions de tota mena de la Unió Europea, el sector ha de conviure amb, potser, més de 1.500 directives, normatives i recomanacions. I, per tant, posem les nostres institucions, i especialment els nostres productors –pagesos, ramaders i pescadors–, davant d'un laberint legal i normatiu del qual és molt difícil sortir-ne indemne.

I, per tant, hi han molts elements que perjudiquen la nostra producció i que perjudiquen la nostra competitivitat: alguns d'ells, com els que acabo de dir, són de marc europeu; d'altres són de marc espanyol, i abans s'hi ha fet referència intensament, i jo em reservo la possibilitat de fer-ho en funció de com vagi el temps de la meva intervenció, però també –també– des del marc català. I, per tant, és bo que treballem en allò que sempre diem que treballarem però que no sempre treballem, o almenys no amb els resultats que voldríem esperar-ne.

I en aquest sentit faig una nota a peu de pàgina. Ahir repassava les intervencions en els debats monogràfics d'agricultura que ja s'han fet. Una de les sensacions que tenia, i que continuo tenint i que intueixo que és compartida pels representants del sector, és que és espantós veure com els arguments es repeteixen un debat monogràfic rere l'altre; les declaracions d'intencions, tres quarts del mateix, i que molt sovint tenim la sen-

sació que no hem sigut capaços de resoldre alguns dels grans problemes que té plantejats el sector. I amb això és evident que no vull dir que no s'hagin fet moltes coses, però, en tot cas, les qüestions de fons continuen estant en unes dificultats enormes, tal com el dia a dia del sector demostra.

Una manera d'intervenir en aquest sector és des de la banda de l'oferta i dels *inputs* productius que intervenen en la producció, i, per tant, costos energètics, mercat laboral, condicions ecològiques, condicions sanitàries, marc legal de referència, etcètera, que és el que acabo d'apuntar fins ara. I una altra manera d'intervenir-hi és des de la vessant de la demanda que es fa en aquest sector, i, per tant, el paper d'aquests consumidors als quals en l'inici de la intervenció dèiem que ens adreçàvem de forma molt directa i de forma molt específica, el conjunt de la nostra societat consumidora, i és: com posem en valor la nostra producció perquè aquesta producció tingui una demanda més intensa, una demanda més valuosa, una demanda més constant, etcètera?

Sobre això fa molt de temps que en parlem, i indubtablement s'hi ha fet coses, i continuen havent-hi moltes coses per fer: com posem en valor la nostra producció, per exemple, amb les denominacions d'origen?, amb les diverses fórmules d'etiquetatge? Com posem en valor, per tant, tots aquells elements que afavoreixen la traçabilitat de la producció i, per tant, la confiança que els consumidors poden tenir en la producció que adquireixen, en allò que compren? Com podem incrementar el valor que els consumidors donen als nostres productes? Hi insisteixo: això es pot fer des de la traçabilitat del sector –amb denominacions d'origen, amb etiquetatges, etcètera– però, també, a l'hora d'aproximar la producció als consumidors, i, per tant, els controls respecte a molts d'aquests intermediaris.

Alguns d'aquests intermediaris, deien fa un moment, superen de molt la capacitat d'intervenció d'un estat en concret, el comportament d'aquests mercats especuladors al voltant dels futurs..., etcètera, però en d'altres casos aquests intermediaris estan dintre de l'àmbit d'actuació del nostre marc institucional, i, per tant, sí que s'hi hauria d'intervenir. Ens hem de defensar tant com puguem, amb aquests arguments que donàvem fa una estona, davant de les especulacions del mercat global, però també davant de les especulacions del mercat local.

Fa quatre anys, en l'anterior debat monogràfic sobre agricultura, el que em precedia en el càrrec, en la funció de president del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, es preguntava si hi havia una denominació d'origen que fos Mercabarna, i quins mecanismes de control s'exerceixen per evitar que productes que no es produeixen en la nostra agricultura, que no es produeixen en el nostre país i que vénen de fora, es distribueixin amb una marca genèrica que és «distribuït des de Mercabarna».

Com ho fem des del nostre marc institucional per intervenir aquí –fa quatre anys en parlàvem i ara en tornem a parlar–, i com ho fem, també, des de la perspectiva de la

formació i de la valoració que els consumidors fan dels nostres productes?

Alguna reflexió similar podríem fer al voltant d'altres intermediaris, d'altres funcions d'intermediació, no tan rellevants com Mercabarna, evidentment, però en l'àmbit d'altres llotges o de les grans superfícies comercials. Com aconseguim multiplicar el nombre de distribuïdors per tal que la competència sigui real en el sector, i que no hi hagi una situació d'oligopoli o de pràcticament monopsoni, en el sentit que hi ha uns distribuïdors –molt pocs, a vegades només un– que interactuen amb un enorme mercat productor? Com multipliquen els distribuïdors?

Una de les possibilitats –amb totes les limitacions que vosaltres vulgueu, que en són moltes– és que els productors siguin el màxim possible –el màxim possible– els seus propis distribuïdors, i, per tant, tots aquells elements que afavoreixen que el productor directe tingui capacitat d'arribar al mercat. I aquí la feina no és només la feina que pot fer el Govern de Catalunya i aquest Parlament respecte al turisme rural i a la possibilitat que el mateix productor, que complementa les seves activitats i la seva renda a través d'altres formes d'activitat econòmica, pugui vendre el formatge, el iogurt, la melmelada que ell fa directament als consumidors, sinó que a vegades també afecta –no només el Govern, deia– el nostre àmbit municipal, els nostres ajuntaments, i, per tant, tots aquells elements vinculats als mercats de pagès, etcètera.

Això pot ser menys atractiu en aquells àmbits on la proporció de productors respecte a consumidors és molt elevada, perquè ja estan molt a prop dels seus consumidors, però en canvi és molt temptador en aquells àmbits on el nombre de productors propers als consumidors és molt baix, per exemple, en el conjunt de l'àrea metropolitana. Un país en el qual el 90 per cent de la superfície és agrícola i forestal, un país en el qual dos terços de la superfície és forestal, un país en el qual en el 90 per cent del territori viu el 20 per cent de la població, un país tan profundament desequilibrat, almenys en aquest sentit –malgrat tot el que s'ha fet, que en molts aspectes és molt, i malgrat, també, el molt que queda per fer–, però en un país en el qual la realitat és aquesta, i que, per tant, en un 10 per cent del territori hi viu el 80 per cent de la població, és evident que genera oportunitats si aproximem els productors als consumidors. I això en molts casos també es gestiona –també es gestiona– des de l'àmbit municipal, i, per tant, la responsabilitat torna a ser compartida.

Fa un moment parlàvem de la PAC –i intentaré deixar coses més concretes a les intervencions que corresponguin al Dionís Guiteras– i de les oportunitats que la PAC ofereix, que la nova PAC ofereix, i també de les interferències que l'Estat espanyol fa en aquests elements positius. Un d'ells és, per exemple, la possibilitat de distribuir els ajuts de forma directa, i l'Estat espanyol hi posa totes les traves del món i les que no són d'aquest món, també, i totes les qüestions vinculades a la territorialització, és a dir, com afrontem les qüestions de la producció agrícola, ramadera i pesquera no només des d'una perspectiva sectorial, sinó des

d'una perspectiva territorial, perquè són indestriables els vincles d'aquests sectors productius –de l'agricultura, de la ramaderia, de la pesca– del conjunt dels seus àmbits territorials. És impossible fer una política agrària efectiva sense tenir en compte al voltant d'això qüestions de distribució de les polítiques públiques en àmbits d'ensenyament, de salut, d'infraestructures, de tecnologies de la informació i de la comunicació, de formació professional, etcètera. Com aconseguim territorialitzar aquests ajuts? Sabem que l'Estat espanyol hi posa totes les traves possibles i més.

Una demostració d'això amb una sola xifra: l'agricultura catalana representa el 19 per cent del PIB agrari de l'Estat espanyol i rep el 6 per cent de les ajudes que vénen d'Europa i que reparteix l'Estat espanyol. No cal dir res més. Ja sentireu que algú hi diu alguna cosa més i que potser us fa un bany de xifres, però aquesta continuarà sent una veritat inqüestionable: les ajudes que rep el nostre sector representen menys d'un terç del volum que el nostre sector representa sobre el conjunt del PIB espanyol en l'àmbit agrícola.

El nostre sector és un sector divers, tant des d'un punt de vista sectorial, amb concentracions fortíssimes en l'àmbit del porcí, de l'aviram –tant la producció de carn com sobretot d'ous–, de la fruita dolça, etcètera. És divers, amb concentracions molt marcades, però és divers des d'un punt de vista sectorial, i també ho és des d'un punt de vista territorial. I aquesta també és una gran oportunitat per al país: les nostres exportacions agràries creixen a les Terres de l'Ebre i creixen a Lleida, creixen a la plana d'Osona i creixen al Penedès. I, per tant, també aquesta diversitat territorial és una gran oportunitat per al futur de la nostra economia, en un moment en què la nostra economia viu dificultats molt severes.

I la prova d'això és la incorporació de joves en el sector agrari. Ja l'any 2010 més de la meitat dels actius en l'àmbit agrari eren menors de quaranta-cinc anys. Malgrat que la tendència vegetativa juga en contra d'aquesta proporció, la incorporació de joves en aquest mercat laboral també ha estat significativa.

Per tant, la incorporació dels nostres joves en aquest àmbit hauria d'anar acompanyada tant com fos possible de qüestions de formació. Abans el conseller parlava de l'IRTA –importantíssim–, però també de les nostres facultats d'agrònoms, i no només la UdL, sinó també la UPC; no només el campus de Lleida, sinó també el campus del Baix Llobregat. Però tres quarts del mateix, o en segons quins aspectes encara més, des de l'àmbit de la formació professional, entre altres coses perquè el percentatge d'actius en l'àmbit agrícola, ramader o pesquer que tenen formació específica sobre aquests àmbits, una formació reglada sobre aquests àmbits, continua sent un percentatge ínfim.

I, per tant, aquí tenim també oportunitats rellevants de millorar les nostres perspectives; perspectives que haurien d'anar acompanyades –i ara el temps s'acaba– d'una reflexió profunda sobre què fem amb la biomassa forestal i amb la biomassa agrària, i això és rellevant en comarques com el Solsonès i el Berguedà, i en

d'altres comarques de país, però també des de què fem amb els nostres regadius.

I no me n'estic, diguem-ne, perquè no me'n vull estar, de fer una reflexió: és una mica estrany –no vull dir que sigui ni bo ni dolent, o almenys no ho vull dir ara i aquí– que el percentatge de superfície estepària en el nostre país triplicui la mitjana europea –és estrany. (*Veus de fons.*) Vol dir el que vol dir: què és estrany. És estrany encara... És que em pregunta què vol dir, eh?, ho aclareixo per als que escolten; em pregunta: «Què vol dir, això?» Doncs, què és estrany: està fora de la normalitat europea, està fora d'allò que és habitual a Europa. I això tenint en compte –i això tenint en compte– que les densitats de població humana en els àmbits esteparis europeus són significativament més baixes que les densitats de població humana en els àmbits esteparis catalans.

Per tant, què fem amb els nostres regadius? Com ampliem les superfícies regades? Com... (*Veus de fons.*) Després us toca a vosaltres i segur que fareu aportacions interessantíssimes, però ara acabo jo. Com posem en valor aquests actius en l'àmbit del regadiu amb el reg de suport o amb el canvi, també, de la producció? Molt sovint la qüestió no està tant en quin producte, sinó com es rega aquest producte. El que segur que no pot ser és regar per aspersió camps de blat de moro a les tres de la tarda del mes de juliol, això segur que no pot ser. Però que hi hagin més camps de blat de moro en el nostre país no té per què ser incompatible amb les necessitats del país, més aviat és compatible. Per tant, què fem amb els nostres regadius, amb els regadius de suport i amb els regadius que impliquen també el canvi radical de la producció?

Ja sabem que hi han àmbits en els quals la nostra capacitat productiva és molt baixa i ho continuarà sent per realitats de caràcter natural; per exemple, la producció de soja, que, en canvi, és cabdal, perquè el que maximitza la producció de proteïnes per unitat de superfície és la soja, igual que el que maximitza la producció de calories per unitat de superfície és el cereal. Per tant, la soja és clau. D'aquí que el Govern dels Estats Units i les cambres legislatives dels Estats Units donin la rellevància que donen a la comercialització de la soja, per exemple, en les seves relacions amb la Xina. I el que no pot ser és que allò que és cabdal per a les primeres potències econòmiques del món soni cursi en aquesta cambra parlamentària, no pot ser de cap manera.

I, per tant, hem de fer una reflexió profunda sobre la nostra massa forestal, que vol dir com la rendibilitzem, perquè el que és evident és que, si no és rendible..., i aquí la intervenció pública pot ser que sigui del tot imprescindible, tant des de la perspectiva del Govern i d'aquesta cambra parlamentària, com també des de la perspectiva municipal, una altra vegada: hi han decisions que sí que poden prendre els municipis que són rellevants en el consum d'aquesta biomassa forestal o d'aquesta biomassa agrària...

La presidenta

Senyor diputat...

Oriol Junqueras i Vies

...també.

Com que em criden a l'ordre i intento ser disciplinat, encara que no sempre ho aconseguixo, ho deixo aquí, i en Dionís complementarà el molt que segur que m'he deixat.

Moltes gràcies a tots.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'illustre senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. President, consellers, conseller d'Agricultura, diputades, diputats, en primer lloc, abans de començar la meua intervenció per posicionar el Grup Socialista sobre la situació del món agrari en aquest monogràfic d'agricultura i del món rural, i les propostes que presentem, voldria agrair molt sincerament la feina als assistents avui aquí en aquest Ple, i la feina evidentment dels veritables protagonistes de la sessió d'avui; agraïment per les propostes i pels debats que hem tingut durant els darrers dies i que seran, de ben segur, els eixos centrals dels acords de futur d'aquest Parlament, el futur, també, d'aquest sector.

En primer lloc, als agricultors, ramaders i pescadors del país, que, tot i les dificultats i incerteses del moment, que en són moltes –també les oportunitats, però també incerteses–, han contribuït que el nostre sector sigui avui en dia un dels més dinàmics i estratègics de l'economia catalana. També als sindicats –Unió de Pagesos, Asaja, la JARC– i a les diferents entitats –Porcat, l'Institut Agrícola Sant Isidre, la Federació de Cooperatives Agràries, Agrofòrum, les associacions de races autòctones, l'associació professional i les Comissions Obreres dels agents rurals. I, evidentment, a les entitats forestals, pesqueres i als membres del departament, també pel seu treball i per les bones propostes que ens han fet arribar durant les últimes setmanes, els últims dies i avui mateix. També a les persones de la indústria agroalimentària, la indústria alimentària, la restauració. Tots ells han sigut vitals, han sigut molt importants i són necessaris per al futur del sector, tot i que a vegades poden entrar en tensions que hem de resoldre, que hem de posar a sobre la taula i que des del Govern cal resoldre-les.

Permetin-me que comenci fent una frase que m'agrada molt, de David Locke, que deia..., sobre el rerefons del debat que tenim avui: la importància històrica, cultural i econòmica que té aquest sector per a Catalunya i per als catalans. I deia: «Els agricultors són els fundadors de la civilització.» Tot i que ha plogut molt, han passat moltes coses i el sector ha canviat molt, m'agrada, també, començar amb aquesta frase, que il·lustra molt bé el que des del Grup Socialista creiem: la importància que s'ha de donar al món agrari, al món rural.

També aquests agricultors no només són els fundadors de la civilització, sinó que els que han garantit aliments suficients de qualitat, amb la seguretat idò-

nia, a la població –els agricultors– són els que més han innovat al llarg de la història. Ara que es parla tant de noves tecnologies, de sectors emergents, escolta, el sector agroalimentari fa molts anys que innova, que s'adapta, i els grans canvis al llarg de la història han vingut de la mà de les innovacions al món agrari.

També han estat els que millor ens han ajudat a conservar i a gestionar el territori; ho lligo amb algunes de les intervencions que m'han precedit: els que han ajudat a *conservar* el territori. Quant costaria conservar el territori per part del Govern sense els agricultors? És impossible. Per tant, des de l'Ebre fins a l'Alt Empordà i des de la Vall d'Aran fins a Barcelona, els nostres pagesos, els nostres agricultors, la nostra indústria alimentària ha sigut la que millor ha conservat el territori i amb un fort arrelament arreu.

També han sigut els que han facilitat que l'agroalimentari sigui el primer o el segon sector, o dintre dels tres sectors industrials més importants d'Europa; que sigui el primer sector industrial de Catalunya, amb el 3,6 per cent del total; que Catalunya sigui el segon clúster agroalimentari. I hem sigut molt competitius entre altres coses, jo crec, per dos motius: per tenir un sector, un món rural, amb ramaders, agricultors, pescadors molt competitius –sector primari–, però també tenim una indústria alimentària i comercialitzadora molt i molt potent. Llavors parlaré dels altres equilibris que això ha generat, i que cal resoldre i cal posar a sobre la taula.

Cal saber que el 30 per cent del total de la despesa de les famílies està directament relacionada amb alimentació. Comptem amb la tercera fira d'alimentació més important del món, Alimentaria, a Barcelona. Però totes aquestes dades macroeconòmiques, també és cert, no és menys cert que amaguen greus desequilibris i problemes, problemes que ens diuen dia rere dia..., que a més a més –jo hi faig servir una altra expressió, que ja la vaig fer servir fa uns mesos, però és que m'agrada– també sembla *El dia de la marmota*: ens llevem i es van reproduint; amb diferents governs, també, per tant, cada un ha d'assumir la seva crítica. Es fan accions però moltes vegades no n'hi ha prou, perquè es repeteixen molts problemes, i a vegades amb creixement econòmic aquests problemes es poden agreujar –curiosos. Per tant, contents del creixement econòmic, però mireu que sigui sostenible per continuar creixent en el futur.

Nosaltres centrarem la intervenció en tres eixos bàsics: el primer, la reivindicació estratègica del sector, que ja n'he fet una part, per tant, no m'hi allargaré; segon, les problemàtiques actuals que cal posar a sobre la taula i que el Govern hauria, entenem nosaltres, de prendre com a prioritats, i propostes de futur en base de propostes de resolució, havent escoltat, evidentment, totes les aportacions del sector, dels sindicats, de les organitzacions, de les empreses, tota la gent del sector, i també, evidentment, dels diferents grups parlamentaris.

Hem trobat a faltar, també –i ho diem amb tot el «carrinyo» de món–, en les intervencions del Govern, doncs, bé, els problemes actuals del sector. Tenim alguns problemes no tant de planificació estratègica,

que també, evidentment, i està bé, però sobretot problemes molt concrets, molt de detall, que poden hipotecar aquest creixement futur i que, per tant, calia posar-los a sobre la taula, i que cal tenir propostes de resolució concretes, el divendres, eh?, per tal de poder mirar la gent del sector i dir: «Escolteu, això que està pendent ho hem abordat, n'hem parlat, ens hi hem posat d'acord i ho hem acordat, i, si fa falta, hi hem donat consignació pressupostària.» PDR, des d'una banda, i, per tant, ho celebrem.

Aquest monogràfic sobre el món agrari també hauria de definir el paper de l'agricultura del segle XXI, del món agrari i, per extensió, del sector agroalimentari, coincidint amb la recent iniciativa d'Agrofòrum –un espai de debat sobre el món agrari amb reflexions molt interessants–, i definir les línies estratègiques i accions de futur, també les accions actuals que cal prendre per tal de no perdre competitivitat.

Abans de seguir la meua intervenció, caldria que tots ens féssim algunes preguntes importants sobre el que estem parlant avui, sobre què és el que està passant: com és que els països més capitalistes, els països més desenvolupats són els que més protegeixen la seva agricultura? Els Estats Units, Europa –s'ha comentat aquí. És cert: com pot ser que aquells que són els primers a defensar el lliure mercat són els primers a aplicar mesures restrictives? Doncs, bé, perquè és allò que diem sempre: un sector estratègic. Realment, sense un sector agroalimentari potent, els països, les regions estan en inferioritat de condicions respecte a la resta de països.

Per què Catalunya s'ha convertit en un dels clústers agroalimentaris més importants? Què podem fer per continuar tirant això endavant? Per què, si ha crescut tant el sector, si la demanda mundial d'aliments no para de créixer i les previsions són que hi hagi un creixement de demanda d'aliments del 10 per cent anual per als propers anys, com és que la renda agrària dels agricultors, dels ramaders, dels nostres pagesos no para de baixar? Cada dia facturem més, cada dia venem més, cada dia exportem més, innovem, però la renda agrària dels últims deu anys dels nostres pagesos no para de baixar, dels nostres productors. Per tant, hauríem d'analitzar amb molt detall què és el que passa.

I moltes de les reflexions es feien ja, evidentment, a l'anterior monogràfic, i potser no les hem acabat d'atendre prou bé. Aquestes preguntes són les que hem d'atendre i donar-hi resposta en aquest monogràfic.

Per altra banda, per situar només l'estudi del CAREC –del Consell Assessor per a la Reactivació Econòmica–, que fa informes molt..., jo crec que amb conclusions força interessants. En feia un sobre el sector agroalimentari i deia que era el primer sector industrial de Catalunya. A vegades parlem de la indústria química, la metal·lúrgica, l'energia, el transport, per exemple; doncs, bé, el primer, amb el 3,6 per cent del PIB, la indústria agroalimentària, amb uns creixements de les exportacions, de les vendes, molt i molt importants. Per tant, en aquesta estratègia de reindustrialització del país que va presentar el president, president, dediqui-hi un espai, allò, destacat, a aquesta indústria, que

realment no només ve de lluny, no només està en un moment molt important, sinó que, a més a més, és la que ens pot donar alegries en el futur.

Creixement, gran creixement de facturació, d'exportacions, d'ocupació i d'innovació any rere any, en anys especialment delicats per la crisi econòmica –això té molt mèrit. La taxa de cobertura exterior –jo ho dic, s'ha comentat però jo ho dic– ha passat del 34 per cent –la relació, eh?, exportacions/importacions– el 91, al 98 –jo no tenia el 94, tenia el 98– per cent a l'actualitat –del 34 per cent al 98 per cent. Això només s'explica amb un augment molt i molt important de les exportacions. Per tant, en aquesta línia també anem bé.

Tot i això tenim alguns reptes importants. I quins són aquests reptes?, que és el que reivindicava abans. Com donem resposta –com donem resposta– a la demanda creixent de matèries primeres i als aliments de la població mundial? La demanda mundial d'aliments, com comentava, creixerà molt més que la seva producció. Per tant, hi haurà més demanda que producció per abastir-la. I entenc aquesta demanda d'aliments creixent no tant com una oportunitat de negoci per a les nostres empreses, que també, sinó com un dret inalienable a qualsevol persona humana que precisament sigui satisfeta, aquesta demanda d'aliments.

Només augments de producció en els cultius i les explotacions actuals, com ja s'ha comentat, podran satisfer aquest augment de la demanda, i aquest augment de la producció pot ser tecnologia, pot ser en eficiència, en gestió de l'aigua, millora de regadius. Per tant, en les disminucions en inversions en regadius que estem fent també ens hauríem de plantejar si no ens deuen hipotecar aquest futur augment de les produccions. Aquesta també és una conclusió del CAREC, eh?

Cada cop hi ha una agricultura més dual i polaritzada: els grans cada vegada són més grans, els petits cada vegada són més petits; els grans cada vegada tenen més recursos, els petits –les petites empreses, petits agricultors, petits ramaders– cada vegada tenen més dificultats. Com garantim equitat entre aquestes petites explotacions i entre els productors i les grans distribuïdores? Tots són el secret de l'èxit i cal garantir la seva supervivència. La indústria alimentària no seria competitiva sense un sector primari molt potent, molt organitzat i, per tant, amb els recursos necessaris per continuar tirant endavant.

Com afectarà l'entrada de la Xina al mercat agroalimentari, la seva demanda i la competència, l'escassetat d'aigua i la gestió de l'aigua i els nostres regadius?

Evidentment, com impulsem la recerca, el desenvolupament, la innovació per garantir quantitat, qualitat i seguretat dels nostres aliments?

Com ho fem –molt important– per contrarestar o esquivar l'encariment actual i futur de l'energia? Jo crec que aquí també era molt important..., moltes vegades amb el conseller d'Agricultura reclamem el compromís de les conselleries d'Empresa i Ocupació en matèries d'energia, també de la conselleria de Territori per altres temes, perquè afecten molt directament les nostres explotacions i el nostre sector.

Com, evidentment, apostem per mercats locals i de proximitat?

Com ho fem perquè deixi de baixar la renda agrària dels nostres pagesos?

Com planifiquem millor el sòl agrícola? Ja ho hem dit: és a dir, quina indústria utilitza tants metres i tantes hectàrees com el món agrari per tirar endavant? Doncs, bé, tenim la llei d'espais agraris pendent des del 2010. N'han comentat: «La tirarem endavant.» Des del 2010; per tant, a veure si d'una vegada, doncs, això pot ser una realitat. És important, perquè al final hem de donar un missatge i una normativa específica a aquests espais.

Com millorem el desenvolupament rural? Importantíssim, que va íntimament lligat al desenvolupament del món agrari, de la indústria alimentària. Estem en un moment que hi ha despoblació i hi ha envelliment, i, per tant, això és així, per molts motius –per molts motius–, però això és així. I, per tant, cal també apostar-hi, per contrarestar aquests efectes negatius.

En definitiva, quines accions d'innovació, comercialització, explotació, qualitat impulsem des d'aquí el Parlament per fer que tinguem un sector competitiu, un sector que continua exportant i que no limiti el seu creixement futur?

Com comentava anteriorment, tot i les dades macroeconòmiques del sector, està patint desequilibris i desajustos, i que en poden limitar el creixement –la dualitat. Llavors, sí que nosaltres volem..., sobretot, una de les prioritats hauria de ser quines eines, quins recursos de finançament, facilitats donem als petits agricultors i ramaders, que són els que més ens estan reclamant que no poden competir. Donar facilitats i eines.

La política agrària comuna –ja se n'ha parlat molt– ja està tancada i, per tant, difícilment hi podrem incidir. Però sí que crec que cal, també, que hi hagi algun dels punts de les propostes de resolució que digui: «Escolta, aquesta política agrària no ens funciona, no ens va bé. A la realitat de l'agricultura i la ramaderia catalana i pesquera catalana no ens funciona. Doncs, per què? No només perquè rebem menys diners, perquè tenim una realitat de les nostres explotacions que no es prioritza en els criteris de la nova PAC.»

I ja s'ha dit, eh? Jo només ho assenyalo perquè també ho vam comentar ahir: en la renda del pagès català, doncs, el 12 per cent dels seus ingressos vénen de les ajudes europees, mentre que el pagès alemany, el 32 per cent, que és el que s'ha comentat aquí. Però és que, també, si ens comparem amb França, i amb els agricultors espanyols..., per tant, aquí els espanyols també tenen un problema, no tot és culpa de Madrid, sinó que també Europa prioritza una PAC que tampoc ajuda els agricultors espanyols, ja que també els agricultors espanyols reben quatre vegades menys de diners, de mitjana –de mitjana–, que els agricultors francesos: cinc mil euros/any els espanyols, vint mil euros/any a França. Per tant, continuar reclamant un canvi en la política agrària comuna.

No perdre més diners, evidentment, amb els plans de desenvolupament rural per al nou període. És impor-

tantíssim. Sabem que ja es va arribar a un cert consens, en aquest sentit, amb el sector la setmana passada, però sí que, llavors, comentaré alguns temes que nosaltres no acabem de veure clars.

La manca d'un preu just per als productors. És un drama: molts cops forçats a vendre per sota del preu de cost, i tots sabem què és el que està passant: no només que es ven per sota el preu de cost, sinó que, a més a més, es cobra més tard, es cobra molt tard i, per tant, això genera uns problemes importants.

L'observatori de preus, el codi de bones pràctiques, la Llei de la cadena alimentària: jo crec que són bones iniciatives, però potser el que hauríem de fer és veure què és el que diuen, fer-les complir, eh?, i, per tant, solucionaríem moltes coses.

Tenim una regulació normativa molt feixuga, i molt canviant, i molt superposada, i de diferents territoris, evidentment. Doncs, que, en això –a tots, també, el sector sempre ens ho reclama–, s'hi ha anat avançant, és cert, però cal continuar avançant en aquest sentit, i s'ha dit aquí, per tant, suposo que és compartit per la resta de grups.

L'accés al crèdit i els deutes de l'Administració, del Govern, amb el sector. Dic «el crèdit i els deutes», eh? El crèdit és..., ja ens havíem compromès a impulsar una banca pública, l'Institut Català de Finances, per tal de facilitar l'accés al crèdit d'empresadors agraris i també al sector, eh?, a empreses que necessitessin finançament per tirar projectes endavant. Doncs, bé, tirar això endavant.

Calendari o pagament..., dic «pagament immediat», però com que crec que no m'ho acceptaran perquè la situació està com està..., però sí establir un calendari i una priorització dels pagaments pendents amb el sector. Tenim qui demana subvencions, és aquell que va fins a..., moltes vegades és el petit agricultor, que ja va prou collat, i a més a més, llavors, com que no ho cobra, doncs, el 2010, el 2011, 2012, 2013, i, per tant, crèdits pont, i tot això es va complicant. I, per tant, hauríem de donar, com a mínim, un missatge de dir: «És important: cobrareu les del 2011 tal dia; les del 2012, tal altre», eh? I, per tant, sobretot, donar una resposta en aquest sentit, que són temes del present, un problema que hi és, avui dia.

No augmentar més els impostos ni les taxes al sector: a nivell de Govern de l'Estat, evidentment, i cal demanar-ho, i des d'aquí també ho hem de dir, però també, evidentment, el cànon de l'aigua per part de l'ACA a les explotacions ramaderes, i també, evidentment, l'IVA al sector de les flors, per exemple.

Per altra banda, veiem amb preocupació –allò que us deia– com hi ha hagut una disminució de la renda agrària del 29 per cent –29 per cent– entre els anys 2001 i 2012. Mireu a veure quines escales salarials han baixat un 29 per cent els últims deu anys. Per tant, és evident que hi ha un problema que l'hem de resoldre, que nosaltres estàvem governant i que, per tant, vam poder amortir, però que, en tot cas, ja baixava aquells anys i cal afrontar-ho.

Per tant, jo crec que bàsicament això pot passar per dues coses: o estudiem una renda garantida per al pagès o fem fórmules perquè es pagui un preu just, un preu just als productes. I, per tant, hi tenim eines, les hem proposat i cal continuar-hi treballant.

Per posar alguns exemples dels preus que han baixat: els cítrics i la fruita seca els últims deu anys han baixat un 22 i un 11 per cent, i l'oli d'oliva i la carn de cabrum han baixat un 33 i un 9 per cent respectivament. Baixen els preus de compra, el que perceben els nostres agricultors i els nostres ramaders, i en canvi no paren d'augmentar els costos de producció: la mà d'obra, l'energia, els fertilitzants, els fitosanitaris, l'alimentació animal, tot puja. Per tant, evidentment, no s'ha de ser matemàtic per veure que això no quadra i que els números no surten.

L'envelliment de la població, que hi continuem tenint un problema. Situem com una de les prioritats del PDR la incorporació de joves; és que només el 17 per cent té menys de quaranta-cinc anys al món agrari –17 per cent–, per tant, cal continuar treballant en aquesta línia, com en els plans de formació.

Facilitats per a la contractació d'assegurances agràries per a les pedregades i les destrosses pel temps i per les inclemències meteorològiques. La setmana passada, abans d'ahir i l'altre vam viure l'enèsima situació de destrosses per pedregades, i, per tant, això, més que disminuir, el que anirà és en augment, perquè al final també el que nosaltres hem de donar és una certesa al sector, que se'l té en compte, i, per tant, que no hem d'estar mirant sempre el cel. El que ha de passar és que ja les tinguem cobertes amb assegurances, cobertes amb xarxes antipendra, amb diferents mesures que, potser, no s'estan implementant prou bé. La instal·lació és cara i els preus són barats; per tant, aquí només hi ha una fórmula per amortitzar les xarxes antipendra –la instal·lació de xarxes antipendra, eh?–, que és, des de l'Administració, ajudar.

I quines són les nostres propostes per intentar abordar tots els temes comentats? En primer lloc, demanar el compliment d'alguns dels acords de l'anterior monogràfic que es va celebrar en aquest plenari, el 2010 –això ho proposarem a les propostes de resolució–, més de cent propostes, moltes de les quals són plenament vigents. Per molts motius: algunes reclamem que es compleixin i, per tant, que es compleixin directament, però és que altres reflexions, que eren reflexions de fons, reflexions estratègiques, s'han d'aprofitar, perquè coincidim molts que són plenament vigents avui i que cal continuar-hi apostant.

Es parlava, per exemple, eh? –per exemple; n'he agafat algunes, les més importants–, del Projecte de llei d'espais agraris, que ja hem conveniat que s'ha de tirar endavant.

El respecte al PDR, no només amb els diners, sinó amb la màxima execució i que la pèrdua de recursos sigui mínima. D'execució estem bé, potser això de la pèrdua de recursos és el que hauríem de garantir, sobretot per als propers anys, tot i la conjuntura, tot i les trapelleries del Govern de l'Estat, perquè, també, fer un pla, un PDR estatal en el moment en què estem

i en la situació econòmica de les administracions, jo que ja sap que en això sóc bastant dur amb el Govern, perquè, al final, som qui hi tenim competències i qui hi hem de donar resposta, aquí sí que és veritat que és una mala jugada del Govern de l'Estat, com una casa de pagès. Per tant, aquí sí que coincidim.

Xarxes de proximitat amb venda directa als consumidors –agrobotigues, quilòmetre zero i agrupacions de productors–: és l'única manera que podem donar eines de comercialització directa a aquests productors que estan venent per sota cost, una de les maneres. No serà la substitució de les grans cadenes i les grans distribuïdores, oblidem-nos-en, però és un complement. La gran riquesa del nostre sector són tots els agents que hi participen, i el que hem de fer és, des de l'Administració, corregir desequilibris, però, alhora, no pensar-nos que els productes de proximitat o els productes ecològics substituiran les grans cadenes alimentàries o distribuïdores; no, s'han de complementar, i la nostra feina és posar-los tots en línia i que col·laborin i que vegin la importància d'uns i altres. Ara, també, potser, a vegades no es donen les regles que s'haurien de donar per tal que tothom pogués competir.

Simplificació administrativa, seguretat jurídica als pressupostos pluriennals. Què vol dir, això? Doncs, que, escolta, que ara és un moment molt complicat, però que cal que determinats projectes tinguin més d'un any de vigència, eh?, perquè les inversions, moltes vegades, doncs, tarden més d'un any, i, per tant, a vegades ens trobem que no sabem, determinades partides, subvencions, si s'allargaran o no s'allargaran.

La política agrària comuna. De les propostes de resolució, només nosaltres l'únic que farem és limitar-nos a dir que es continuï defensant la modificació de la PAC, més justa per a agricultors i ramaders, i eliminar l'exclusió dels ajuts als que han disposat de drets de pagament únic. Això és demanat també pel sector.

El nou PDR. Incorporació de joves, modernització d'explotacions, indemnitzacions compensatòries: ens sembla bé –ens sembla bé. Però agroambientals i agricultura i ramaderia ecològiques, aquí, podríem parlar-ne, però el sector diu –i el departament diu una altra cosa– que en ramaderia ecològica hi haurà una reducció important del 40 per cent. Per tant, en ramaderia ecològica, quan diem allò de gestionar bé també els boscos, i el sotabosc, i la ramaderia extensiva i... Doncs, escolta, això és molt important: la ramaderia ecològica, eh?, la recuperació de races autòctones... I, per tant, reducció del 40 per cent..., no sé si, estratègicament, amb allò que dèiem, abaixar el 40 per cent aquesta partida, doncs, va en les línies estratègiques que ens hem de fixar. I això ho fixa el Govern de la Generalitat, eh?, no és Europa ni és el Govern d'Espanya.

Garantir el finançament durant tot el període, que els fons que no s'utilitzin en d'altres comunitats puguin ser utilitzats, eh?, doncs, per nosaltres, en aquest cas, a Catalunya.

Millora de regadius i xarxa de camins. Cal fixar prioritats: en camins i regadius entenem la situació, entenem que s'ha d'abaixar, però cal continuar, eh?, la inversió del present; evidentment, pot limitar el creixement del futur.

Mesures fiscals per als agricultors. Què demanem? La deducció autonòmica del tram de l'IRPF en mesures d'agroambient, l'IVA reduït per als serveis i béns utilitzats en la producció agrícola i eliminar el cànon de l'aigua per a les explotacions ramaderes, que ja ho he comentat.

Relacions amb l'Administració pública. Continuar, evidentment, amb la simplificació administrativa i la finestra única. Facilitar l'accés al crèdit, amb l'Institut Català de Finances, com he comentat. Calendari de pagament. Desencallar els plans, els expedients dels plans de millora, que alguns s'havien fet servir, precisament, per instal·lar xarxes antipedra i que hi havien uns compromisos del Govern i que no s'han acabat de complir, o que no hem sabut ser capaços de dir: «Doncs, mira, l'any que ve o aquest any ho solucionem d'aquesta manera.» Per tant, allò de dir: «Escolta, necessitem pensar cap on anem, però, sobretot, administrar molt bé el present i que el sector vegi que donem respostes a tot el que està passant.» Un fons de capital risc. El pagament de les expropiacions de les terres per a la construcció de carreteres i altres infraestructures; el més calent està a l'aigüera, de l'Estat i de la Generalitat, eh? Per tant, caldria veure com desencallarem tot això, tenint en compte, ho repeteixo, les tensions de tresoreria i els problemes actuals, però cal saber com, quan s'hi podrà donar resposta.

Aturar la reducció del pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Alimentació. Evidentment, diem: «És un sector estratègic, és molt important, volem fer moltes coses, realment és un dels sectors que ens farà sortir de la crisi.» Però, si quan vénen els pressupostos, fem unes retallades molt més importants que a la mitjana del sector, llavors ja deixa de ser estratègic. Per tant, dir: «Escolta, acumulem una retallada prop del 37 per cent dels últims anys del pressupost d'Agricultura; el que demanem...» És estratègic? Sí. Ens hem d'ajustar el cinturó? Sí, però, escolta, d'una manera tan tan tan important? Llavors, és que no podem fer res de totes les coses que estem aprovant aquí, o moltes de les coses que estem aprovant aquí. Per tant, recursos, recursos públics. Entenem, evidentment –hem gestionat, estàvem governant–, quines són les dificultats de gestionar; entenem també que ara la situació és molt complicada, però, evidentment, cal, llavors, eh?, que prioritzem d'una altra manera.

Aturar el tancament de les oficines d'agricultura del territori i pactar una mica quina n'ha de ser la distribució final.

Les assegurances agràries i la instal·lació de xarxes antipedra amb subvencions, que ja ho he comentat.

Facilitar el trànsit de vehicles especials a les carreteres. Es fan obres, es fan vies ràpides, i resulta que llavors els camions no hi poden passar. Dic: «Escolta...» O agilitzar-ne les tramitacions.

Evidentment, ja pel cooperativisme. L'article del conseller de la setmana passada, article d'opinió, ho deia: «No s'entendria Catalunya, no s'entendria el món agrari sense el paper i la història de les cooperatives.» Per tant, completament d'acord. Els plans que s'han fet, dotar-los de recursos econòmics per tal de fomen-

tar la col·laboració, la cooperació, per tal que puguin innovar, eh? I la concentració, sí. Jo dic: «Concentració, que se n'ha d'estudiar cada cas, però, sí, evidentment.» Guanyar dimensió i donar ajuts, evidentment, per a la professionalització de la seva gestió.

Cadena alimentària i comercialització. Hi ha molta feina a fer i molt complexa. Nosaltres no proposarem més eines, noves resolucions. El que direm és que es compleixi el que tenim aprovat. Tenim el PENSAA, que és el Pla estratègic –que té un nom molt bonic; em sembla que l'autor està per aquí, d'aquest nom– nacional de suport a l'agricultura i l'alimentació, per tant, tenim una línia estratègica. I, llavors, codi de bones pràctiques, Llei estatal de cadena alimentària. Potser no els agrada gaire, però sí que amb el codi de bones pràctiques i la comissió posterior... Sí, però és que necessitem..., no anem bé. Per tant, tenim ja les eines, però no acabem..., els preus que es paguen, els desequilibris que es produeixen no els acabem de solucionar.

Productes locals i de proximitat. Indicació geogràfica protegida i denominació d'origen protegida. Per tant, diu: «No ho substituiré.» Com deia, ha de complementar, precisament, tota aquesta diversificació alimentària que s'està produint.

També, per tal d'aconseguir mercats amb preus més transparents i eficients, legislar –legislar–, que això crec que és molt important, conseller, les organitzacions interprofessionals, els contractes tipus, les agrupacions de productors i l'actualització de la regulació de les llotges. Tot el que sigui afegir transparència i eficiència al funcionament del mercat serà el que garantirà, precisament, la renda dels nostres pagesos.

Donar facilitats normatives, econòmiques i administratives als petits agricultors del territori que vulguin fer elaboració i comercialització pròpia.

Quan els deia que hi ha temes en què el més calent és a l'aigüera i que no s'han posat sobre la taula, doncs, bé, amb relació als purins, caldria tenir una resposta urgent, a curt i llarg termini, per a la correcta gestió d'aquests a les granges de Catalunya. Podríem estudiar finançaments a través de PDR o diferents fórmules, però, en tot cas, cal presentar urgentment una proposta. Es va dir a la Fira de Mollerussa, fa molts dies, que aquí hi havia un acord amb l'Estat, doncs, bé, no veiem quin és. Nosaltres fem una proposta: que parlin el Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat per tal de fer una proposta de viabilitat econòmica per poder reobrir les plantes de purins. L'alternativa, els costos econòmics derivats en aspectes mediambientals poden ser molt superiors al preu d'aquestes primes.

Els robatoris als camps. Augmentar la vigilància dels Mossos. També, per evitar els robatoris, sistemes de traçabilitat i un registre obligatori de compres, per tal d'evitar que es comprin productes robats.

Tampoc s'ha comentat aquí: altres infraestructures vitals. Com hem dit, regadius i xarxes de camins: que hi hagi un compromís de tota la legislatura sobre quina consignació s'hi pot donar.

Tecnologies de la informació i la comunicació. Ja podem parlar d'innovar, si no arriba la cobertura mòbil, no arriba la línia d'internet arreu del territori. És complex, és molt complex, però cal seguir invertint en aquesta línia.

Les energies renovables. Bonificacions al consum de l'energia elèctrica, continuar apostant per energies renovables i, evidentment –evidentment, evidentment– el Pla general forestal de Catalunya. A vegades ens passem de ser excessivament conservacionistes i, escolti, allà on quasi no viu ningú i cada dia viu menys gent, doncs, potser el que hem de fer és aprofitament forestal sostenible, respectant, evidentment, el nostre entorn, però aprofitament i gestió. Perquè, si no, llavors, el dia que ve un incendi, és impossible, a més a més, d'apagar-lo. Evidentment, amb l'aprofitament de la biomassa

Tinc control de la fauna salvatge, també. S'ha parlat de... Tinc molts temes, encara, i em queda poc temps. Per tant, les indemnitzacions pels danys i la correcta gestió de la fauna salvatge, que és un tema, també, que preocupa molt i que cal tirar endavant. Nosaltres proposem una llei de caça de Catalunya. Madrid i Catalunya són les úniques comunitats autònomes que no tenen llei de caça a Espanya.

Per altra banda, evidentment, potenciar l'aqüicultura de l'Ebre i la modernització.

I, presidenta, abans que em faci callar, sí que voldria dir que no voldríem deixar també passar els incidents de la frontera francesa, que aquí també coincidirem que això és inacceptable –inacceptable. Per molt que coincidim en les reivindicacions i els problemes dels agricultors francesos, el que no pot ser és que Europa no garanteixi que hi hagi una lliure circulació de mercaderies i que els nostres pagesos siguin els que n'hagin de pagar les conseqüències. Per tant, també demanem a Europa o li hauríem de demanar mecanismes de control de preus, precisament perquè no passin aquestes coses.

Per tant, ja només per acabar, tornem a posar el reconeixement i la posada en valor del sector, dels productes. Apostem pels productes de proximitat. La cuina catalana i els nostres cuiners també ens han ajudat, precisament, a posar-ho molt en valor; és un motor econòmic i de cohesió territorial.

I nosaltres només renovem el nostre compromís amb totes les persones que hi han contribuït en el passat i que ja ens han deixat, que ho fan actualment, que són motor econòmic del sector agroalimentari i un importantíssim patrimoni econòmic, històric, social i territorial de tots els catalans i totes les catalanes. No es pot entendre Catalunya sense entendre el món agrari. No es pot entendre Catalunya sense entendre la indústria agroalimentària.

Per tant, de fet, directament o indirectament, la salut del sector agroalimentari ens acabarà afectant, en major o major mesura, a tots plegats. De fet, a l'antiga Grècia deien: «Que el menjar sigui el teu aliment i que l'aliment sigui la teva medecina.» Per tant, jo crec

que és una frase que il·lustra prou bé la importància del que estem parlant avui.

Agricultors, ramaders, gent del sector, de les empreses, diputades, diputats, president, moltes gràcies per l'atenció.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Dolors López.

Dolors López Aguilar

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, consellers, conselleres, i, sobretot, sector agrari, representants del món agrari, del món ramader i també del món de la pesca, que són, que sou els veritables protagonistes d'aquest debat que avui celebrem, monogràfic, han passat quatre anys des de l'últim, que vam celebrar el 14 d'abril del 2010, i des d'aleshores, des d'aquell del 2010, aquell ha set teòricament el full de ruta en matèria agrària en aquests quatre anys, però aquest full de ruta no havia de ser estàtic, calia anar-lo readaptant a la situació i per això era necessari fer aquest altre monogràfic.

Però entre un i l'altre hi ha hagut molts canvis, canvis importants en l'àmbit polític i en l'àmbit agrari. En l'àmbit polític, dos eleccions al Parlament de Catalunya. Quan es va celebrar el monogràfic del 14 d'abril de 2010 governava el tripartit, amb un conseller socialista, i aquesta legislatura i l'anterior, Convergència i Unió, amb el mateix conseller d'Agricultura.

Hi ha hagut també canvis en el terreny econòmic. En aquest temps hem partit una forta crisi econòmica, de la qual afortunadament estem sortint, com marquen tots els indicadors i, sobretot, les últimes dades d'ocupació. I el món agrari no ha estat aliè a aquesta crisi i ha patit una forta davallada de la seva renda.

Però la pregunta que ens hauríem de fer en un dia com avui, parlant d'aquest Ple monogràfic, és si realment el sector està millor, si aquelles més de cent mesures de la Resolució 671/VIII han servit per a alguna cosa. També ens hauríem de preguntar si les mesures que porta a terme el Govern de la Generalitat són les mesures que el sector necessita.

El 18 d'abril del 2012 es va celebrar una sessió informativa, a petició del conseller –s'ha de reconèixer– per valorar precisament el grau de compliment d'aquelles mesures del Ple monogràfic de 2010. I el cert és que en aquella compareixença, mentre el conseller d'Agricultura donava una visió molt optimista dels compliments, altres grups consideràvem, i continuem considerant, que van ser uns compliments de mínims. Després, si tinc temps, en faré un repàs per sustentar aquesta afirmació.

En tot cas, després de la intervenció del molt honorable president de la Generalitat i la intervenció del conseller d'Agricultura, i després de les crítiques que fan al Govern d'Espanya, no reconeixent les seues pròpies responsabilitats, a mi m'ha vingut al cap una frase, que és que «ven la paja en el ojo ajeno y no ven la vi-

ga en el propi». I els asseguro –i els asseguro– que tenen unes quantes bigues en els propis ulls que podrien veure.

I, miri, parlem dels compliments, dels compliments d'aquella resolució. No hi val l'excusa dels diners, o no del tot. Ho vaig dir en aquella ocasió i ho torno a reiterar: hi ha punts, compromisos, que requereixen una dotació econòmica, està clar, és evident; però n'hi ha d'altres que només necessiten voluntat política. Perquè, si escoltem el conseller, tot s'està fent, tot s'està elaborant, però concretar concretar, no concretem gran cosa.

Miri, jo ja fa tres anys que sóc diputada en aquest Parlament. I des del primer dia, sobretot des que sóc portaveu d'Agricultura, que en fa menys temps, sento parlar del PENSAA, eh?, vaig sentir parlar del PENSAA, del Pla estratègic de suport a l'agricultura. I sempre em diuen que s'està fent, que s'està elaborant, però encara a hores d'ara els diputats no hem tingut ocasió de veure aquest pla, que deu ser magnífic perquè està costant molts anys fer-lo. I jo li pregunto, senyor conseller, per què no està fet?, per què encara, després de tants anys, no tenim aquest Pla de suport a l'agricultura?

Mirin, s'ha perdut molt temps. La convocatòria d'unes eleccions anticipades va paralitzar l'activitat parlamentària i l'activitat del Govern. El 2013 es va treballar amb un pressupost prorrogat, i el 2014, una vegada més, vèiem una reducció en el pressupost d'Agricultura del 33 per cent, només superat pel Departament d'Empresa i Ocupació, amb una disminució del 43 per cent, quan els altres departaments tenien una mitjana de reducció d'un 8,6. Per tant, és evident que els més castigats han set, precisament, aquells departaments que han de servir per reactivar l'economia i per crear ocupació. Aquesta hauria de ser la prioritat d'aquest Govern, però, malauradament, aquest no és el seu objectiu; el seu objectiu és un altre molt diferent, que té una data i una pregunta doble.

Mentre el Govern de l'Estat es preocupa per fer reformes per reactivar l'economia, a Catalunya aquest mes de juny hi ha vint-i-dos mil persones més ocupades, quaranta-set mil en un any; una reforma fiscal importantíssima, prioritària, que reduirà la fiscalitat. Mentre el Govern de l'Estat es preocupa d'això, del que interessa als ciutadans, de crear ocupació, de reactivar l'economia, de millorar tots els sectors, incloent-hi, per descomptat, el sector agrari, el Govern de la Generalitat castiga els departaments que reactiven l'economia, perquè només està treballant i gastant per una consulta que sabem que no es farà i que, per tant, està malbaratant uns diners que són de tots els catalans.

Aquest sector és un sector estratègic, és un dels pilars bàsics de l'economia, però és també un sector estratègic no solament en la qüestió econòmica, sinó també en la cohesió social, i juga un paper fonamental com a estabilitzador de les dinàmiques socials i territorials.

La crisi que viu el sector no és una mera crisi conjuntural que es pot resoldre en breu temps, és una crisi estructural. Per tant, l'hem d'afrontar amb fermesa, no s'hi pot continuar posant un pegat un dia, i un altre

pegat un altre dia. S'ha d'actuar amb mesures contundents, amb mesures importants, amb un pla i amb un full de ruta. No podem conformar-nos i intentar superar amb més o menys èxit aquest període que és difícil.

El principal problema, o un dels principals problemes, és l'econòmic. Són els preus percebuts pels productes, que actualment estan molt per sota dels costos de producció, el que fa que els pagesos no puguin afrontar, per petita que aquesta sigui, cap inversió en les seves explotacions. I no es tracta de crear noves normatives, es tracta d'assumir compromisos que es transformin en fets reals i no es quedin, com en la majoria dels casos, en bones paraules, en bones intencions, però a la realitat sense execució. El sector, el que necessita en aquest sentit és que es fixin uns preus mínims de venda dels seus productes, que estiguin per sobre dels costos i que com a mínim garanteixin un sou digne als membres d'aquestes empreses, que, com tots sabem, la majoria d'elles són empreses familiars. Per tant, s'ha d'establir un sistema de fixació de preus en base a criteris objectius. I aquí –i aquí– vull parlar de la llei que s'ha aprovat a nivell estatal, una llei àmpliament reclamada pel sector, que és la Llei de la cadena alimentària.

I malgrat que tots som conscients de la importància del sector, torno a reiterar la meua pregunta inicial: s'estan prenent les mesures adequades? Som conscients de la importància d'un sector que representa el 3,6 per cent del PIB de l'economia catalana? Un sector que ocupa més de seixanta mil persones a Catalunya i que factura 8.000 milions d'euros en exportacions? Per cert, pateix una disminució de la seva renda de més del 29 per cent, malgrat la recuperació dels anys 2011 i 2012.

I ja que parlem de renda, en aquest punt vull fer una referència a la política agrària comunitària, vull referir-me a la PAC. La PAC representa un 30 per cent de la renda dels agricultors. Les ajudes directes a les rendes del primer pilar representen el 80 per cent dels 47.000 milions del pressupost de la PAC per a Espanya per al proper període 2014-2020, cosa que suposa un autèntic èxit davant l'entrada de dotze nous països en el repartiment. I això no és casualitat. O sigui, pensem que, amb dotze nous països que entraven en el repartiment de les ajudes de la PAC, resulta que Espanya no solament aconsegueix la mateixa quantitat, sinó que inclús la incrementa una mica. I això no és casualitat, això no surt perquè sí: això és fruit d'una negociació que ha fet el Govern d'Espanya i que ha aconseguit aquest èxit en la política agrària comunitària.

Però no solament ha set una qüestió econòmica: també s'ha aconseguit gràcies a aquesta negociació evitar una taxa plana que hauria suposat una ajuda igual per hectàrea que hauria portat tots els agricultors i ramaders, al marge de les seves produccions, a cobrar ajudes idèntiques. També s'ha aconseguit evitar la reducció de l'ajuda mitjana a l'aconseguir limitar la superfície elegible, i també s'han aconseguit millores en qüestions tan importants com les exigències inicials sobre el *greening* o en la modulació de les ajudes.

Jo he volgut reafirmar la PAC i la importància que té en el sector agrari, ramader i pesquer perquè els pa-

gesos, els ramaders i els pescadors ho saben perfectament. Saben perfectament la importància d'aquestes ajudes que vénen d'Europa, i segur que no es volen plantejar de cap manera perdre aquestes ajudes, perquè estaria en joc la supervivència de les seves explotacions. Més clar: l'agricultura catalana no podria sobreviure sense les ajudes de la PAC. I, per tant, si de veritat, senyor conseller, vol que l'agricultura i la ramaderia tirin endavant, el primer que s'ha de plantejar és això, no posar en perill aquestes ajudes.

Sap la diferència entre vostès i nosaltres? *(Pausa.)* Nosaltres no estem disposats a renunciar a les ajudes de la PAC, i els pagesos tenen dret a saber la veritat. Perquè aquí tothom pot defensar unes idees, és legítim, però per defensar unes idees s'ha de fer sobre la base de dos qüestions: una, sobre una base legal, i una altra, amb les cartes damunt de la taula. I «les cartes damunt de la taula» vol dir la veritat. I la veritat és tan senzilla com que una Catalunya separada d'Espanya quedaria fora de la Unió Europea i perdria, per tant, totes les ajudes i fons europeus, entre elles la de la PAC. *(Remor de veus.)* I això no és ciència-ficció com la consulta que volen fer, això és la veritat del que passaria en aquesta hipotètica Catalunya separada.

I vull també fer referència al Pla de desenvolupament rural. A collació del Pla de desenvolupament rural, s'aprofita per criticar el Govern d'Espanya. És que aquí sempre tot el que passa és culpa del Govern d'Espanya. El Govern de la Generalitat no té mai cap responsabilitat. Quina sort que tenen! Doncs, miri... *(Remor de veus.)* I disculpin si m'estenc en aquest sentit d'una manera àmplia, però crec que han de quedar els conceptes clars.

Miri, en la negociació del marc financer per al període 2014-2020, que es va realitzar al febrer del 2013, el president del Govern d'Espanya va obtenir un increment de la quantitat assignada en desenvolupament rural, que va passar de 8.053 milions d'euros a 8.291. El període 2007-2013 es van repartir entre les comunitats autònomes 8.002 milions d'euros, i es va destinar la resta a Xarxa Rural Nacional, que obligatòriament deu constituir-se en cadascun dels estats membres. A la conferència sectorial celebrada a Madrid el 24 i 25 de juliol de 2013 es va decidir el repartiment entre les diferents comunitats autònomes per als seus propis PDR, i es va distribuir la quantitat de 8.053 milions d'euros, és a dir, 51 milions d'euros més que en el període anterior, 2007-2013. La resta –la resta–, és a dir 238 milions d'euros, es destinen a un programa nacional en el qual estaran incloses, entre altres mesures, la Xarxa Rural Nacional obligatòria, la integració cooperativa, important programa que servirà per a millorar la competitivitat i la internacionalització. Tant que parlem d'internacionalització, doncs bé, aquests diners van destinats també a això: internacionalització, dic, de les nostres cooperatives, i que òbviament beneficiarà les indústries radicades en les diferents comunitats autònomes, i per tant també a Catalunya, que és una de les primeres quant a indústria alimentària es refereix.

Continuo. A la passada conferència sectorial del 21 de gener de 2014 es va acordar el repartiment dels fons

Feader per als programes de desenvolupament rural de les comunitats per a aquest període. I a Catalunya –i a Catalunya– li han correspost 348,5 milions d'euros, que suposen un increment de l'11 per cent respecte a l'assignació 2007-2013, és a dir, 34,5 milions d'euros més.

Per tant, mirin, ja està bé de fer victimisme, ja està bé de donar la culpa als altres de tot. La comunitat autònoma té competència exclusiva en matèria d'agricultura, si bé és cert que l'Estat ostenta la coordinació i les bases de l'activitat econòmica. Aquest repartiment competencial és la base de l'establiment de criteris que assegurin la igualtat de tracte de tots els productors.

I, miri, el conseller d'Agricultura... *(Pausa.)* Jo no dec estar dient tantes barbaritats, encara que alguns me miren amb una cara una mica estranyats, però no dec dir tantes barbaritats quan el conseller d'Agricultura, al gener d'aquest any, va dir textualment: «Avui podem estar satisfets perquè hem aconseguit un acord que suposarà una injecció de 34,5 milions d'euros addicionals per al sector a través de les ajudes del Pla de desenvolupament rural, i són uns recursos finalistes amb què fins ara no comptàvem.» *(Remor de veus.)* Miri per on, amb uns diners que no hi comptaven, ara s'han trobat. En què quedem? –en què quedem? *(Persisteix la remor de veus.)* Si aleshores va reconèixer un increment, per què ara diu el contrari? Miri...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada, un moment, si us plau.

Dolors López Aguilar

Sí, gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

Demanaria als membres d'aquesta cambra presents a l'hemicicle que deixessin parlar amb calma i s'abstinguessin de fer comentaris de qualsevol índole. *(Pausa.)* Moltes gràcies. *(Pausa.)* Pot continuar, senyora López.

Dolors López Aguilar

Sí, moltes gràcies, presidenta. Miri, el desenvolupament rural respon a objectius, estratègies, projectes, que són definits en cada pla de desenvolupament rural per la comunitat autònoma, responen a les seves realitats i a les seves necessitats. No obstant això –no obstant això–, encara que és una competència i que els objectius els marca la mateixa comunitat autònoma, l'Administració general de l'Estat ha estat finançant part de la despesa nacional dels programes de les comunitats autònomes, i s'ha considerat prioritari seguir recolzant les polítiques de desenvolupament rural, i per aquest motiu a la conferència sectorial del 21 de gener es va acordar que l'Administració general de l'Estat finançarà el 30 per cent de la despesa nacional dels programes de les comunitats autònomes.

I per altra part, el PDR estatal, eh? –també hi ha un PDR estatal–, disposarà de 244 milions d'euros que

no van en detriment dels PDR autonòmics. La diferència entre els dos està entre que mentre els autonòmics es cofinancen entre la Unió Europea, el Govern central i l'autonòmic..., i per tant la Generalitat, si no hi fica la seva part o la part íntegra que li correspon, com ha passat aquí els anys 2012 i 2013, es perden els fons –es perden els fons. I, per tant, d'aquesta manera, el que fa el Govern de l'Estat és evitar això.

Però, mirin, jo ara els llegiré..., i això tampoc és una intenció o tampoc és una opinió, és una carta dirigida a un sindicat per part de la ministra actual d'Agricultura, datada el dia 7 d'abril d'aquest any, en la qual diu que del Programa de desenvolupament rural, del total del Programa de desenvolupament rural, de la part que ha de donar l'Administració general de l'Estat a les comunitats autònomes, resulta que només en el primer trimestre d'aquest any, el primer trimestre de l'any 2014, el Govern de l'Estat, l'Administració general de l'Estat ha aportat més del 58 per cent del total del finançament per a aquest exercici. *(Pausa.)* Oh, a veure, de moment ha aportat, en el primer trimestre de l'any, aquesta quantitat. Que jo sàpiga, senyor Pelegrí, estem a meitat d'any, queda molt, i no pot dir que encara..., que no s'aportarà res més. Això és el que ha aportat el Govern de l'Estat.

Per tant, jo crec que fer victimisme no condueix a cap lloc. Miri, si ens creiem de veritat que el sector és estratègic..., i avui, en aquest debat, del que es tracta és de buscar solucions als diferents problemes que té el sector agrari, ramader, pesquer i forestal.

El primer que ha de fer aquest Govern és assumir la seva pròpia responsabilitat, perquè és seva. I miri, jo, igual que algun altre portaveu que m'ha precedit en l'ús de la paraula, també he mirat els anteriors plens monogràfics, i bé, a l'anterior, el de l'any 2010, el portaveu en aquell cas, el representant del Grup de Convergència i Unió, que en aquell moment estava a l'oposició, és l'actual president de la Generalitat. I deia textualment el que ara és actual president de la Generalitat –clar, des de l'oposició–: «Qui executa les polítiques, qui dóna la cara, qui pot marcar el terreny, qui pot marcar el ritme, és la Generalitat de Catalunya. Aquí tenim competències realment àmplies, i a més a més exclusives.» Paraules d'Artur Mas l'any 2010.

Per tant, actuïn en conseqüència. Quan un està a l'oposició (*remor de veus*) li diu al Govern que té competències i que per tant ha d'assumir aquelles responsabilitats, i resulta que ara, quan estan al Govern: «Jo no en tinc cap culpa, jo no tinc cap responsabilitat, la culpa i la responsabilitat són del Govern de l'Estat.» Ja sé que és més fàcil –ja sé que és més fàcil– donar la culpa als altres, però jo crec que ja som tots grandets, i per tant ja és hora que cadascú assumeixi la part que li toca –el Govern de l'Estat també, només faltaria.

Miri, queden alguns temes pendents que m'agradaria també parlar-ne. M'agradaria posar en valor un element clau i fonamental per al sector agrari, que és el reg –és el reg–, i m'agradaria parlar del Pla hidrològic de la conca de l'Ebre; per cert, pendent des de l'any 2009, i que si no s'arriba a presentar teníem ja l'amenaça d'un procediment d'infracció per part de la Unió

Europea. Però aquí jo tampoc entenc el rebuig del Govern de la Generalitat, quan els regants hi estan absolutament a favor. En el pla definitiu, el cabal ecològic del delta de l'Ebre és d'uns 3.300 hectòmetres cúbics, davant dels 3.000 actuals. Per tant, què estem reclamant?

El Consell per a la Sostenibilitat de les Terres de l'Ebre reclama un cabal de dotze mil hectòmetres cúbics per anys humits. Aquesta proposta és absolutament desproporcionada i inviable, aquesta proposta només es podria complir paralitzant els usos aigües a dalt en tota la conca –agricultura i indústria, fonamentalment. I més quan actualment a la pràctica l'aigua que circula pel delta de l'Ebre és molt més superior als tres mil hectòmetres del pla en vigor actualment. Com tampoc és cert que el nou pla no contempli cap mesura per protegir l'espai del delta de l'Ebre, ja que amb la finalitat d'assegurar el manteniment de les condicions ecològiques especials, les zones protegides, la protecció ambiental i les inundacions, el nou pla assumeix el Pla integral de protecció del delta de l'Ebre.

I per últim respecte a aquesta qüestió, aquest pla prioritza el desenvolupament dels regadius pendents, com és el canal Segarra-Garrigues, que és una infraestructura de vital importància, i que hem de fer possible que sigui compatible el reg amb la protecció de les aus. I en aquest punt li torno a demanar una vegada més, conseller, els estudis tècnics previstos a les declaracions d'impacte ambiental sobre la viabilitat del reg en les zones protegides dins l'àmbit del canal Segarra-Garrigues.

I ja que parlem d'aigua, permeti'm fer una referència al sector pesquer –una referència al sector pesquer–, que ens consta que estan passant serioses dificultats, com així li ho han manifestat al diputat Rafa Luna, que s'ha reunit amb les diferents confraries i li han manifestat aquesta preocupació que tenen. I per això nosaltres, en aquest sentit, també presentarem una sèrie de propostes també per ajudar aquest sector.

Miri, la política de la confrontació no és la millor opció. Jo reclamo, demano, eh?, una nova forma de fer política. Jo crec que la bona política és la de la col·laboració (*remor de veus*), és la de construir. I aquí sempre hi trobarà aquest grup, que ha intentat fer propostes constructives per afavorir el sector. I, en aquest sentit, aquesta portaveu, tot i defensant –perquè sóc portaveu del Grup Popular en el Parlament de Catalunya, i per tant de tot Catalunya, de les quatre províncies–..., em permetran que tinga una especial debilitat per la que és la meua província, que és Lleida.

I en aquest sentit he presentat moltes de les propostes, perquè Lleida ha de tindre, sense perjudici de les altres, ha d'ostentar, la capitalitat agrària. I he demanat un observatori de política agroalimentària, que té com a objectiu principal convertir-se en un centre de consulta, de bibliografia i documentació sobre política agroalimentària, i que esdevingui una institució que centralitzi l'organització d'esdeveniments científics, que promogui l'anàlisi del dret agroalimentari i del seu desenvolupament rural en col·laboració amb altres institucions i organismes públics i privats, com pot ser l'IRTA. I aquí també aprofito, conseller, per dir

que ens hauria agradat que es mantingués el grup d'investigació de genètica porcina, i més tenint en compte que a Lleida hi ha una cabanya de 4 milions sobre un total a Espanya de 25; i ressaltar també que el porcí a Lleida és el principal motor de l'economia agroalimentària. Aquesta proposta, la de l'observatori, va ser aprovada en comissió per unanimitat, però sí que m'agradaria saber com està en aquest sentit. Clar, si passa com amb el PENSAA, potser jo ja no seré diputada i tampoc veuré fet l'observatori.

També vam demanar que es compleixi el conveni entre la Universitat de Lleida i la Universitat Autònoma de Barcelona per a la doble titulació de veterinària, un tema que sembla que ja s'ha desencallat. I també vam reclamar l'especificitat de l'Escola Tècnica Superior Agrària. Mesos més tard de la proposta, hi va haver un acord entre la UdL i la UPC. Aquest és un clar exemple –aquest acord entre la UdL i la UPC, el tema de veterinària– que des del consens i des dels acords es poden arribar a aconseguir molts objectius preservant els interessos de tots.

I miri, li vull parlar d'una altra proposta que penso que és molt important per a l'activitat agrària, i és la modificació del règim d'ús no urbanitzable amb l'objectiu de permetre un nou habitatge familiar, sempre que aquell familiar continuï amb l'activitat agrícola o ramadera; també proposta aprovada per unanimitat, però que m'agradaria saber en aquests moments com se troba.

Miri, conseller, veig que se m'acaba el temps, i per tant em reservaré altres temes..., en tot cas, quan presentem les propostes. Jo només li faré una petició amb caràcter general, al marge de les propostes de resolució que presentarem, i la petició que li faig en aquest debat monogràfic és el compliment dels compromisos. Res més. No val dir que sí i després no fer les coses. Més val aprovar poc i que després es faci, que aprovar molt i que després no es faci res. Crec que el sector es mereix tenir una seguretat, la certesa que allò que s'aprovi després es complirà; allò que en diuen «saber a qué atener-se». No pot ser que passi el que ha passat amb els plans de millora. No pot ser que es deneguin –la majoria, demanats el 2013– quan alguns pagesos ja han fet la inversió. No pot ser que no hi hagi convocatòria per al 2014.

Miri, conseller, jo no li negaré que hem avançat una mica, eh? Segurament aquests dies vostè s'ha posat –per dir-ho d'una manera col·loquial– les piles. L'altre dia va arribar a un acord en el PDR, avui en el seu discurs..., després, tenia uns incompliments en matèria d'ajuts agroambientals de l'arròs, i ja s'ha compromès a pagar aquests ajuts. Per tant, vull dir, jo crec que sí que un petit esforç s'ha fet. Però queda molt, queda molt per fer, i per tant jo crec que menys optimisme, menys parlar del que es fa, menys presumir de les bondats, i més realitat, més anàlisi, més diagnòstic, i sobretot més compliment. Aquest grup continuarà amb la seva oposició constructiva i de consens, perquè aquí el que hem de fer tots plegats no és una política partidista, sinó que hem de fer el que ens reclama el sector, que és una política al seu servei.

Moltes gràcies, presidenta.

(Alguns aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la diputada Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

Gràcies, presidenta. Una salutació a totes les autoritats i representants del sector que avui ens acompanyen, també, així com a tots els treballadors i totes les treballadores del sector de l'agricultura, de la ramaderia, de la pesca, de l'alimentació i del medi natural.

Donar les gràcies també d'entrada..., no voldria deixar-me donar les gràcies a totes les entitats que ens han ajudat a preparar aquest Ple, que han estat moltes. Hem rebut visites, també hem pogut fer reunions amb diverses entitats, com el Fòrum l'Espitllera; potser no les citaré totes, però aquí en van unes quantes: Ecologistes en Acció, Veterinaris Sense Fronteres, la FCAC, JARC, Unió de Pagesos, Compromís per Lleida, la Comunitat de Regants de l'Urgell, etcètera.

En primer lloc, sí que m'agradaria fer una reflexió sobre el funcionament del Ple, sobre el funcionament del Parlament en algunes qüestions, perquè estic sorpresa per la manera en què sovint treballem en aquesta institució, i perquè em sembla que és adient fer-la ara més que mai, que la societat ens demana a crits noves maneres de fer política, més transparència i més participació; i ens hauríem de plantejar si les entitats del sector haurien de tenir o no haurien de tenir també veu pròpia en aquest Ple monogràfic, i si no hauríem d'escoltar de la seva pròpia veu totes aquestes propostes, i no només per part dels grups polítics. Ho diem públicament perquè òbviament creiem que la ciutadania també té dret a saber com funcionen els plens i com funciona la seva institució, el Parlament de Catalunya, al cap i a la fi.

Una queixa també pel que se'ns ha imposat una mica des de la Mesa, no?, i pel funcionament que han tingut les mateixes mocions. Creiem que és una manera de funcionament que és molt amable amb el grup del Govern, amb Convergència i Unió i el seu soci de govern, perquè li permet presentar deu mocions però amb infinitat de punts que saben que aprovaran, però en canvi a la resta, a l'oposició, ens acota moltíssim a l'hora de presentar les mocions, perquè òbviament si allò que presentem..., si presentem diversos punts, i no més que hi hagi un punt que s'hagi de votar en contra s'ha de votar en contra tota la moció, això ens obliga a retirar –a l'oposició– moltíssims punts, i això creiem que no és bo.

I no ho diem per un tema de partidismes, ho diem per un tema..., precisament, perquè no fem cap favor al sector, perquè se'ns han presentat aquí, en aquesta cambra, en reunions, i estem segurs que us han arribat a tots els grups parlamentaris, centenars de propostes per a aquest Ple monogràfic, i era qüestió de sumar,

era qüestió que tots els partits polítics poguéssim sumar i poguéssim cadascú fer les seves propostes, i poguéssim complementar-nos. Per tant, una reunió prèvia amb tots els partits polítics i amb les entitats per poder complementar propostes creiem que no hauria estat de menys. Com dèiem, aquest mètode, doncs, no permet fer excessius consensos, i creiem que és millorable, òbviament.

Avui tots els grups polítics direm el mateix, direm que l'agricultura, la ramaderia i la pesca són sectors estratègics; segurament, la paraula «important» sortirà desenes de vegades –ja ha sortit unes quantes vegades–, però saben què passa? Que també el sector comença a estar una mica cansat que se li digui que és estratègic, que és important, però que a l'hora de la veritat, doncs..., estan una mica cansats de les bones paraules i les bones intencions, una mica cansats de les grans línies estratègiques, i tots ells saben que necessiten mesures concretes. Per això insisteixo que era tan important sumar i complementar totes les propostes dels grups polítics, independentment del seu color.

Nosaltres pensàvem que les línies estratègiques, de fet, conseller, vostè ja les havia plantejat a l'inici de legislatura, quan va comparèixer a la Comissió d'Agricultura, però sembla que no. Tornem a replantejar les línies estratègiques en aquest Ple, quan en realitat el que nosaltres pensàvem és que aquest Ple havia de servir per avançar, per fer propostes concretes, per aprovar mesures concretes, substancials, que ens ajudessin a avançar i que a més ens reforcessin també davant el Govern central. O sigui, fer un gran pacte de país, més que no pas un pacte de partits. Com hem tingut ocasió de dir-li, el malestar del sector no se satisfarà amb mesures plenes de verbs desideratius, que això ens sembla que és el que ens trobarem; ens temem que ens trobarem molt «reforçar», «impulsar», «fomentar», «recolzar», «consolidar», no?, tot això que ja estem una mica cansats de sentir, perquè en realitat el que necessitem és que el Govern «faci», «executi» i prou, no tant que «reforci» i «fomenti».

Ha passat més d'un any des que vam aprovar en aquest Parlament que calia un nou Ple monogràfic d'agricultura, i tot i que li hem reclamat en diverses ocasions que s'havia de fer, la cambra ha ordenat que sigui ara. I això no és casualitat: ho fa després que vostè aconseguís un acord amb el sector, un acord... (*Veus de fons.*) Sí, un acord que nosaltres, evidentment, no li retraurem pas, i a més creiem que és un acord positiu, però sí que una mica..., diguem-ne, quina casualitat, no? Després d'aconseguir certs acords, ara és quan fem el Ple monogràfic. I sembla que aquest Ple acabarà sent més una ratificació dels seus acords, dels acords de govern, o una propaganda dels seus acords de govern i de les mesures preses aquests dies, que no pas un debat en si mateix on es pugui avançar amb propostes noves.

Altres grups ja li han donat dades prou gràfiques també de quina és l'actual situació de l'agricultura i de la ramaderia i de la pesca, i creiem que no és necessari repetir-les. De la pesca, de fet, poques, perquè normalment sol ser la gran oblidada en aquests debats, i potser també hauríem de fer una reflexió conjunta

sobre això. S'han presentat dades empíriques sobre la davallada de la renda agrària, de les explotacions, i com s'està paralitzant, quan no desmantellant, un model familiar d'explotacions agràries, d'explotacions familiars que fins ara han estat l'orgull de Catalunya.

Li reconeixem, conseller, que no ho té fàcil. No volem fer demagògia tampoc en aquest sentit: no ho té fàcil. No ho té fàcil perquè les polítiques europees en part vénen marcades d'Europa, i no ho té fàcil, precisament, per les polítiques també que està impulsant el Govern espanyol. Ara bé, com molt bé s'ha repetit en aquest debat, sí que tenim les competències exclusives. I no ho té fàcil perquè, a més de les ajudes directes i OCM dels productes agraris, mentre la Unió Europea es decanta per ajudes progressives per tipologies de zona, pel que fa a les quantitats percebudes, ara resulta que el Govern central, el Ministerio de Agricultura, es continua decantant per les tipologies de producció, i això tots sabem que causa greuges i diferències entre productors dins d'una mateixa zona, i per tant és una estratègia absolutament equivocada. Això al Govern de la Generalitat, evidentment, li suposa un greuge.

Respecte al segon pilar, el de la PAC, el de la política agrària comuna, pel que fa al desenvolupament rural, davant la retallada del *ministerio* ens alegrem que finalment el Govern hagi arribat a un acord amb el sector i es paguin les ajudes agroambientals i avanci els diners, que hem de recordar que són diners que pertoquen i que són responsabilitat de la Generalitat. I també avança els del fons Feder. Però és la seva responsabilitat, la de la Generalitat. Per tant, no estem fent una cosa extra, sinó que és la pròpia responsabilitat que té l'Administració, i, en tot cas, qui no compleix amb la seva responsabilitat és el *ministerio*.

Ara sembla que hem arribat a un acord que calma el sector –calma. Però vostès han de recordar el calvari que fins ara els han fet passar. Des del 2012, els han fet passar realment un viacrucis fins a arribar a aquest acord. Els pressupostos del 2012 i els pressupostos inexistents del 2013 van obligar el sector a renunciar a la despesa total del Pla de desenvolupament rural, el del 2007-2013, uns diners que es devien i que ja no es veuran mai més, que ja s'han perdut. A més a més, es va fer per no haver de perdre el fons Feder. Aquesta renúncia, sumada als baixos preus dels productes i a l'encariment dels costos de producció, i a l'abandonament de les explotacions, és una de les principals causants també, en part, de la davallada de la renda agrària. No ha davallat des del 2012 cap aquí: ja fa anys que està baixant, la renda agrària. Però vostès també hi tenen, òbviament, la seva part de responsabilitat.

És cert que hi ha mesures que van prendre durant el monogràfic del 2010 que s'han acomplert. El president n'ha fet un balanç, ha dit quantes se n'han acomplert. I, realment, si ho mirem amb xifres, sembla que s'hagi acomplert molt. Però, i la qualitat d'aquest acompliment? (*Pausa.*) Clar, diu... Bé, de cent trenta en puc implementar cent, però si les cent les faig malament o les faig a mitges, això també ho he d'avaluar. I, evidentment, la manca de pressupostos entre 2012 i 2013

i 2014 fa que aquestes accions, en part, estiguin mal implementades.

El seu discurs és bo, vostè ha fet un bon discurs. És que de veritat que en part, quan el sentíem, dèiem: «No, si hi estem d'acord.» En bona part del que vostè explica, hi estem d'acord. Però és que vostè no pot viure de verbs desideratius. Té «m'agradaria», «compliria», «ho faria». (*L'oradora riu.*) És que tenim responsabilitat pròpia, i, per tant, necessitem lideratge propi en polítiques públiques pel que fa a l'agricultura, perquè hi ha responsabilitat per part de la Generalitat; i tant, que n'hi ha!

En l'acord que se'ns presenta a més a més avui, que se'ns ha presentat per part del president i del conseller, hem d'agrair-li al sector la seua mobilització. Vull dir, és que les coses no passen perquè sí. I la mobilització social hi té molt a veure sempre, amb els canvis polítics. Una tractorada de tres-cents tractors i un miler de persones al carrer entre el 19 i el 20 de juny creiem que té molt a veure amb aquest acord. Aquelles protestes que a vostè, conseller, ja sabem que no li agraden gaire i que no entén, però que són necessàries i que fomenten, precisament, i forcen, aquests acords. Siguem francs, tots hem dut al Parlament propostes que no són nostres, sinó que són de la societat civil, del sector, i que a més a més compartim. I en els darrers acords aconseguits la mobilització, li deia, ha estat clau. Per tant, enhorabona; enhorabona a tots aquells que heu aconseguit, doncs, i heu treballat de valent per aconseguir, un millor repartiment del pressupost i un nou replantejament de les prioritats del nou PDR del 2014 al 2020.

Les línies estratègiques del departament no eren les que s'han acordat, quan se'ns van presentar; per tant, la reflexió que podríem fer és si era tan difícil escoltar el sector des d'un bon començament. Aquests acords demostren que des d'un principi era possible incrementar el fons per a la incorporació de joves, que és obvi que ja no podia esperar més. L'envelliment dels propietaris és esfereïdor si ens mirem les dades de les zones, i les zones rurals tots veiem com van perdent població. Fa poc sortia un estudi que..., Lleida el 2020 podria perdre fins a 30.000 persones, ens quedariem de 430.000 a unes 400.000 persones. Això són dades esfereïdores, i van molt lligades precisament també a l'envelliment de les zones rurals i l'envelliment dels propietaris de les explotacions.

Hi haurà més pressupost per a la modernització de les explotacions i hi haurà més pressupost per a mesures d'agroambient i silvoambient, també agricultura i ramaderia ecològiques. I també hi haurà més ajudes per a circuits curts. És una gran notícia, és una molt bona notícia. Però, vaja, és tot allò –tot allò– que els «maleïts» ecologistes sempre havien reivindicat. No només els «maleïts» ecologistes: també, òbviament, és una reivindicació del sector. Però potser és que el sector i ecologistes no estan tan lluny els uns dels altres com ens pensem o com la conselleria d'Agricultura ens ha volgut fer creure sempre –no només aquesta, l'anterior també. Més aviat, sempre s'ha optat per enfrontar ecologistes i sector més que no pas per asseure'ls en una

taula, intentar dialogar i intentar aproximar postures, que al final veiem que tampoc estan tan allunyades.

Però no es preocupi, conseller, que nosaltres no som rancorosos –no som rancorosos. I estem segurs que estem en un moment de país molt important, i l'agricultura, òbviament, n'ha de formar part i és la clau mestra d'aquest model de país que volem construir. Han d'admetre que els temps canvien i que ara és el temps de les sobiranes, sobiranes amb majúscules. I aquí s'han sentit discursos sobre quin model agrícola hem de seguir. Hem sentit alguna cosa com dels Estats Units, però això ho hem de debatre i a fons, perquè el model dels Estats Units, de grans extensions on només uns pocs fan molt negoci i la resta són assalariats, i on precisament hi han greus problemes també alimentaris i greus problemes de plagues, no creiem que sigui el nostre model. Nosaltres estem bastant orgullosos del model que tenim ara mateix a Catalunya. Podria ser millor, és millorable, però el model d'explotacions familiars, on es treballa la qualitat i el valor afegit, creiem que és el que s'ha de consolidar... (*Veus de fons.*) Sí, sí. (*Pausa.*) No, ho hem sentit en altres discursos, no es preocupi, no el seu. (*L'oradora riu.*) És el que hem de consolidar i és el que creiem que hem de fomentar.

I si som una nació i tenim dret a decidir, que el tenim, l'hem de tenir per a tot. I la societat catalana cada cop és més conscient del que vol i lluita a més per aconseguir-ho. Només cal parar bé l'orella per saber moltes vegades quines són les línies estratègiques a seguir. Així, per exemple, el debat de transgènics no és nou en la nostra societat, ni al Parlament tampoc. Ja el 2004 en aquesta mateixa cambra s'aprovava la Resolució 172/7, en la qual s'instava el Govern de la Generalitat a regular la coexistència de les produccions transgèniques amb la resta de produccions –especialment amb les d'origen i qualitat diferenciades– i l'obligació dels productors de transgènics de comunicar el tipus de producció elaborada, i la figura de qualitat alimentària lliure de transgènics. Evidentment, aquesta resolució no s'ha complert. No en culpo el Govern actual, sinó també, òbviament, l'anterior.

Però vostès han de reconèixer que també el debat de transgènics moltes vegades s'ha donat en la societat civil, i s'ha intentat donar en aquest Parlament a través d'una ILP impulsada entre els anys 2008 i 2009 en la qual s'instava el Govern a declarar Catalunya com a zona lliure de transgènics; que instava també el Govern a la prohibició immediata dels cultius transgènics, l'etiquetatge clar dels aliments que en el seu procés de producció utilitzen transgènics i els que no, i una moratòria al desenvolupament de transgènics de les nostres terres, i investigació dels seus efectes. Vostès ja saben què va passar amb aquella ILP, i saben que segurament més de 105.000 sotassignats, més totes les entitats –com «Som lo que sembrem»– que van impulsar aquesta ILP, van veure tots els seus esforços frustrats, amb tot el que això comporta dins de la nostra societat civil.

No obstant, el debat sobre transgènics no és un debat tancat. Per molt que aquest Parlament no el vulgui afrontar, no és un debat tancat. I la societat civil

hi continua treballant i la comunitat científica també hi continua treballant. I, de fet, hem tingut ocasió de veure-ho en el darrer multireferèndum celebrat el dia 25 de maig, on es preguntava també per una Catalunya lliure de transgènics. Avui mateix ens presenten els resultats aquí en aquest Parlament: 37.495 persones hi han participat, i un 91,5 per cent ha votat a favor d'una agricultura sense transgènics. Són dades a tenir en compte.

En tot cas, el que nosaltres li demanem és un debat serè. Ho hem intentat per altres vies, no ha sortit bé; però almenys creiem que aquesta cambra tenim dret a debatre serenament sobre el tema dels transgènics, perquè és evident que és un tema que preocupa la societat civil. Per tant, tinguem un debat on puguem escoltar totes les parts, i on puguem treure conclusions, i on puguem tots aportar i cadascú aportar les nostres perspectives; i també la comunitat científica i també les entitats socials, no només els grups parlamentaris.

Sobirania també per crear els nostres propis models de regadius i no reproduir el que ja va ser planificat; de vegades, fins i tot en època de Franco: molts dels nostres regadius vénen d'aquella època, o moltes planificacions dels nostres regadius vénen d'aquella època. Ja hem tingut aquesta discussió de vegades, conseller, i l'hem tingut segurament per articles, i potser no és la manera; potser la millor manera és la que podem fer avui: debatere cara a cara. I jo li plantejo..., a més, li ho plantejo sense partidismes, i és una reflexió general de cara a tota la cambra: crec que ens hem de preguntar sincerament què coi estem fent amb el Segarra-Garrigues. *(Pausa.)* Tots plegats. *(Pausa.)* Jo crec que ens ho hem de preguntar. I és moment que fem una reflexió conjunta, independentment de quines siguin les nostres visions, però sí que ens hauríem d'asseure i hauríem de veure què coi estem fent amb els nostres regadius; no només amb el Segarra-Garrigues, sinó amb els nostres models de regadiu.

Només cal sortir al carrer, només cal escoltar els pagesos, les comunitats de regants, llegir articles de premsa, escoltar els periodistes i ciutadans que parlen sobre la inoperància en aquests moments dels nostres regadius. En aquests moments, ja sigui d'un costat o de l'altre, no hi ha ningú que estigui content amb la gestió del Segarra-Garrigues, ni tampoc fins i tot del Xerta-Sénia, ni de molts altres regadius. Potser és el moment, doncs, que també analitzem per què aquest sobrecost del canal i per què aquesta manca de transparència en la gestió. I ja no es pot negar més, és una evidència massa gran. És una evidència que l'obra pública més cara de Catalunya després de la línia 9 de metro ha afrontat nombrosos problemes financers, mediambientals, socials; i no funciona. És una obra que ha servit de porta giratòria per a alguns, i només ha engreixat encara més les butxaques de les constructors. A dia d'avui, el canal Segarra-Garrigues rega prop de tres mil hectàrees, i actualment la desviació pressupostària és d'un 81 per cent; és a dir, de 1.069 milions, podria arribar a costar 1.928 milions, gairebé el doble. Davant d'aquestes quantitats, no podem dir que és una qüestió de territori. És una qüestió nacional, és el paradigma de la mala gestió del nostre país.

I ens hem d'asseure i hem de tenir un debat serè sobre aquesta qüestió.

Segons aquests mateixos articles, però també segons els diferents tècnics dels diferents departaments de la Generalitat, experts i persones que han estat enquestades, existeix un informe del CADS, un informe que hem votat en aquesta cambra. Que va sortir favorablement a més, perquè no van poder ni convèncer Esquerra Republicana del fet que no existeixi. Però continuen sense entregar-nos aquest informe, i els el reclamem.

I, a més, és que el canal Segarra-Garrigues no és l'únic canal que ha patit mala gestió i manca de planificació, perquè, com deia, a Catalunya n'hi han altres, de regadius, que també estan passant per mals moments –com podria ser el Xerta-Sénia–, que pateixen descoordinació, i que no són útils ni per a regar, ni per a generar riquesa en aquests moments, ni per a fixar població als territoris econòmicament més deprimits.

Durant aquesta legislatura ens han negat en dues ocasions diferents el dret a una auditoria pública per avaluar els costos del canal Segarra-Garrigues, però no ens poden negar el dret als parlamentaris a estudiar i a debatre públicament i profundament sobre la necessitat que els regadius recuperin els valors del projecte que els va fer néixer. Donin futur a les explotacions agropecuàries i a les iniciatives que potencien els recursos propis del territori, i que això es faci realitat a través d'una gestió que faci compatibles l'eficiència, l'estalvi de l'aigua, la transparència en la gestió, la viabilitat, el respecte pel patrimoni natural, cultural i també paisatgístic.

Necessitem recuperar moltes sobirania. En aquest país, moltes sobirania han de ser recuperades, i això passa indiscutiblement per fer reflexions conjuntes, passa per una sobirania energètica i passa per una sobirania econòmica. I com s'aconsegueix una sobirania econòmica quan el Govern de Madrid moltes vegades ens nega els recursos? Doncs, de baix cap a dalt. En primer lloc, que aquells que tenen... *(Pausa.)* O de dalt cap a baix. Perquè –sí– aquells que tenen més, que puguin redistribuir la riquesa. És una manera d'aconseguir que aquells que tenen menys, se'n puguin sortir millor. Per això li demanem valentia, valentia al Govern. No afluixi ni davant del poder de les grans distribuïdores, ni davant del poder del Govern central o el poder d'Europa.

Un exemple molt concret per a la redistribució també, i per al foment de la sobirania econòmica, són canals curts, quilòmetre zero, venda de proximitat o compra patriòtica; a nosaltres ens és igual com en vulguin dir, però la qüestió és que ho facin. És la campanya que fa anys que té el sector –en part– i que també té Veterinaris Sense Fronteres per aconseguir circuits més curts, i, per tant, que hi hagi més retribució als petits productors. I un exemple molt gràfic: vostès creuen que és normal que en aquest Parlament, en la cafeteria d'aquest Parlament, consumim llet President? *(Pausa.)* Després de tenir el sector moltes vegades en aquest Parlament i dir-li que el sector de la llet és importantíssim, els convidarem a baix a la cafeteria a fer un

tallat amb llet Président? Home, això és una incongruència com una casa. I pot semblar una bajanada, però tot comença per aquí, i les administracions públiques són les primeres que han de donar exemple amb la compra pública de proximitat, una de les mesures que nosaltres hem portat a aquest Parlament a través de la comissió gràcies, ja deia, a la campanya de moltes entitats en aquest sentit.

Sobirania pel que fa a l'accés a la terra, i sobirania sobre la protecció del sòl. Ja fa massa anys que esperem una llei de protecció del sòl agrari. Ja fa un any que vostès es van comprometre a presentar aquest avantprojecte, i encara no el tenim a sobre de la taula. Estem perdent un temps meravellós. Incongruències també com el *fracking* potser no haurien passat mai si haguéssim tingut..., tot aquest debat sobre el *fracking*, i tot aquest temps que hem perdut debatent sobre el *fracking*, una tècnica que és absolutament agressiva amb l'agricultura, no l'hauríem hagut de tenir, potser, si haguéssim tingut una llei de protecció del sòl agrari.

I ja que han de fer una llei de protecció del sòl agrari, per què no aprofiten per posar-hi reglament i mesures per accedir a la terra? Nosaltres fa anys que li ho diem: un banc de terres. Abans sonava una mica estrany, però és que ara el banc de terres cada dia és més necessari. Que tots puguem accedir a la terra en igualtat de condicions, tant si som propietaris com si no som propietaris. És que em sembla que és de sentit comú, perquè en aquests moments de tant atur, i en aquests moments que hi ha regressió de terres de conreu... Vostè ho ha dit: cada vegada hi ha més forest, precisament perquè estan retrocedint les terres de conreu. I les hem de recuperar, i si les hem de recuperar hem de fer que la gent pugui accedir a la terra. Per tant, aprofitem per regular també l'accés a la terra, i aprofitem ja d'una vegada per fer una iniciativa de banc de terres que sigui completa.

Hi ha molts temes. El tema de la ramaderia no pot passar per alt, perquè hem tingut una crisi de purins i tenim una crisi de purins a sobre, i això nosaltres creiem que va més enllà de les tres mesures que vostè pensa implementar, donat el tancament de les plantes de cogeneració. Aquest sobtat tancament de les plantes de cogeneració és molt preocupant per a tots: per al sector, per a la gent, per a tothom. És molt preocupant, perquè d'un dia per l'altre..., així no es fan les coses. I, òbviament, a tots ens deixa... Bé, per això demanàvem tots plegats, i d'una manera conjunta, una moratòria.

Però és que resulta que amb això no n'hi ha prou. Jo crec –i creiem, vaja– que hem de reflexionar moltíssim sobre el model porcí que ara per ara tenim a Catalunya. En part, les plantes de cogeneració de purins han permès que aquesta bombolla del porcí que ara mateix tenim hagi crescut desmesuradament, perquè sembla que no hagi de tenir fi. I nosaltres això és el que li demanem: racionalització de la cabana. Són 7 milions de porcs anuals. Com els distribuïm? Per què ho han de patir sempre les mateixes zones? Com ho tractarem? Aquestes plantes de cogeneració podrien arribar a ser plantes de biogàs? Podrien arribar a ser plantes sostenibles algun dia? I en aquest sentit, nosaltres el que creiem és que també hem de ser sobirans,

no hem de dependre tant dels mercats ni de les integradores per construir el nostre propi model del porcí, i el que demanem és una certa reflexió per aturar futures ampliacions que no sabem per on ens vindran, i que no sabem si podrem suportar ara mateix, amb la crisi que tenim sobre el tema dels purins.

I també sobirans, sobretot, amb les nostres polítiques del mar; i no per crear precisament un exèrcit naval, sinó per fer la pesca sostenible perquè puguin seguir pescant les nostres generacions futures. Si volem que l'activitat pesquera es mantingui en un futur, hem de canviar el rumb de la política pesquera catalana. La reforma de la política pesquera comuna, a través de les ajudes del Fons europeu marítim i pesquer, quan es negociï la regionalització amb el Govern de l'Estat –és a dir, la part de diners que vindran a Catalunya–, ens podria ajudar a redreçar aquesta situació. Però cal que tinguem clar quines han de ser les prioritats, no podem seguir amb un model de sobreexplotació pesquera, sense informació ni dades científiques sobre els diferents estocs pesquers, que impedeixi fer una gestió acurada a les diferents zones i pesqueries.

Per aquests motius, des de Catalunya hem d'apostar per seguir els mateixos objectius marcats en la política pesquera comuna recentment aprovada, i aconseguir un nivell d'explotació per sota del rendiment màxim sostenible per a totes les explotacions de peixos el 2020, i si no és possible abans. Com és ben sabut, els recursos pesquers ben gestionats són una font de llocs de treball, una font de guanys i una font d'aliment, de proteïnes. No obstant això, com ja s'ha indicat, les poblacions de peixos, especialment les mediterrànies, estan tenint un rendiment molt inferior al que podrien tenir si es gestionessin a nivells sostenibles, com es fa en la pesca artesanal, que utilitza arts de pesca selectives que generen pocs descarts i de baix impacte ambiental.

Sobirania també en la gestió dels nostres boscos, i sense dependre excessivament dels grans propietaris. «Medi Natural»: sempre li ho hem dit, la gran ventafocs del departament, del seu departament. En temes de gestió forestal..., és potser la qüestió més clara, on hi ha una gran dissonància entre el discurs del Govern i les pràctiques reals. Hem vist en els darrers anys com es reduïen dràsticament les ajudes per a poder fer una gestió forestal sostenible que, a més de prevenir els incendis, fes rendible l'explotació dels boscos per als seus propietaris. Hem vist com se'n reduïa el personal tècnic. I, finalment, fa dues setmanes el Govern posa a exposició pública el Pla de política forestal, un pla que ja li diem que no compartim, sobretot perquè té un pressupost molt insuficient. I s'aposta a més per un model de biomassa com una gran solució, sense plantejar una estratègia global de mercat de la fusta, en el qual la biomassa és el darrer graó, el de menys valor, mentre no es posen les bases per a un mercat segmentat de la fusta per a la construcció, decoració o altres materials de menys valor.

Per anar acabant, senyores i senyors diputats, empresaris, treballadors del sector que avui ens acompanyeu, resumeixo. Per nosaltres, plens monogràfics que serveixin per a debatre de veritat les qüestions fona-

mentals del sector, i això vol dir capgirar el funcionament de pactes bilaterals i de fer diferències entre grups de govern i oposició quan es tracta d'aconseguir consensos de país. L'enhorabona per les mobilitzacions que han permès els acords amb el Govern previst al Ple, i una crítica, que ha de fer reflexionar el conseller en particular, per tot el calvari que els ha fet passar per arribar fins aquí. Sobirania de país en tot i per a tot; sobirania per a decidir la nostra alimentació, sobre els nostres sistemes de reg, sobirania econòmica fomentant el producte de proximitat i donant el primer exemple fent tota la compra pública alimentària des de les administracions catalanes als nostres productes de proximitat, perquè òbviament són els millors. I ja ho diuen, sobirania també energètica, sobirania per a un nou model del sector porcí més sostenible, sobirania per a accedir a la terra en igualtat de condicions, sobirania al mar i als nostres boscos, davant el poder dels mercats i de les grans distribuïdores.

Gràcies.

La presidenta

Es suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i catorze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon i els secretaris segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Ensenyament, d'Interior, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

El vicepresident segon

Bona tarda. Reprenem la sessió del Ple monogràfic sobre agricultura.

Continuarem amb la intervenció dels grups. I, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, president. Conseller, senyores i senyors diputats, membres de les organitzacions agràries que avui ens acompanyen, altres membres del Govern, bé, ara fa poc més de quatre anys, el 14 d'abril del 2010, el Parlament va celebrar l'últim Ple monogràfic del món agrari. Avui tornem a estar aquí perquè al món agrari encara hi ha molt per fer. Tornem a parlar de qüestions, de problemes, que afecten aquestes activitats, de què es va parlar a bastament fa quatre anys, però que avui encara són plenament vigents. Resta molt per fer i bona part de la problemàtica que hi havia el 2010 segueix encara vigent.

Algunes coses han canviat, però; la principal, de ben segur, el Govern de la Generalitat i el Govern central: les dues administracions espanyoles a què el món agrari mira amb una barreja de temor i d'esperança, sobretot d'esperança, són noves.

Parlarem del món agrari i exposarem la nostra visió de la situació per tal de proposar, al llarg d'aquest debat, algunes de les possibles solucions. Les solucions acordades per la Resolució 671/VIII, es plantejaven en set grans eixos i han tingut sort diversa. Potser més endavant hi podrem entrar amb més detall. Però, en tot cas, el seu departament, conseller, el Govern de la Generalitat, ho sap o ho ha de saber a bastament.

Una de les expressions més repetides quan es parla en aquest Parlament, o arreu, del món agrari, és que es tracta d'un sector estratègic. Ho hem dit sempre, i ho repetiré ara: Ciutadans també creu que els sectors objecte d'aquest debat són i s'han de considerar des de les administracions públiques i des de la mateixa ciutadania estratègics, una qualitat que hem de defensar entre tots.

Per tant, avui és un dia, també des de l'oposició, de fer crítica al Govern en tot el que calgui, en tot allò que podia haver fet millor i que no ha fet, perquè no ha volgut o perquè no ha pogut, però sense tenir excuses de mal pagador.

Però avui també sobretot és el dia de mirar de trobar i d'aportar entre tots les millors solucions a uns sectors que fa anys que pateixen, que són estratègics i que hem d'aconseguir que funcionin de la millor manera possible, perquè, a més d'estratègics, tenen tots ells molt a veure amb la nostra qualitat de vida, amb la nostra forma de viure, fugint –nosaltres ho farem– de la utopia de l'autarquia.

Avui hem de centrar-nos en el que ens demanen els qui treballen al sector, deixant de banda la picabaralla política i mirant de trobar els acords necessaris per fer que el Govern d'aquesta comunitat autònoma, el Govern de la Generalitat, posi fil a l'agulla i acabi de creure's el caràcter estratègic dels sectors que conformen el món agrari, del que coneixem com a món agrari.

Faré, tot seguit, un seguiment d'algunes de les qüestions que resten pendents amb relació a les mesures adoptades el 2010, que seguia –hem de recordar aquella resolució– set línies principals d'impuls a l'acció del Govern de la Generalitat.

Primer, sobre la nova PAC, la política agrària comuna, fins al 2020. N'hem de parlar perquè hi ha qüestions que no han estat prou ben resoltes, i que s'ha de seguir treballant amb el Magrama per tal d'aconseguir una resposta més adient a la situació del món rural. S'ha de seguir negociant, treballant de valent, per evitar la incidència negativa que, amb relació als ajuts directes i a l'ordenació comuna dels mercats, dels productes agraris, amb relació al primer pilar de la PAC, tingui el model que sembla que vol aplicar el Magrama, en què no es cerca una convergència progressiva en la quantitat d'ajut que perceben els productors, mantenint el criteri dels drets històrics, en funció dels tipus de pro-

ducció, enlloc de fixar els ajuts en funció de la tipologia de cadascuna de les zones de producció, un criteri general que pot perjudicar i discriminar un bon nombre de productors professionals agraris.

La política agrària que s'apliqui ha d'assegurar la millora de la competitivitat sectorial, apostant per la professionalització dels titulars de les explotacions i per l'actualització de les estructures productives, i reduint, tant com sigui possible, la càrrega burocràtica que sovint dificulta aquesta competitivitat.

Els ajuts corresponents al primer i al segon pilar de la PAC s'haurien de focalitzar cap al productor agrari professional, als professionals que desenvolupen efectivament l'activitat agrària. Això no és ni sembla que arribi a ser així. Per tant, el Govern de la Generalitat, el conseller d'Agricultura, té un focus d'atenció principal en aquesta qüestió. I ho ha de fer perquè el Parlament ho demanava el 2010, en què els membres de l'actual Govern estaven a l'oposició, però també perquè és una qüestió assumida i defensada per les entitats sectorials.

Segon. Sobre les polítiques destinades al desenvolupament rural i sostenible del territori, tot i que hi ha hagut avenços en algunes de les qüestions cabdals en aquest apartat, la veritat és que resta molt per fer. El Govern hauria d'assumir amb més claredat el compromís ferm per aconseguir un desenvolupament rural sostenible i per potenciar el paper que ha de tenir l'activitat agropecuària en aquest desenvolupament. I ho ha de fer assegurant que els ajuts i el suport públic s'adrecin a prioritats que el mateix sector li ha fet arribar reiteradament, unes prioritats sectorials que han estat maltractades des del punt de vista pressupostari en els darrers exercicis.

Els pressupostos d'enguany, com abans els de 2012, i, per tant, els prorrogats el 2013, no s'han orientat a fer front conforme al mandat parlamentari; a prioritats com la incorporació de joves i les inversions en les explotacions agràries, les noves exigències en matèria d'ús sostenible de plaguicides i de benestar animal, l'increment de les indemnitzacions compensatòries en zones desfavorides i de muntanya, l'execució del Pla de formació dels professionals agraris per compte propi, la promoció dels productes amb origen i qualitat certificats.

En aquest sentit, el Govern ha de seguir fent tot el possible per aconseguir que els fons adreçats al desenvolupament rural que no s'emprin en qualsevol comunitat autònoma que els tinguin assignats puguin ser emprats en d'altres; s'ha d'evitar la pèrdua de finançament europeu disponible, que haurà d'anar acompanyat del compromís del Magrama i del mateix DAAM perquè no sigui inviable per manca de l'aportació corresponent a les administracions espanyoles.

Tercer, mesures concretes per al sector agrari, ramader i pesquer. En aquest capítol, de la resolució del 2010 també resta molt a fer. Són mesures, totes elles, plantejades de forma molt concreta. Entre aquestes mesures, la de fer pedagogia entre la societat sobre la importància estratègica que té el sector agrari per al conjunt del país com a productor d'aliments segurs,

saludables i de qualitat i com a garant del medi ambient i de la conservació del territori. No n'hi ha prou amb parlar-ne o incloure-ho en els discursos; s'han de fer campanyes específiques més rendibles per al conjunt dels catalans, que no pas d'altres campanyes propagandístiques que s'estan fent els darrers anys. Mesures concretes, mandat parlamentari, però sovint manca de compromís des del Govern.

Continuar donant suport al paper del Consell Català de la Producció Agrària Ecològica com a autoritat de control i certificació de la producció agrària ecològica a Catalunya. S'ha deixat de donar suport a aquest consell, encara que és veritat que s'ha mirat de potenciar l'agricultura ecològica.

Defensar un mecanisme de compensació per a les inversions efectuades per millorar la competitivitat de les explotacions lleteres davant la desaparició de les quotes lleteres al 2015, que crea incertesa i malestar en aquest sector, que s'ha hagut de descapitalitzar per afrontar aquesta millora de la competitivitat. Tampoc s'ha fet massa. El sector lleter segueix patint amb uns preus en origen per sota de la mitjana espanyola i europea. Aquest sector es queixa que a Catalunya hi ha grans superfícies que estan venent llet per sota del cost de producció com a reclam comercial, sense que des de l'Administració de la Generalitat s'hagi bellugat un dit per sancionar aquesta conducta. No es defensa pas el sector lleter.

Tampoc s'han establert i potenciat les mesures destinades a la ramaderia extensiva, especialment a la de pasturatge de sotabosc, que contribueix als efectes mediambientals directes i són garants de la prevenció contra els incendis forestals, un model ramader de gran interès ecològic i realment sostenible des del punt de vista mediambiental, però que no està inclòs en mesures concretes de suport en el nou PDR de Catalunya; un tipus de ramaderia, per cert, que és en bona part el que utilitzen les ramaderies de Terres de l'Ebre que estan pendents del que faci aquest Govern per poder mantenir la seva activitat.

No cal dir que tampoc ens n'hem sortit amb la pretensió de la resolució del 14 d'abril del 2010 pel que fa a aconseguir que la flota litoral catalana tingui la consideració de flota artesanal, de manera que s'asseguri la continuïtat futura de la percepció dels fons estructurals comunitaris que es puguin destinar a la pesca. A hores d'ara només poc més del 34 per cent, poc més d'un terç de la flota catalana, pot considerar-se costanera artesanal, aplicant els criteris de la nova política pesquera comuna.

Quart, definició del model de les explotacions agràries de Catalunya. Tres anys i mig després de l'arribada al Govern de CiU i de la presència del senyor Pelegrí al capdavant de la conselleria, tampoc s'han acabat les accions previstes per afinar la definició del model d'explotacions agràries de Catalunya. Resta encara molt a fer per aconseguir la modernització de les explotacions agràries per tal de millorar-ne el rendiment global per mitjà de la transferència tecnològica i de la innovació. S'han fet algunes coses, però, conseller, encara resta molt per fer. S'havien d'invertir nous

recursos territorialitzats tant econòmics com humans en les activitats de formació de caràcter agrari, garantint nivells d'especialització tècnica i econòmica per a la competitivitat, la gestió de terres i també per la diversificació cap a activitats no agrícoles. Els recursos invertits de ben segur que són nous, però el sector insisteix: són insuficients, s'ha disminuït el volum dels recursos invertits.

Lògicament, pel que fa al model de les explotacions agràries catalanes, la Resolució 671/VIII contemplava un apartat específic sobre el cooperativisme agrari i els seus reptes de futur. L'impuls a aquest sector agrari cooperatiu per part de la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya tampoc ha aconseguit un desenvolupament adequat dels mandats que el Govern havia rebut el 2010. És cert que s'està treballant a modernitzar les cooperatives agràries cap a la producció de qualitat, la transformació i la comercialització d'aquests productes de qualitat, mirant de millorar i adequar les estructures de producció als processos i als circuits comercials i de distribució agroalimentaris; s'hi està treballant, però molt té a veure també amb el capteniment dels responsables federatius, dels tècnics i dels directius que segueixen de prop l'acció del Govern i que, fidels als seu esperit cooperatiu, estan treballant també de la mà amb d'altres organitzacions agràries d'àmbit espanyol lligades o no directament al món cooperatiu.

És veritat, també, que s'està treballant en la nova Llei de cooperatives, que havia d'adaptar la legislació a la situació actual de les cooperatives i relançar-ne la figura; una llei que, pel que fa a les cooperatives agràries, ha de permetre desenvolupar noves activitats econòmiques, millorar-ne la competitivitat i adaptar-ne el règim econòmic als nous requeriments internacionals, entre d'altres objectius. S'està treballant, a hores d'ara, en aquest projecte de Llei i demanem al Govern que fili prim i adapti el projecte de Llei a aconseguir aquests objectius de foment del cooperativisme fent les empreses cooperatives més competitives i perfectament adaptables al moment actual.

Tot i la importància que té i que –n'estic segur– el Govern li reconeix a la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya, la realitat és que se li dediquen menys recursos públics, necessaris per complir el mandat de potenciar els ajuts i l'assessorament tècnic i empresarial per al foment de la concentració, la intercooperació i la modernització de les cooperatives i altres entitats associatives agràries per guanyar dimensió i compartir sinergies en processos tècnics, logístics i de gestió.

Tampoc s'ha fet des del Govern una campanya per fomentar la cultura empresarial, conscienciar i sensibilitzar els diferents protagonistes de les cooperatives, com ara els consells rectors, els directius, els treballadors i els socis, per potenciar la cultura empresarial i el model de cooperativisme agrari de futur, qüestions totes elles necessàries per millorar la capacitat de gestió i la competitivitat del sector cooperatiu agrari a Catalunya, molt necessàries però que no han estat objecte de cap campanya específica impulsada des del Govern.

En tot cas, la mà del Govern no està prou dedicada a la definició d'aquest model de les explotacions agràries de Catalunya, que, si arriba a ser un model d'èxit, serà per la voluntat dels sectors intervinents, dels pagesos i ramaders, més que no per l'acció decidida del Govern, que no hi esmerça, encara no, prou recursos a l'hora de fixar les seves prioritats pressupostàries. Sector estratègic, sí, però encara hi ha d'altres prioritats més estratègiques per a aquest Govern amb un únic objectiu de legislatura, com també tots vostès saben.

Cinquè. L'alimentació, l'agroindústria i els mercats. Pel que fa a la cadena de valor agroalimentària, ni tan sols el Pla estratègic de suport a l'agricultura i l'alimentació s'ha desenvolupat. Sovint quan parlem d'aquestes qüestions el mencionem, però des del Govern no s'ha desenvolupat encara aquest pla estratègic. Un pla que es marcava com a objectiu principal posar en valor davant els ciutadans el sector agroalimentari en general i el productiu en particular, un pla que havia d'incidir en l'enfortiment de la competitivitat, la millora dels paràmetres de la formació, la modernització, la innovació, la internacionalització, la industrialització i la comercialització. Un pla estratègic ambiciós però que mai ha rebut el compromís necessari més enllà dels discursos.

En aquesta qüestió, la de la cadena del valor, tampoc ens n'hem sortit respecte al mandat de fomentar l'equilibri de les relacions entre productors, indústries i distribuïdors per mitjà de contractes entre indústria i productors o entre distribuïdors i productors per augmentar la competitivitat, reduir la incertesa, assegurar el proveïment i concentrar l'oferta. No s'ha complert aquest mandat i el valor de la cadena s'escapa sempre per la baula més feble. Que, per cert, que a Catalunya mai són les grans superfícies.

Pel que fa a la promoció i comercialització dels productes agroalimentaris, tampoc s'han complert molts dels compromisos que deriven de la Resolució 671/VIII. Fins i tot en algunes de les mesures que s'havien de mantenir, com ara la promoció i la diferenciació dels productes agroalimentaris amb distintius d'origen i qualitat –indicació geogràfica protegida i denominació d'origen protegida– per mitjà d'accions dirigides, a més dels consumidors en general, als sectors de la restauració i la gastronomia i els punts finals de venda. Enguany es fa menys que es feia el 2009 i el 2010.

Tampoc s'ha promogut com cal el valor afegit dels productes agropecuaris originats en espais agrícoles inclosos en zones d'especial protecció ambiental, necessàriament produïts amb pràctiques respectuoses amb el medi i integrades en els ecosistemes. Ni tan sols s'ha implementat una mesura tan adient com la d'assegurar la justícia i l'equitat en el comerç i la distribució dels productes agroalimentaris aplicant els recursos humans i materials necessaris per dur a terme una tasca sostinguda i d'ampli abast –d'inspecció, control i, fins i tot, sanció– per assegurar el compliment de les normes que regulen el mercat, la competència i el comerç agroalimentaris.

Tampoc s'ha creat un banc de dades que permeti analitzar des de l'Observatori Agroalimentari de Preus l'estructura i els factors relacionats amb la formació

de preus del productes alimentaris. Una estructura de formació de preus que, cal recordar-ho, feia exclamar a l'actual president de la Generalitat –llàstima que no hi sigui en aquest moment– en el decurs del debat de l'abril de 2010 que el mercat és boig. Doncs, bé, avui en dia, en ple mes de juliol de 2014, més de quatre anys després d'aquesta expressió de l'aleshores cap de l'oposició, el mercat és boig i el Departament d'Agricultura no ha implementat una eina que podria ajudar a conèixer l'abast de la malaltia. Lògicament, com que la bogeria del mercat deriva principalment del sistema de fixació dels preus tampoc s'ha constituït una mesa d'interlocució de l'agroalimentació en el marc del ja esmentat Observatori Agroalimentari de Preus. El mercat és boig i els productors segueixen sent, dins d'aquesta cadena boja, la baula més feble. Cal recordar-ho, conseller. Cal tenir-ho present si volem aportar i aplicar solucions que permetin l'equilibri de preus tan necessari per a la continuïtat de l'activitat agroalimentària.

S'estan fent coses per internacionalitzar les empreses i els productes catalans, tasca que, per cert, ha d'impulsar el Govern. S'estan fent coses, però hi trobem una mancança molt important potser en la línia principal d'actuació d'aquest Govern, molt especialment des de la revelació que el president de la Generalitat va tenir el setembre de 2012. Aquesta mancança tan habitual en aquest Govern l'advertim des de Ciutadans de forma periòdica, cada cop que en tenim ocasió. No hi ha prou col·laboració amb el Govern central, amb el Govern del senyor Mariano Rajoy, amb el Govern del Partit Popular. El mateix partit que quan no governava a Espanya, el 2011, i també quan governava, a l'inici de la seva legislatura, va pactar amb vostès els pressupostos de la Generalitat del 2011 i del 2012, aquells temps en què no hi havia cap problema a pactar, diguem-ho així, amb el dimoni. Però el Parlament volia que hi hagués una col·laboració efectiva entre l'Administració de la Generalitat i l'Administració general de l'Estat, entre el Govern autonòmic català i el Govern d'Espanya.

Nosaltres encara volem que hi hagi aquesta col·laboració. Li ho exigim al Govern de la Generalitat, i també al Govern central. Els demanem que incrementin, d'una manera efectiva i coordinada, les actuacions de promoció a l'exterior de les produccions agroalimentàries catalanes. I també els demanem que, en aquestes qüestions que tenen molt a veure amb la competitivitat i amb l'assegurament de futur d'un sector estratègic com és l'agroalimentari, cal quelcom més que les negociacions epistolars, quelcom més que una carta adreçada al titular del Magrama, per establir conjuntament amb el Govern central sistemes de garantia de control de la traçabilitat en els productes d'importació i de la identificació en la venda finalista de l'origen territorial d'aquests productes i dels continguts de llur traçabilitat d'acord amb les pròpies exigències de la Unió Europea. Cal negociar, cal pactar, cal parlar des de la lleialtat institucional, perquè l'acció de govern en el nostre estat autonòmic, del qual tots formem part, s'ha de basar precisament en això, en la lleialtat institucional. No pot funcionar com fins ara, des del desafiament institucional. Cal negociar

des de la lleialtat institucional i deixant de banda la pedagogia del greuge, que no reporta cap benefici per a aquest sector ni per a cap altre.

Pel que respecta a les xarxes de proximitat i cerca de nous canals de venda, resta molt a fer en la promoció de la identificació i del consum d'aliments frescos i de produccions alimentàries artesanals. Tampoc s'està prioritzant a l'hora d'accedir als ajuts comunitaris adreçats a la transformació i la comercialització agroalimentàries als grups de productors en què els pagesos professionals són majoritaris. Compromisos, mandats parlamentaris que encara no s'han complert.

Sisè. La gestió del coneixement i el valor afegit. En aquest apartat la resolució del 2010 contemplava dos aspectes clau en el bon funcionament del món agrari. D'una banda, la formació com a eina per a la millora de la competitivitat; de l'altra, la recerca, el desenvolupament, la innovació i la transferència tecnològica com a garantia d'adaptació als reptes del mercat i de futur de les explotacions i de la transformació i la distribució dels productes agroalimentaris.

No s'han destinat els recursos necessaris per posar en marxa i executar anualment el pla de formació dels professionals agraris per compte propi. Tampoc s'ha fet tot el necessari per intensificar i millorar la formació en agricultura i ramaderia a través de les escoles de capacitació agrària tant pel que respecta als cicles professionals com a la formació contínua, ni s'ha incentivat la formació contínua dels agricultors en aspectes relacionats amb l'emprenedoria i la gestió empresarial dins del sistema agroalimentari.

Respecte a la qüestió de recerca, desenvolupament, innovació i transferència tecnològica, sí, s'han fet coses. Però en aquesta qüestió, en tot el que té a veure amb l'R+D+I i amb la transferència tecnològica, conseller, no val a badar. El Govern ha d'estar molt atent a augmentar l'esforç en aquesta qüestió cabdal per millorar la competitivitat i assegurar el futur del sector agroalimentari.

Setè. L'Administració agrària, el servei a la ciutadania i les relacions amb altres administracions. Un altre capítol de la Resolució 671/VIII que s'ha complert parcialment; un capítol en què hi havia tres mandats que feien referència al Govern central, a les relacions del Govern de la Generalitat amb el Govern central. Unes mesures concretes que s'havien de negociar amb el Govern central i que, com amb altres qüestions que tenen a veure amb les relacions institucionals per part del Govern de la Generalitat, tot ha quedat en una freda relació epistolar.

Per tant, encara resta molt fer de tot el que es va aprovar en aquest Parlament el 14 d'abril de 2010. El mateix conseller Pelegrí ho reconeixia en certa forma davant de la Comissió d'Agricultura el febrer de 2013 en presentar els seus quatre grans objectius compartits per a aquesta legislatura. El conseller ens va explicar que no comencem de zero, un dels punts de partida de què disposem són les resolucions aprovades pel Parlament el dia 14 d'abril de 2010, la Resolució 671/VIII, de la qual hem parlat fins fa un moment.

Uns quatre objectius, conseller, que segueixen estant vigents, segueixen sent objectius, perquè poc s'ha caminat en aquest darrer any i mig per aconseguir-los; almenys, des de fora del departament això sembla. El Pla estratègic de suport a l'agricultura, que hauria d'haver caminat els darrers quatre anys, està –ho hem dit–sense desenvolupar. El Pacte sobre polítiques de sostenibilitat segueix pendent, sense cap concreció pel que fa a la Llei del canvi climàtic o a la Llei de la biodiversitat. La Llei del bosc està perduda encara en la selva administrativa del Govern. La Llei de seguretat civil i d'emergències i el seguiment de les mesures acordades en l'àmbit de la prevenció d'incendis arran de la comissió d'investigació i el Ple sobre l'incendi d'Horta de Sant Joan, tampoc ha estat un dels principals objectes de l'activitat del Departament d'Agricultura. Quatre grans objectius de legislatura que segueixen en la seva condició inicial d'objectius, sense que tot plegat hagi canviat massa. Ho repeteixo, conseller, s'han fet coses però queda encara molt a fer.

La qüestió que avui ens ocupa, igual que els objectius de legislatura del mateix departament, té també un caràcter transversal. No poques de les mesures que s'acabin proposant dependran de diferents àmbits del Govern de la Generalitat. Però, a més de recollir tot el que segueix vigent i pendent d'implementar o desenvolupar de la resolució d'abril de 2010, la resolució final que aprovem després d'aquest debat general sobre el món agrari ha de contribuir a millorar la competitivitat de les activitats agrícoles, ramaderes, pesqueres i agroalimentàries assegurant el bon funcionament de la cadena de valor i corregint les distorsions que sovint pateix el mercat agroalimentari.

La resolució que surti d'aquest debat ha de fomentar el desenvolupament rural i la diversificació de l'activitat agrària. S'ha d'incloure en el debat una planificació de l'ús òptim i eficient de l'aigua atenent de forma equilibrada les diferents demandes d'aquest bé essencial: urbana, agrícola, industrial i mediambiental. La resolució final hauria de fer una aposta decidida per impulsar les energies renovables i la seva distribució i integració en xarxes que permetin assolir un grau suficient de resiliència energètica. Caldrà, en aquest sentit, conseller, treballar de valent per canviar la tendència actual marcada al respecte pel Govern central. La formació com a element irrenunciable per incrementar la competitivitat i la millora professionals ha de tenir millor recolzament de les administracions públiques i de les entitats del sector.

Aquest debat ha de servir al sector per guanyar competitivitat i per tenir millors expectatives de futur. Aquest debat ha de servir a l'Administració de la Generalitat per engegar un procés necessari de racionalització normativa, de simplificació normativa i de reorganització que faci que el sector trobi com a interlocutor principal una administració eficient i eficaç que col·labori proactivament en el millor desenvolupament de les fortaleces i en la ràpida correcció de les febleses.

Tenim, senyor conseller, una nova oportunitat. El sector agrari ens demana una nova oportunitat; tots ens hem d'abocar a fer possible que els reptes del sector

esdevinguin oportunitats per a les empreses i els professionals, per als treballadors dels nostres conreus, dels nostres boscos, de la flota pesquera, de les explotacions ramaderes, de la indústria de transformació i agroalimentària; oportunitats de futur per a tots els agents implicats en aquest món que hem definit i defensem entre tots com a estratègic.

Gràcies, senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. També per posicionar-se sobre aquest debat monogràfic ara, i en nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, president. I abans de començar, permeti'ns un record a l'altra riba de la Mediterrània, allà on s'arreglen oliveres, s'ocupen camps fèrtils, hi plouen bombes i s'enderroquen cases, i la humiliació, les detencions i els maltractaments són quotidians, i, per tant, per recordar un altre cop la nostra «inquebrantable» solidaritat amb Palestina.

Dit això, donar la benvinguda a tots els companys i companyes del món rural, del món agrari. I, abans de començar, fer tres matisos previs, a mode de conjura, de risc i d'advertència.

El primer és que *verba volant et facta manent*; és a dir que les paraules sempre se les enduu el vent, que tornem a copsar la lletania del paper mullat, la radical diferència entre paraules i fets, i l'esgotament que genera constatar que res canvia mai si res canvia mai; dubtes sobre la funció d'aquesta casa, i la certesa que el paper ho aguanta tot però la realitat i el camp no.

Ho diem perquè no tenim clar, després de les intervencions del matí, on està la realitat. El Govern ha manifestat que el 75 per cent del que es va aprovar ara fa quatre anys estava complert i les dades que els sindicats agraris i la Unió de Pagesos ens han traslladat parlen d'un incompliment manifest que arriba fins el 60 per cent: no hi ha fons de terres perquè es va anular la norma, ni accés..., sí que hi ha regulació de l'accés a l'aigua, però no s'ha posat, no s'han implementat ni llei de desenvolupament rural, ni línies de crèdit agrícola, ni obertura de noves convocatòries per a la incorporació de joves; ni promoció de la producció integrada i agrícola; ni socialitzar el rol de l'agricultura i de la pagesia; ni protecció del sector lleter; ni reforç del cooperativisme; ni plans socials d'impulsar la venda directa; ni democratitzar ni equilibrar les perverses relacions entre productors i indústria; ni estudis de la formació de preus; ni garantir que els ajuts a la pagesia arribin a la pagesia, perquè per això es van concebre, no als intermediaris i a les grans empreses.

Hi ha un avantprojecte de llei de cooperatives. És obvi que aquest grup hi està manifestament en contra. Una altra cosa és que se segregués una llei que només afectés les agràries. Però, en tot cas, la constatació que les paraules genèriques i els discursos «rimbombants»

xoquen contra la realitat i contra els incompliments manifestos i concrets.

És lícit preguntar-se si 4 anys, 50 mesos, 200 setmanes, 1.600 dies, no és prou per implementar les 131 mesures que aquesta cambra va aprovar? Si no, per a què serveix aquesta cambra?

La segona, i és bastant immediata, en el mateix fil, i és prèvia també, és que el Ple de la pobresa va ser pobre, com titulava un diari de gran tirada, i esperem que aquest monogràfic no acabi en terra erma i seca.

I la tercera, amb aquesta contradicció, amb aquesta disparitat entre el que diu el Govern i el que diu el sector, al final haurem de reclamar una auditoria sobre les 131 mesures, a veure realment on està la veritat, perquè aleshores és normal la desconfiança, la mala llet i l'emprenyada raonable i fonda del sector. Aquest matí cridaven des de les Terres de l'Ebre, des del Delta, que no tota la culpa és de Madrid. O els ramaders dels Pirineus, que també maldaven per la seva situació.

Dit això, farem una intervenció en nom de la CUP - Alternativa d'Esquerres en tres àmbits: diagnòstic, context i receptari. Obviarem coses, perquè se n'han dit moltes; l'el·lipse no implica que no ens preocupi sinó que ho fem per agregació, per allò que no s'ha dit.

Diagnòstic: la realitat i el futur, l'avui i el demà, i les lògiques de poder i de desigualtat que afecten el camp català. Contra el que s'ha dit, el camp català, la pagesia, la ramaderia –perquè quan es fa tall en les dades es fa trampa–, té tres fets incontestables en les darreres dècades que evidencien una realitat de desruralització: l'empobriment, l'envelliment i el despoblament. L'empobriment, perquè en la darrera dècada, entre el 2001 i el 2011, la renda agrària ha disminuït un 30 per cent, un 29,42 per cent, i l'ocupació també ha disminuït un 22 per cent des de 2010; és a dir que prou de fer trampes amb les dades. Envelliment: els titulars d' explotacions agràries de menys de quaranta-cinc anys són avui el 17 per cent. I, òbviament, i com sempre, les grans invisibles són les dones pageses. I el despoblament, perquè dels anys setanta ençà, la població activa pagesa ha passat del 8 per cent a l'1,5 per cent; metropolització, èxode camp-ciutat, conurbacions urbanes i desequilibri, el sempitern desequilibri territorial: el 90 per cent del territori de casa nostra és agrari i forestal, però només hi viu el 20 per cent, i el 80 per cent viu en grans àrees urbanes, 5 milions, gairebé, de persones a l'àrea urbana de Barcelona i 2 milions a València, en el context dels Països Catalans.

Mentre això passava en les darreres tres dècades, hem anat perdent bous i esvelles. I alguns, alguns pocs, especulaven amb la terra, l'agricultura i l'alimentació, i ataven altres dinàmiques. Almenys sis negocis que en paral·lel s'han produït en les darreres dècades mentre hi havia l'empobriment, l'envelliment i el despoblament del món rural. Mentre això passava, amb una mà no feien res i amb l'altra alenaven, com a mínim, el negoci de la distribució, les superfícies comercials; hípers i supermercats ja controlen el 93 per cent de la distribució de l'alimentació envasada, amb un oligopoli on Mercadona, Carrefour i Eroski tenen el 50 per cent. El teixit comercial de proximitat, que també for-

ma part de la nostra cultura, només distribueix avui el 5 per cent, respecte al 13 per cent del 2010.

Després del negoci de la distribució, òbviament, hi ha el negoci de la intermediació: comprar ben barat i vendre ben car. En això podríem remetre'ns a l'hemeroteca. La primavera del 2005 la Unió de Pagesos desembarcava a les drassanes, a la plaça de la Catedral, i venia fruita dolça a deu cèntims d'euro, una mica menys del que cobraven. Dins dels mercats municipals, i a les botigues, aquella mateixa fruita es venia fins a vint cops més cara. Qui guanya, qui especula, qui intermèdia, qui juga al pòquer amb els pagesos de casa nostra? El 2011, una mateixa denúncia per estar obligats, en l'àmbit de la fruita dolça, a vendre per sota de cost. L'any passat, la denúncia a Freixenet, que només pagava vint-i-sis cèntims d'euro per quilo de raïm. El cas de l'all, que ahir l'estudiàvem col·lectivament, és particularment singular: arriba a créixer un 500 per cent el preu entre origen i venda final.

Per tant, als pagesos se'ls paga menys i als consumidors se'ls cobra més. Aquesta és la trampa del lliure mercat. Bertolt Brecht, a la «Cançó dels llauradors», deia allò que el menjar de baix arriba als que a dalt se'l mengen, i aquells que l'han conreat encara no han menjat. En tot cas, com deia un sindicalista agrari, una presa de pèl, el negoci de la intermediació i les complexitats polítiques que permeten que això continuï.

Un altre negoci, el del malbaratament: mig món es mor de fam i l'altre món per aprimar-se. És una pintada anònima del barri del Guinardó. Però és veritat que, si cada ciutadà o ciutadana gasta 750 quilos d'aliments l'any, per persona, entre el 10 i el 15 per cent acaba a les deixalleries.

El negoci de l'especulació. Veterinaris sense Fronteres aconseguia ara fa dos anys que Catalunya Caixa abandonés el dipòsit Natural 100%, perquè especulava amb els aliments. I fins i tot el Parlament –una altra moció incomplerta, que no serveix per a res– va aprovar el 2012 una moció que instava la prohibició de l'especulació financera amb els aliments.

Què significa això? Significa que, segons la FAO i el Banc Mundial, poc sospitosos d'estar a l'esquerra de la CUP, el fort increment dels preus, de les crisis alimentàries de 2007, 2008 i 2011, estava directament vinculat al mercat de capitals, que havien obert un nou nínxol especulatiu i que havien provocat crisis alimentàries severes arreu del món.

Això continua passant avui. El Banc de Sabadell ha guanyat 6 milions i mig d'euros a través del fons BS Commodities, que especula amb matèries primeres com el blat, el blat de moro i la soja. I avui és el moment de dir al senyor Oliu que tregui les seves brutes mans del dret a l'alimentació.

El negoci de l'especulació té una altra, òbviament, segona bombolla immobiliària, que és el negoci immobiliari que impossibilita l'accés a la terra. En la bogeria del tsunami especulatiu i constructor que han viscut els Països Catalans es van perdre més de 250.000 hectàrees forestals, arreu de l'Estat, i es va urbanitzar un 25 per cent de tot el que s'havia urbanitzat en tot el se-

gle xx. Qui compra avui terres, qui especula? Doncs, empreses com Tarradellas o Vall Companys.

Finalment, també hi ha un altre sisè negoci, que és el negoci de l'*agribusiness* i els transgènics, als quals posteriorment ens referirem.

Hi ha una altra realitat que ha sortit aquest matí, malgrat que el llenguatge sempre fa trampa, que és la poda de competències i les retallades que també han arribat al camp i al món rural. Es podria parlar de moltíssimes coses, dels PDR, de la reducció de recursos del 20 per cent, que és la poda de les competències per la recentralització, òbviament, per un nou atac a la sobirania d'aquest poble, però capgirar les prioritats d'inversió depèn del Govern, i en depenia de forma urgent. Hi ha hagut un acord recentment; veurem com s'aplica.

Dos, sobre la investigació. L'IRTA no pot ser que estigui al servei de les grans empreses agràries i agroalimentàries del país, és una autèntica transmutació del que hauria de ser un servei públic.

Tres, altres realitats també: l'intrusisme professional.

Podríem parlar també, com ha fet abans el diputat Matías Alonso, de la pesca costanera artesanal, però també de l'alta muntanya, que és el territori, sens dubte, més destruït i més difícil de recompondre en l'actual conjuntura, amb especial significació, òbviament, a la comarca del Pallars Jussà: el 43 per cent dels municipis amb menys de deu habitants.

I finalment, hi ha un nou negoci, que aquí he entès que el conseller Pelegrí deia que era una oportunitat, i que per nosaltres no és res més que una amenaça, que és el Tractat de lliure comerç entre la Unió Europea i els Estats Units d'Amèrica, que, com va reconèixer el president Mas, ell tampoc sap de què va, perquè només es negocia amb els grans lobbys i les grans empreses transnacionals. I així ens va, que la política no es fa aquí sinó que es fa en altres indrets.

Hi ha més elements en aquest diagnòstic, que és l'escàndol continuat de la política agrària comuna, de fer passar bou per bèstia grossa, i la mateixa PAC, que converteix la duquessa d'Alba en la pagesa més subvencionada de la Unió Europea, amb 3 milions d'euros per no fer res, per tenir terres ermes. La PAC segueix sent part del problema i no de la solució.

Qui se'n beneficia, de la llei de l'embut?, de l'Evangeli segons sant Lluç? Doncs, el llistat de les empreses agroalimentàries dels Països Catalans que reben més diners de la PAC és: Zumos Valencianos del Mediterráneo, 10 milions d'euros; Pastas Gallo, 7 milions d'euros; Galletas Siro, 7 milions d'euros; Bonnyas, 6 milions d'euros; Nutrexpa, 5 milions d'euros; Unilever, 3 milions d'euros; Nestlé, 2,7 milions d'euros; Mercadona, 2 milions i mig d'euros; Gallina Blanca, 700.000 euros; Lidl, 700.000 euros; Segura Viudas, 670.000 euros; Guissona Corporació, 421.000 euros; Codorniu, o Vall Companys.

Excel·leix el sector agroalimentari? És possible. Però entre l'excel·lència i la indecència també hi ha molt corregut, perquè algunes de les famílies que contro-

len fa molts anys aquest sector alimentari, resulta que després envien 180 milions d'euros, eludint riquesa, al paradís fiscal de les Antilles Holandeses. I, òbviament, m'estic referint a Gallina Blanca i a la nissaga Carulla.

I algunes vaques del nord, és veritat, estan molt més subvencionades que els camperols del sud, aquesta és la història de la PAC, que sobretot és la ruïna dels pagesos del nord i els camperols del sud, com bé recorda quotidianament la Vía Campesina.

Un altre element fonamental, profundament contradictori, és que en un país de boscos hem perdut la cultura del bosc. Algunes dades, prou eloqüents: el 63 per cent de la superfície de casa nostra és forestal, però només ocupa el 0,05 de la població activa, a penes més de quatre mil persones, 2,1 treballadors per cada mil hectàrees, amb una massa forestal que el 73 per cent és privada i el 27 per cent és pública. La mitjana d'inversió és la més descaradament baixa de l'Estat espanyol, quinze euros per hectàrea i tres euros per habitant, enfront d'una mitjana estatal de cinquanta-un euros per hectàrea i vint per habitant. I la inversió pública als boscos públics catalans tot just arriba a dos euros per hectàrea i any.

I, a més, estem perdent el temps; hi ha una descapitalització, hi ha un nínxol que no s'aprofita i un desaprofitament que és, òbviament, els boscos, no?, i que tenim una absoluta disparitat entre el consum de fusta, important, i el que tenim com a potencial a casa nostra, és a dir que fem l'ase. I, a més, tenint en compte que la gestió silvícola és l'única garantia de conservació dels boscos, que, a més de produir recursos energètics –abans s'ha parlat de la biomassa–, matèries primeres, també conserva el paisatge i és un futur nínxol d'ocupació, a més, òbviament, de la millor política antiincendis. Si alguns de vostès van veure el reportatge «El gran silenci», a TV3, sobre l'incendi a Horta de Sant Joan, recordaran que un dels bombers deia: «Aquest incendi va començar fa cinquanta anys.» I els incendis d'aquest estiu van començar fa cinquanta anys, per la pèrdua i l'abandonament de la cultura del bosc.

Un element, també, que ens caracteritza és els transgènics. Si fóssim un estat independent, com així ho volem des de la CUP, seríem el segon Estat europeu amb més hectàrees de transgènics cultivades. Des del 1996, quan el PP els va imposar, sense cap debat social, hi ha hagut un seguidisme dels governs i s'ha fet oïdes sordes a enquestes, a la ILP que va portar a aquesta casa més de 106.000 vots, al darrer baròmetre d'opinió popular que ha sigut el multireferèndum –avui feien la roda de premsa fora–, al 91,5 per cent de la gent que ha votat en contra dels transgènics, i que ha oblidat la voluntat popular per imposar allò que demanaven els lobbys de la indústria genètica.

Una perillosa inacció quan entren en dilema els riscos sobre la salut humana i l'entorn ecològic, quan el mateix IRTA ha dit que no és més productiu el panís transgènic que el convencional i quan el mateix IRTA ha dit que no hi ha reduccions significatives d'herbicides i pesticides.

La cohabitació és impossible: no es pot estar a missa i repicant, no es pot defensar l'agricultura transgènica per aquí i l'agricultura ecològica per aquí, perquè la pol·linització fa inevitable l'agricultura ecològica. És un atemptat, a més, a la biodiversitat, a la nostra cultura agrària i pagesa, i fomenta també la dependència tecnològica de les multinacionals i la privatització d'organismes vius.

Contextos i trànsits en l'àmbit de l'agricultura i l'alimentació del segle XXI, que és allò que ens afecta, i que podríem definir com «la nostra pagesia sota l'huracà de la globalització». Permetin-me que fem una eloqüent metàfora sobre què passa en aquest món, avui mateix, en un sol minut de mercat lliure i en seixanta segons: en seixanta segons passa que moren 60 persones de fam, que moren 11 persones vinculades a la contaminació de l'aigua, que moren 3 persones vinculades a la contaminació de l'aire, que es produeixen 741 casos de diarrea infantil i 4 acaben en morts –tot són dades oficials del sistema de Nacions Unides–, que els 225 multimilionaris més rics del planeta ingressen cadascú 36.000 euros en un minut i que els 2.600 milions de persones més pobres ingressen cadascú una mil·lèsima de dòlar, que s'emeten 1.441 metres cúbics de diòxid de carboni, desapareix una unitat a l'àrea familiar a la Unió Europea, es desforesta l'equivalent a 60 camps de futbol, que les nacions més riques gasten cadascuna 1,4 litres d'aigua i es gasta 1 milió i mig de dòlars en armament.

Allò que diem sempre que amb el rescat bancari global que es va implementar des del 2008 es podria eradicar la fam al món noranta-dos cops, i nosaltres amb una ens conformem.

I heretem un fetitxisme del mercat. Alguna vegada també el president Mas s'hi ha referit, als abusos i les lògiques depredadores i abusives del mercat. L'última persona a donar-li la raó, també al president Mas, ha sigut el governador del banc nacional britànic, que ha criticat el fonamentalisme del mercat. I el fonamentalisme del mercat és qui avui escanya i «apreta» la nostra pagesia. Què hi ha darrere? Doncs, una ofensiva mercantilista d'un capitalisme ja senil que es desferma i aguditza a partir, com molts de vostès saben, de la Ronda Uruguai, del GATT i de la creació de l'Organització Mundial del Comerç. Ho recordaran perfectament: Seattle 1999, pagesos al carrer dient «l'alimentació no és un negoci, l'agricultura no és un negoci». Ho recordaran de seguida: els suïcidis de camperols, de Lee Kyung Hae, a la cimera de Cancún de l'OMC.

El fracàs absolut també de la revolució verda i la postura del capitalisme verd, que és una terrible sinestèsia, és un oxímoron absolut, és com dir «banca ètica», «exèrcit humanitari» o «racisme solidari».

El mite del creixement en un món finit no és res més que una altra fallàcia i no és res més que l'imaginari d'una història ficcionada, un relat impossible i un conte de fades que ja fa por.

Es produeixen més aliments que mai i la fam continua creixent arreu del món; també amb les dinàmiques pròpies de casa nostra, però també a casa nostra. La fam, és veritat, no és cap novetat en la història univer-

sal de la infàmia i en la història universal de la humanitat. La novetat –la novetat– i la sorpresa és que hi hagi fam en un món de sobreproduccions, excedents, hiperconsum i sobreabundància. I la fam és un problema polític, no és un problema de falta de recursos: és un problema brutal de redistribució. I, en tot cas, també assumim a casa nostra, al nostre camp i als nostres boscos, la liberalització o els efectes i els impactes perniciosos i perversos de la liberalització de la regulació que ha derivat en un «campi qui pugui» neoliberal, que, hi insistim, assetja, colpeja i maltracta els sectors més vulnerables del món rural, que, òbviament, són els pagesos i les pageses. Monocultius de la fam, tirania del monopoli multinacional, el negoci pervers de la intermediació, les patents sobre la vida i les llavors, la industrialització, la mercantilització o la globalització; en paraules del governador del banc nacional britànic, «el fonamentalisme del mercat».

Matrius de trànsit i àmbit de propostes de receptari. Nosaltres som aquí avui, com som als barris, als municipis i a les comarques, en defensa de la pagesia, dels ramaders i dels pescadors i de la dinamització d'un medi rural viu. Segurament podríem fer molt més. Aprenem molt més de l'autocrítica que no de l'afalac. Però, en tot cas, sí que avui és important reflexionar sobre la política i la seva capacitat o incapacitat per generar i articular respostes.

Parèntesi de metàfora: avui, els que estan al Govern, que al 2010 eren oposició, no?, diran als que estaven al Govern fa quatre anys..., li deien «a l'oposició». És a dir, sembla que res canvia. És un canvi de tornes, que també torna un altre cop, segurament, al descrèdit de la política.

En tot cas, nosaltres estem per una transició cap a una agricultura pagesa, democràtica i descentralitzada. El 2003, i a l'entorn de les cimeres sobre l'alimentació, de la FAO, es va corectar el manifest sobre el futur dels aliments, on es demanaven alguns principis bàsics i es demanava fer guaret per tornar a conrear algunes coses bàsiques de les quals imperdonablement ens hem oblidat, i que són, avui, de reduïda actualitat: que l'alimentació és un dret bàsic a garantir, u; dos, que l'agricultura descentralitzada és eficient i productiva, molt més que l'*agribusiness*, si contemplem costos ambientals i socials, i la menjadora, suposadament subvencionada, que ens «despilfarra» l'*agribusiness*; tres, que la terra és per a qui la treballa i per a qui la llaura, i ara que hem demanat l'ingrés a la francofonia, doncs, demanaria que també ens fixéssim en el banc de terres que l'Estat francès va fer per garantir l'accés a la terra de la pagesia; quatre, que els principis rectors haurien de basar-se en el paradigma de la sobirania alimentària, un paradigma que va fer néixer el moviment camperol internacional, que és Vía Campesina, milions i milions de camperols i camperoles i pagesos, no quatre multinacionals, als quals nosaltres ens devem, a la Vía Campesina; que cal blindar el principi de precaució davant tecnologies que disminueixen i alteren la seguretat alimentària; que emanen..., sis, que emanen els imperatius per protegir la biodiversitat i els ecosistemes, bandejant la privatització de les patents i exigint traçabilitats; set, que cal respectar i fer respectar

el respecte a les cultures, sabers i coneixements comunitaris heretats, perquè, si les perdem, ho haurem perdut gairebé tot; vuit, que cal vertebrar circuits com els aranzels locals i de proximitat i de quilòmetre zero amb preus justos –un estudi recent del Regne Unit diu que un menú d'ingredients importats fa 3.900 quilòmetres i gasta 52,7 megajoules d'energia i, en canvi, un menú local recorre 630 quilòmetres de mitjana i gasta només un sol megajoule–; nou, que cal capgirar l'arbitrarietat de l'OMC a favor de les grans corporacions i, òbviament, cal un rebuig actiu en l'acord de lliure comerç que estan ordint les elits americanes i europees i que cal, també, tornar a un principi de subsidiarietat també contra el *dúmping*, que coneixem prou; deu, finalment, que cal democratitzar l'accés a la terra, l'accés al crèdit, tornar a connectar camp i ciutat, habilitar alimentacions sanes, quan les pandèmies per trastorns d'alimentacions són òbvies, amb excessos en produccions industrials, i seguir estenent l'agricultura orgànica i ecològica i exigir, òbviament, la fi de la impunitat de les multinacionals.

Això ho deien al costat de milers d'experiències positives que recorren el món en defensa de l'agricultura i de la pagesia. Parlaven de l'MST, parlaven de Belo Horizonte, on hi ha una política de preus, que a cada barri i a cada municipi fixen una política mínima de preus en defensa de la pagesia. Les cooperatives lleteres a l'Índia, la defensa de l'agricultura local a la Toscana o a Dinamarca, les cooperatives de consum que creixen als Estats Units, però també a casa nostra.

I, finalment, una *postdata*, també el conseller s'ha referit al *peak oil*, a la dependència petroliera i a les tensions ecològiques que vindran. Això ho va dir fa tres mesos la NASA. Va fer un informe dient que anàvem de pet a una tensió ecològica per la batalla pels recursos. Celebrem que ho hagi dit, segurament no amb la radicalitat que caldria, però val la pena citar-ho, perquè aquesta setmana, precisament, hi ha hagut una última crida, que han signat moltíssims científics i universitaris, sobre que la sortida de la crisi també ha de ser ecològica.

Finalment, per resumir-ho, nosaltres apostem per la pagesia i per la ramaderia, sens dubte, perquè el futur es llaura sempre a la terra; apostem per la cultura pagesa, per la desmercantilització i per frenar els peus a l'agroindústria, i, òbviament, per la sobirania alimentària i per la centralitat de les polítiques públiques en l'àmbit agrari, ramader, pesquer i dels boscos, no? Sobretot, també, per reequilibrar models, perquè ara estem en un model únic i gairebé de pensament únic, donar també centralitat a les polítiques de foment a l'agroecologia.

Què és això de la sobirania alimentària? És el paradigma, hi insistim, que milions i milions de camperols i camperoles van definir el 1996 precisament contra l'agroindústria, i que el mateix moviment camperol internacional defineix com el dret de cada poble a definir les seves pròpies polítiques i estratègies sostenibles de producció, distribució i consum d'aliments que garanteixin el dret a l'alimentació per a tota la població en base a la petita i mitjana producció, respectant les pròpies cultures i la biodiversitat de les formes

camperoles de producció, comercialització i gestió, i destacant sempre el paper cabdal de les dones.

Quin és aquest model i com s'ha de fer el trànsit i el gir? Passar de la centralització i la jerarquia del mercat a la descentralització, de la dependència a la independència, de la competència a la cooperació comunitària, del conveni publicoprivat a la cooperació publicoagrària social, diguem-ho així, de l'especialització a la diversificació, del domini de la natura a l'equilibri amb la natura, perquè, com vostès deuen saber, cada cop que l'home ha volgut dominar la natura hem acabat malament, i –acabem– de dinàmiques d'explotació i espoli a dinàmiques de cooperació i desenvolupament.

Fruit d'aquestes reflexions es podrien haver fet les propostes de la CUP, que se centraran en deu àmbits. La primera és blocar, limitar, regular el poder de les distribuïdores, que escanyen la pagesia; acabar amb la usura, acabar amb l'especulació, acabar amb aquesta paradoxa que els pagesos cobrin cada cop menys i els consumidors paguin cada cop més. Dos, mesures a favor de l'agricultura i la ramaderia ecològica. Tres, creació d'un banc de terres, una de les mesures no complertes del 2010, entre tantes altres. Quatre, democratitzar l'accés al crèdit. Cinc, prohibir els transgènics i deixar clar que rebutgem l'Acord transatlàntic sobre comerç i inversió; d'entrada, ja, pel com, ja en parlarem del què, però que un tractat d'aquest tipus es negociï en despatxos privats i no en l'àgora pública inhabilita absolutament i provoca la seva inadmissió radical. Sis, la promoció d'autoorganització i el treball en xarxa al món rural; el pagès està cada cop més proletaritzat, podríem dir, i més assalariat i més dependent dels grans circuits comercials de l'agroindústria. Set, l'aposta clau per a la gestió forestal i la recuperació de la cultura del bosc. Vuit, la regulació de l'intrusisme professional i la protecció de les produccions artesanals. Nou, la investigació pública per garantir que l'IRTA no només investiga a favor de les grans empreses, sinó també que es posa al servei de la pagesia en l'àmbit de la investigació, de la innovació i de la protecció de la nostra biodiversitat. I deu, finalment, i com no podia ser segurament d'una altra manera, doncs, un posicionament, un reclam que aquest Parlament es posi a favor de la sobirania alimentària dels pobles; és a dir, al costat dels milers i milers de camperols d'arreu del món, majoritàriament pobres, dels pobres, majoritàriament dones, que estan reivindicant el paper clau de l'agricultura a totes les realitats nacionals del món.

I, finalment, si em dóna temps, tres reflexions finals contra els tòpics, que sempre contenen moltíssima càrrega d'absurds. La pagesia en aquest país ha sigut motor de transformació social quan ha calgut, de les bullagues a les remences, a la Llei de conreus de la Segona República. I això relliga amb la segona qüestió: l'agricultura, la ramaderia, la pesca i la silvicultura són sectors estratègics claus per al país: sense camp no hi ha taula, sense terra no hi ha sobirania i sense pagesia no hi ha futur.

Pep Riera, que segurament és una de les persones anònimes que podria sintetitzar aquest compromís amb la terra i amb el país de milers de pagesos, sempre diu

que ens estem carregant el rebost, que tenim el rebost a tocar i que, en canvi, estem esperant que vinguin de fora, i que cal capgirar com sigui l'èxode rural i el sempitern, caldrà dir-ho, desequilibri territorial que viu el nostre país.

Algú pensarà que això torna a ser una «soflama» cupaire, doncs, aquesta vegada no, ni molt menys. Aquesta vegada mirem enrere per seguir endavant, el que avui hem defensat, el que es condensa en aquestes deu propostes de resolució no és res més que el bagatge heretat, són les propostes encara vigents i encara pendents formulades ara fa vuitanta anys pel geògraf Pau Vila. El model de gestió no és nou ni revolucionari, ni, segurament, allò que diem, és massa innovador, ni tan sols original; és simplement sentit comú, comunal i comunitari, un fre d'emergència a les dinàmiques que estan trinxant el nostre camp i la nostra terra. El model que Pau Vila pregonava, de mercat pròxim, d'un paradigma de rebost en xarxa, diguem-ho així, que promou petits pols urbans escampats i equilibrats pel territori i que promou també la descentralització productiva i de consum.

Finalment, es podria dir que el canvi copernicà passa per democratitzar també el món agrari. Un model que lliga directament amb la sobirania alimentària, que lliga directament amb les proclames i protestes i propostes de la Vía Campesina, però, sigui com sigui –ara sí que acabo–, que és el reconeixement a la tasca silent, quotidiana i humil de la petita pagesia, que, malgrat que no es vegi, conreen, reguen i llauren el futur d'aquest país. Amb poc es feia molt –aquesta és la història de la Mancomunitat–, però, en tot cas, en el retorn a la cultura pagesa –diguem-ho com s'ha dit tantes vegades–, al carrer i a les protestes, visca la terra i morin els mals governs.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustríssima senyora Maria Dolors Rovirola.

Maria Dolors Rovirola i Coromí

Gràcies, presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, consellers, diputats, diputades..., i vull saludar d'una manera molt especial a tots els convidats que en aquest moment ens acompanyen per seguir aquest Ple monogràfic, i que ho han fet quasi tots des de la primera hora del matí, sobre aquest món agrari, els que l'estan seguint, doncs, des de l'hemicicle, i també des de la sala de vídeo.

Voldria començar la meua intervenció amb unes paraules d'en Josep Pla i que diuen així: «Aconsellaria un viatge a peu per les nostres comarques; per exemple, sense anar més lluny, pel país on transcorre la meua vida habitual, per l'Empordà petit, i a base d'un itinerari que comprendria un nombre de poblacions pageses que no passessin de cinc-cents habitants, a través de camins veinals, carretals i, si fos possible, utilitzant dreceres. Això permetria aturar-se a les masies, parlar amb la gent que l'atzar fes trobadissa, veu-

re el meravellós paisatge que cada any construeixen els pagesos. L'estructura de la societat d'aquest país s'alimenta, dimana de les nostres masies. D'elles ha sortit, surt i sortirà la millor sang del país, la seva força humana bàsica, activa, positiva i ascendent en tots els aspectes.» Reflexions d'en Josep Pla que són completament vigents avui en dia i a les quals jo hi afegiria: sense pagesos no hi ha país. I els ho diu una persona que coneix profundament el sector, una persona que ha nascut en una casa de pagès, he crescut a pagès i m'he casat amb un pagès. Per tant, el que els diré serà amb un profund coneixement de causa.

Tant els pagesos com els pescadors ens asseguren un element vital i necessari per a la nostra supervivència, com són els aliments, tan importants i tan del dia a dia que moltes vegades no els donem la importància que té aquest sector tan estratègic. Els aliments provenen de la terra i del mar, i del treball i l'esforç del dia a dia, dels 365 dies l'any, de la gent que sembla, recull, lluintant sempre, sense horaris, lluitant contra les inclemències del temps. En tenim l'exemple de la setmana passada, on les pedregades a Lleida van deixar sense fruita milers d'hectàrees; en un moment, tot l'esforç en orris, i deixant paral·lelament sense feina molts treballadors que haurien anat a la recollida de la fruita.

Lluitant també amb els preus. S'ha dit avui aquí i s'ha repetit diverses vegades: els pagesos, molt sovint i massa vegades, han de vendre els productes a preu per sota del cost de producció. S'han de recuperar els sistemes de preus de referència, que impedeixin el comerç per sota del preu de cost, que moltes vegades es fan servir de reclam per vendre altres productes que no són i no tenen res a veure amb el sector, i no són tampoc tan indispensables.

Un altre greuge que avui també s'ha comentat aquí: a l'hora d'oferir els productes al mercat, entren en competència directa amb els productes de països tercers on les condicions de producció són molt diferents i amb pràctiques que aquí ja no estan permeses i, sens dubte, que no passarien els controls que passen els nostres productes; que no tenen la més mínima traçabilitat, els dels països tercers, ni el respecte mínim per les normes alimentàries, la salut i el medi ambient. Per tant, si cada dia surt el sol per a tothom, jo també diria que la competència ha de ser la mateixa per a tothom.

Els nostres pagesos han hagut d'invertir moltíssim per ser competitius i implantar unes reglamentacions per garantir la seguretat alimentària. Per exemple, el benestar animal: als països tercers no els cal fer aquest tipus d'inversió. Normatives sanitàries, com per exemple ara, càrrega i descàrrega d'animals fora del recinte de la granja, amb les incomoditats que això comporta, i també per la restricció de visites i tancaments al voltant de totes les granges. Importants esforços també a millorar les dejeccions ramaderes. Problemes amb el tancament de les plantes de purins, a causa de la publicació –tots ho sabem– de l'ordre de l'Estat espanyol de disminució de la retribució en energies renovables i de cogeneració.

Permeteu-me fer aquí un parèntesi, ja que aquest problema el tenim sobre la taula. Haig de dir que la

setmana passada el departament es va reunir amb el sector afectat per buscar solucions a les granges afectades pel tancament d'aquestes plantes. A banda de la línia d'ajuts, que ja hi és, que ja està oberta, es publicarà una altra ordre d'ajudes per gestionar sistemes de tractament i gestió en cada granja; a més, també per assessorar cada una de les explotacions, perquè puguin trobar l'opció que més s'ajusti a les seves necessitats, com poden ésser els canvis de dietes o les separacions sòlids/líquids, etcètera. Etcètera: inversions i més inversions. Tots són costos molt elevats per tal de ser competitius i adaptar-se a les exigències actuals del sector. I tot i això, com he dit abans, per massa sovint vendre el producte per sota el preu de cost de producció.

És per aquestes raons que moltes vegades la gent té el concepte que el pagès és aquella persona que sempre es queixa, sortint a fer tractorades, tallant carreteres, manifestant-se a les ciutats... Però ja veieu que no es queixen perquè sí, sinó que hi han sobrats motius. Què faríeu molts en la seva situació? És necessari que els nostres pagesos i pescadors puguin viure de la venda dels seus productes, del seu treball, mitjançant una autèntica política comunitària d'estabilització dels mercats. Però, això sí, tenen aquests problemes però cada dia, gràcies a ells, podem alimentar-nos, perquè el pagès no s'arronsa: si un dia no li és rendible, continua treballant amb la seva força, activa i positiva, perquè l'endemà sí que ho pugui ser.

Però cada un de nosaltres podem i hem de posar el nostre granet de sorra per canviar aquesta situació. Què podem fer? Primer de tot, estar orgullosos dels nostres productes. Hem de fer país amb els nostres productes, hem de fer patriotisme alimentari. Com? Per exemple, amb coses com anar a comprar, que ens hem de fixar molt bé en l'etiquetatge del producte, que sigui clar i que no porti a confusions, fixant-nos en la denominació d'origen, en la denominació geogràfica, comprant productes de temporada, comprant productes de proximitat o també dits «de quilòmetre zero», no volent comprar tomates de Montserrat, per exemple, per Nadal; s'han de comprar productes de temporada. Amb tan sols això podem ja ajudar els nostres pagesos i pescadors i, el més important, generar riquesa en el nostre entorn, i ajudarem a aixecar el país.

Ho repeteixo: cal fer país, un país per defensar la nostra pagesia, el nostre sector alimentari, el nostre teixit productiu autòcton, el nostre producte de qualitat; en definitiva, la nostra salut, la nostra cultura, les nostres tradicions i l'equilibri territorial. Al nostre país, Catalunya, es produeix amb la màxima seguretat i qualitat alimentàries. Si hi invertim, evitarem en un futur despesa sanitària; és així de clar i contundent. I mantindrem un sector econòmic que ha sigut l'únic que ha resistit la crisi.

Parlem de crisi. El pagès no l'ha descoberta ara, sempre ha viscut enmig de la crisi, i sempre ha sobreviscut. Ha caigut i s'ha tornat a aixecar, les vegades que ha fet falta, perquè ser pagès es porta a la sang i no s'abandona al primer obstacle.

Queda clar, doncs, que a Catalunya es produeixen molt bones matèries primeres, que es transformen en

una indústria molt potent i molt competitiva: la indústria agroalimentària, que és un dels motors econòmics més potents d'aquest nostre petit país, i garanteix la traçabilitat dels productes, és a dir, que el consumidor té tota la informació del procés, des de la producció fins a la seva transformació, i està preparada per satisfer els consumidors més exigents.

Catalunya és el segon clúster agroalimentari europeu, precedit d'Alemanya i seguit per la regió italiana de la Llombardia –avui també s'ha repetit aquí. Es mou en un volum de vendes de més de 20.000 milions d'euros i, el que és més important, amb més de 75.000 llocs de treball directes. Les nostres empreses innoven dia a dia, inverteixen en tecnologia, en robòtica, moltes exporten més del 75 per cent de la seva producció, inverteixen milions en ampliacions i creen els corresponents llocs de treball. Altres exporten fins a setanta-vuit països diferents. D'exemples, en el nostre país, n'hi han moltíssims.

Caràcter emprenedor, saber fer, saber gestionar, saber treballar. En definitiva, actitud positiva i activa. És per això que no entenem actituds com les de l'Estat espanyol en disminuir les aportacions al sector agrari català, com ha passat amb el Pla de desenvolupament rural, el PDR 2014-2020, amb una disminució d'un 74 per cent. Però el Govern català ha reaccionat i, malgrat la situació que tenim a la Generalitat de Catalunya, ha augmentat un 19 per cent la partida de la Generalitat.

La pagesia també és cohesió territorial, és estructuració de país, a on coexisteix una de les ciutats més dinàmiques i competitives del món, com és Barcelona, i la seva potent àrea metropolitana, amb espais naturals que s'han de preservar.

Parlant de preservar, protegir: no ens deixem enganyar per algunes polítiques intervencionistes, no hi ha ningú més que el pagès que sapiga i li interessi protegir el medi natural. És la seva font de riquesa, és el meravellós paisatge que cada any construeixen els pagesos. Sí, aquest paisatge que ens ofereix el nostre entorn rural, aquell espai on molta gent va a gaudir, a descansar i a desconnectar, aquest paisatge no hi és perquè sí, és fruit del treball diari dels pagesos. I en aquest treball diari hi entren els sorolls, per exemple, dels motors de regar –però si no es reguen les plantes no creixen–; aquells grans tractors o altra maquinària que ens trobem a segons quines carreteres, que ens fan anar a poc a poc i que no puguem avançar; aquella pols en el moment de preparar la terra o en el moment de la collida; aquelles males olors; aquell gall que canta de matinada... En fi, elements propis d'un entorn que la gent que no són del lloc no comprenen, perquè només veuen el seu món, que sovint és molt i molt més sorollós que el món rural. I es poden traduir en denúncies, i ho dic amb fonament de causa: en tinc l'experiència com a alcaldessa de l'Ajuntament de Vilademuls, amb un cant del gall i la remor d'un galliner. Van ser denunciats a l'ajuntament i al Síndic de Greuges perquè molestaven un veí. I l'ajuntament va haver de fer molta paperassa per justificar qui havia set primer, si el galliner i el gall o el veí. Per sort van guanyar el galliner i el gall, que encara hi són.

Deixant anècdotes a part, estem parlant d'una qüestió transcendent: la producció d'aliments. És urgent donar prioritat, la prioritat que es mereix, a aquesta activitat. La demanda supera l'oferta. Exportem molt, sí, però també importem, importem moltes matèries primeres. Hem d'impulsar una agricultura viable i competitiva per garantir l'alimentació de les persones i per a l'equilibri econòmic del país.

Què cal fer per al futur agrari del nostre país? Convé un impuls, i aquest debat ens pot permetre arribar a acords amb mesures per assolir objectius. Hem de mirar el futur, el futur d'un país, un país que vol decidir, i que molt aviat ens permetrà desenvolupar una veritable política agrària, pesquera i agroalimentària sense dependre de l'Estat espanyol, que tingui en compte les nostres necessitats reals i atengui les nostres potencialitats, singularitats i limitacions.

En el disseny d'una política pròpia, no solament hem de conèixer el que tenim, com ho tenim i on ho tenim, sinó que hem de tenir en compte els horitzons propers. La FAO ens ho adverteix dia a dia: avui, la producció agrícola ja és insuficient per a les necessitats mundials. Hem d'afrontar amb garanties d'èxit els reptes del segle XXI, però també amb la mirada posada a l'horitzó del 2050. En aquest llindar del 2050 s'haurà d'augmentar la producció agrícola mundial en un 70 per cent si volem alimentar la població, que es preveu de 9 bilions de persones.

En el cas concret de Catalunya, hem de saber dissenyar una política de benestar interna i de conservació del teixit productiu, que convisqui amb una política de competitivitat externa. Hem de reforçar la capacitat del sistema productiu català, producció primària, i el subministrament dels serveis ecosistèmics, a més d'obrir l'elaboració de productes nous i diversos, alimentaris, de pinsos, d'energètics, etcètera, que responguin a la demanda creixent de sistemes d'entrega de cadena curta i amb baixa emissió de carboni. Hem d'elaborar un pla de contractació pública de Catalunya, en què el Govern ja està treballant, per incloure criteris de qualitat i proximitat, denominacions d'origen, denominacions geogràfiques, certificacions agràries ecològiques, en la contractació de productes agroalimentaris.

Vostè ho ha dit, senyora diputada Sara Vilà: com es pot permetre que al Parlament de Catalunya –jo també estic amb el que ha dit– es pugui consumir la marca de llet que estem consumint? Això no pot ser.

Hem de promoure la recerca de nous conceptes i innovacions institucionals per garantir la cohesió de les zones rurals i evitar la seva marginació econòmica i social. Hem d'apostar pel relleu generacional i ajudar a la incorporació de joves al camp, a la seva professionalització i modernització. En aquest sentit, i en la meva condició, com he dit abans d'alcaldeessa d'un municipi rural, que visc el problema dia a dia, cal donar facilitats reals als joves per a l'accés a l'habitatge. No demanem ajudes en diners, de cap manera; el que demanem, simplement, són petits canvis en la legislació urbanística.

Hem de potenciar un ús eficient de l'aigua, tant des del punt de vista productiu com ambiental. Sense tenir un pla estratègic d'aigua no es pot tenir una plena estratègia alimentària. S'ha de reconèixer la importància vital que té l'aigua en la producció dels aliments. Cal fer pedagogia en aquest sentit. Part de l'aigua que s'utilitza per regar els cultius es transforma en aliments; una altra es filtra al sòl i va a parar a les capes freàtiques, que permeten una nova utilització, sigui agrícola, ramadera, industrial o urbana, i finalment una mínima part s'evapora. L'aigua que es destina a les granges, una part es dona a beure als animals, que és la principal font de proteïna per als humans, i l'altra es destina a netejar les instal·lacions, que es recull a les pròpies fosses de les granges i es reutilitza per regar.

Per tant, què vull dir amb tot això? Vull dir que l'agricultor i el ramader utilitzen l'aigua però no la gasta; és per mantenir un territori viu i cabdal per augmentar la productivitat agrària.

Per tant, no estem d'acord que ara sigui l'hora d'imposar un nou impost sobre l'aigua. Les explotacions que s'abasten de les xarxes municipals de Catalunya són mínimes, molt mínimes. Per tant, totes les inversions les han fetes els mateixos ramaders, que fan una correcta gestió de l'aigua, no aboquen ni a la xarxa de clavegueram ni a la llera i no reben cap contraprestació de l'Administració per justificar aquest nou impost.

Hem d'impulsar les energies renovables, com el biogàs, la solar, l'eòlica de baixa intensitat, també la biomassa, i estudiar la possibilitat de reforçar amb una línia específica la producció d'aquestes energies renovables dirigida a les explotacions agrícoles i ramaderes.

Hem de simplificar tràmits i fer més fàcil també l'activitat del sector agrari. Hem d'estructurar l'Administració de manera que doni respostes a aquests nous reptes de futur. Hem d'entendre aquesta activitat com a empresarial. És necessària la formació, la innovació, però també la rendibilitat.

I en aquest punt, ara passaré a contestar algunes de les coses que s'han dit en les intervencions que m'han precedit d'altres grups d'aquesta cambra. Però primer de tot voldria agrair, en nom del Govern i del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que li dona suport, el to de totes les intervencions que s'ha fet servir. No podia ser d'altra manera, el mateix to que tenim a la Comissió d'Agricultura; d'altra manera, fariem flac favor a aquest sector.

Segon, condemnem els fets que han succeït a Perpinyà aquest cap de setmana passat, amb un camió de fruita de Lleida.

Ara sí, passo ja a contestar algunes de les intervencions. S'ha dit, quant als regadius, em sembla que ha set el diputat Oriol Junqueras –me sap greu que no sigui aquí–..., que ha dit que les superfícies de les ZEPA potser són massa –la superfície– i que s'hauria de tenir més superfície per regar. Però em sap greu dir-li que això no és qüestió que hagi fet aquest Govern, sinó que va ser un govern anterior, tripartit, el que va posar aquesta norma.

Al diputat Òscar Ordeig, del Partit Socialista, li he de dir que..., bé, m'ha semblat entendre que vostè ha parlat que s'hauria de tenir una renda mínima per als pagesos. Nosaltres no creiem que sigui això necessari perquè, primer de tot, el pagès no vol cap renda mínima garantida de cap manera. El que vol no és ni això ni viure del subsidi, sinó que vol viure de la venda dels seus productes i del seu treball diari.

També li he de dir que s'han mantingut les ajudes, amb els contractes de les assegurances, tot i la davallada que ha fet el Govern espanyol –però aquí es mantenen les ajudes–, i també amb els plans de millora, que s'han superat en un 40 per cent les ajudes que s'han fet a les xarxes antipedra.

Quant a la ramaderia ecològica, els 20 milions d'euros, que no s'han tocat; des que va sortir a exposició pública el PDR no s'han tocat. Per tant, són els mateixos i no és cert que hi hagi hagut una disminució en aquest sentit.

A la diputada Dolors López, del Partit Popular, vostè, Dolors López, no s'arronsa mai tampoc, no s'arronsa mai, tot i que té moltes dificultats per justificar l'actitud del Govern espanyol del Partit Popular davant la davallada de recursos i falta de suport al món agrari. Vostè ha dit que no vol confrontacions. Nosaltres tampoc en volem, però no podem evitar confrontacions si vostès disminueixen el suport al PDR en 170 milions d'euros.

A la diputada Sara Vilà, d'Iniciativa, a veure, el que li havíem de dir és que per a aquest Ple monogràfic hi havia una data posada molt abans de fer-se els acords que vostè ha mencionat. Potser és casualitat, poder sí, però li dic que la Mesa ja havia acordat aquestes dates molt abans d'aquests acords. I que també s'havia arribat a acords amb la gent que va fer les manifestacions per allà el dia 20 de juny; uns dies abans s'havia arribat a uns acords. Estem d'acord en la venda de proximitat, ho han dit aquí molta gent, vostè també ho ha repetit. I, en tot cas, s'ha de dir que Catalunya ha estat pionera en tot l'Estat espanyol i també en tot Europa per fer aquest decret de venda de proximitat per donar facilitats als petits productors.

Quant al Grup de Ciutadans, al diputat Matías Alonso, vostès sembla que viuen del passat. Ha repetit, ha estat repetint aquí la 671, l'acord de la 671, del 10 de juliol del 2010. Hem de mirar al futur, ens hem de deixar de discursos crítics i, en tot cas s'han de donar més propostes de futur.

Els convido, a tots els portaveus, a analitzar aquestes propostes que presentarem, que seran votades demà passat, que es deriven del discurs i de l'acció de govern i, ho repeteixo, que mirem tots cap al futur.

El temps se m'està acabant, emperò recordem, i ho repeteixo: avui tenim una oportunitat tots els grups de la cambra d'arribar a un consens sobre les propostes a votar en aquest debat, votar pel futur del món agrari català, que ens implica profundament a tots, perquè el món agrari, la pagesia, no només és una activitat econòmica indispensable per al nostre país, per a la nostra salut i benestar i cohesió territorial. El món agrari ha

configurat el nostre petit gran país, Catalunya; el món agrari és la nostra història, les nostres tradicions i la nostra cultura.

I acabo com he començat, amb unes paraules de Josep Pla: «Els pagesos no se'n cansen mai de mirar el cel, tenen confiança en la seva terra i només en la seva terra. Quan exploren el cel ho fan sense rebel·lions inútils, amb el convenciment irònic que són subjectes a les lleis de la naturalesa. Es queixen sempre, però tenen un cert orgull i una enorme personalitat.»

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

L'honorable conseller Pelegrí?

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Sí; moltes gràcies, senyora presidenta. Per cortesia, per agrair a tots i cadascun dels portaveus dels diferents grups parlamentaris les seves intervencions, les seves crítiques –ho he dit aquest dematí en la meua intervenció–, m'ho prenc des de la humilitat, però de manera constructiva, perquè segur que són fetes i estan fetes en benefici del sector. Permetin-me personalitzar en l'última intervenció, de la senyora Dolors Rovirola, perquè és del grup parlamentari, doncs, que dona suport al Govern també, i perquè avui és el seu aniversari, i, per tant, també la felicito des d'aquí. I també estic convençut que el consens presidirà –m'agradaria que fos així i treballarem perquè sigui així– les resolucions del proper divendres, perquè siguin en benefici del sector.

Moltes gràcies.

La presidenta

Doncs, acabat el debat, aquesta presidència els fa avinent que, per tal de donar compliment a l'article 133 del Reglament, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà la següent. Inicialment el termini per presentar les propostes és fins avui a les 21 hores. Tot i que hi han molts grups que ja pràcticament les tenen enllestides, els agrairíem que poguessin arribar abans de les vuit, perquè llavors la Mesa es reuniria, podria qualificar-les i tornar-les als grups. La comunicació serà cinc minuts després de finalitzar el termini. I per presentar les propostes transaccionals serà fins demà, dijous, a les 18 hores, cosa que vol dir... (*veus de fons*), 18 hores, cosa que fa que el debat i votació de les propostes sigui el divendres.

A continuació prosseguirem la sessió plenària amb la resta de punts de l'ordre del dia i substanciarem quatre interpellacions, per l'ordre que van en l'ordre del dia; quatre interpellacions a partir d'ara.

Després, dir-los que demà, dijous, iniciarem la sessió plenària, reprendrem la sessió plenària a les nou. Seran substanciades dues interpellacions –a les nou. A les deu tindrem el punt corresponent al control de govern.

I a continuació del control de govern, el punt 3, que és el debat i votació sobre el decret llei, i el 4, que és el procediment per a elegir tres membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. I segurament donarà temps de poder substanciar una primera moció. D'acord? *(Pausa.)*

Doncs, continuem amb la sessió plenària d'avui amb les interpellacions.

Interpellació

al Govern sobre l'acadèmia aranesa de la llengua occitana (tram. 300-00195/10)

I la primera interpellació és sobre l'acadèmia aranesa de la llengua occitana, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula l'il·lustre senyor Xavier Sabaté.

(Pausa llarga.) Un moment, senyor Sabaté, eh? *(Pausa.)* Senyores diputades, iniciem la interpellació.

Senyor Sabaté, té la paraula.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, en qualsevol altre parlament se'ns podria dir: «Ves, ara aquest diputat, aquest Grup Parlamentari Socialista, es preocupa d'una cosa com la llengua occitana, l'aranès a l'Aran.» Però al Parlament de Catalunya no se'ns pot dir això, veritat? Nosaltres, que tenim tanta sensibilitat per les llengües, singularment per les llengües minoritàries, com dues de les oficials que tenim a Catalunya..., l'altra, el castellà, sortosament, no té cap problema, però el català i l'aranès, l'occità, l'aranès a l'Aran, sí. I, per tant, entendre, conseller, que ens preocupi alguna de les accions que estan duent a terme des del seu Govern que des del nostre punt de vista atempten contra la unitat de la llengua occitana, aranès a l'Aran, contra les seves possibilitats de desenvolupament, d'entesa de les seves varietats dialectals que, com tot idioma, té, i que, per tant, posa en qüestió també la concepció de la democràcia lingüística, quelcom que en altres països també segurament sonaria molt estrany, però que en el nostre no, perquè nosaltres considerem que totes les variants de qualsevol idioma, doncs, tenen la mateixa consideració.

I, per tant, nosaltres som sensibles a aquesta qüestió i som sensibles a totes aquelles altres qüestions o factors que, per petits que siguin, sabem que intervenen molt decisivament en qualsevol idioma, i singularment en aquells idiomes minoritaris que tenen problemes de pervivència, d'usos, etcètera, com sabem sobradament a casa nostra.

I per això, conseller, li volem fer avinent la nostra preocupació. Què diríem, conseller, si a qualsevol altre país dels Països Catalans –entitat que el nostre grup considera des del punt de vista cultural com a existent des de fa centenars d'anys– hi hagués alguna autoritat lingüística que s'atorgués la capacitat de bell nou, i a més atorgada –valgui la redundància– pel poder polític, de normativitzar, de codificar el conjunt de la llengua catalana? Per exemple, si al País Valencià la seva

autoritat lingüística digués: «No, i a més a més nosaltres tenim la possibilitat de codificar en general tot el català de tots els Països Catalans.» O que això passés a Andorra, o a les Illes Balears, o a l'Alguer, no?, o a la Catalunya Nord. Ens posaríem les mans al cap, veritat? Doncs, ens temem que això és el que estan fent vostès amb la llengua aranesa. I no sé què és el que ha passat, però el dia 3 es va suspendre per això precisament, perquè s'ha armat aquest rebombori –permeti'm l'expressió–, i no només des del nostre grup, sinó també des d'autoritats lingüístiques de l'occità, aranès a l'Aran, molt qualificades, que han posat el crit al cel i que diuen que com és que això està succeint i que –també si em permet l'expressió– això s'està fent des de la rambla de Santa Mònica, número 8 –o 6, ara no ho recordo exactament, entre 6 i 8. *(Veus de fons.)* Sí, no ho sé, vostè ho deu saber. Jo no ho sé, però vostès són els que han fet aquests decrets, els que preveuen quines són les funcions que ha de tenir l'Institut d'Estudis Aranesi, que són els que li atorguen aquesta altra funció d'assessorament «sobre la unitat de la llengua occitana i el seu tronc comú». No és només ja sobre –que això s'entén i que és necessari, que nosaltres hi estem d'acord– la varietat aranesa de l'occità, no?

És així que vostès, a través del Decret 12/2014, de 21 de gener, li atorguen a l'Institut d'Estudis Aranesi el caràcter d'acadèmia i d'autoritat lingüística en aquesta doble vessant, que és la que a nosaltres ens preocupa: una, amb autoritat lingüística sobre la varietat de la llengua aranesa, de l'occità –ja hi estem d'acord–, però l'altra també d'assessorament sobre la unitat de la llengua occitana i el tronc comú, pressuposant gratuïtament que l'assessorament s'ha d'associar a l'occità general i propiciant la interferència i el malestar amb les activitats de codificació que els organismes competents de tot el conjunt de la llengua occitana tenen i que tothom els hem anat atorgant i reconeixent, eh? I em refereixo, com vostè estic convençut que sap, al Congrés Permanent de la Llengua Occitana, que està reconegut per tothom com l'organisme que té la facultat de codificar, de..., en fi, com a autoritat màxima lingüística, sobre el conjunt de la llengua occitana.

Així que, conseller, la nostra interpellació va en aquesta línia, per demanar-li que des del seu departament reconsiderin la seva actuació dels darrers mesos. Va ser un avenç molt considerable els darrers anys, doncs, el reconeixement de l'aranès com a llengua oficial que va proclamar el nostre Estatut, encara vigent, encara que vostès l'oblidin massa sovint. I va ser també un avenç molt important la Llei, si no ho recordo malament, número 35 del 2010, que també va suposar un pas endavant molt important i que en el seu article 4.3, de la Llei, de l'1 d'octubre, de l'occità, aranès a l'Aran, diu: «L'Institut d'Estudis Aranesos ha de ser independent de les administracions públiques.» I ja li avanço, doncs, que la nostra moció contindrà un dels apartats que, en fi, deixi clar que aquesta independència de les administracions públiques ha de ser real, no només nominal, eh? I continuava dient, aquest article: «Ha d'assolir plenament el caràcter acadèmic que li correspon i ha de tenir l'autoritat lingüística per a fixar els convencionalismes d'ús de l'aranès d'acord amb la consideració de varietat lingüística del tronc occità co-

mú.» D'acord, hi insisteixo, ho repeteixo, amb la consideració de varietat lingüística del tronc occità comú; no que tingui autoritat sobre el tronc comú de l'occità, eh? I deia, finalment, acabava dient: «Així mateix, ha de tenir l'autoritat per a l'assessorament que en matèria de llengua li sigui sol·licitat.» I des del nostre punt de vista el que vostès han fet ha estat una interpretació perversa d'aquest article 4.3 de la llei que li he citat.

Per això li deia abans que el nostre propòsit és que rectifiquin les actuacions que han dut a terme darrerament; que, per tant, deixin sense efecte, per exemple, el Decret 12/2014, per tal de fer les modificacions oportunes a fi i efecte de vincular les decisions de l'acadèmia aranesa, de l'institut de la llengua occitana, a la seva variant aranesa, i vinculant les decisions sobre les convencions per a la llengua referencial al Congrés Permanent de la Llengua Occitana, eh? Bé, doncs, això és el que voldrem que deixi clar. Si vostès ho tenen clar, doncs, ens hauran de votar aquest punt, que ja li avanço ara que l'acabarem de redactar aquesta tarda.

En segon lloc, voldríem que es garantís el compliment d'aquest article que li he llegit de la llei, per desvincular l'acadèmia dels càrrecs polítics, i garantir la presència de les persones amb autoritat científica que garanteixin el màxim rigor i qualitat de la tasca que ha de desenvolupar l'institut.

I, per últim –bé, ja descobreixo totes les cartes, però és igual–, voldríem també que establissin el diàleg amb la resta de les institucions acadèmiques de les regions franceses i, si escau, de l'Estat italià per arribar a un acord. Nosaltres creiem que..., en fi, també hauria de ser pel que fa al català, no?, que ens costa tant d'establir relacions amb segons quines àrees dels Països Catalans per garantir els consensos necessaris per a gestionar el patrimoni comú; doncs, el mateix és el que li reclamarem pel que fa a l'occità, aranès a l'Aran. I perquè es coordinin els esforços amb el Conselh Generau d'Aran, que pensem que també, a l'hora de redactar aquest decret, no s'hi ha tingut prou consens. En fi, sento dir-ho, però les informacions que tenim, almenys, són aquestes, i per això s'estan provocant els conflictes que s'estan esdevenint, com el que s'ha produït en el procés de creació de l'acadèmia, que s'ha posat en risc allò que li deia al començament de la meua intervenció, que és ni més ni menys que la unitat de l'occità, que és quelcom que a nosaltres com a catalans ens preocupa, perquè ja ho hem viscut i ho continuem vivint encara arran dels atacs que veiem des d'altres indrets dels Països Catalans o, encara el que és pitjor, des de fora de l'àrea del domini lingüístic de la llengua catalana. Em refereixo a sis-cents quilòmetres d'aquí, que de tant en tant també passa.

Així que, conseller, aquesta és la nostra proposta. Voldríem saber la seva opinió, per veure si coincidim, que res no ens plauria tant com que fos així.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Ferran Mascarell, conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Sí, gràcies, presidenta. Gràcies, senyor diputat. Bé, coincidim aproximadament en la primera frase. És un bon símptoma: estem preocupats per la mateixa cosa. A partir de la primera, francament, el conjunt de coses que ha dit no coincideixen, ja no amb el que pensem nosaltres, sinó que tinc la impressió que no coincideixen amb la realitat. I, per tant, des d'aquest punt de vista, doncs, difícilment podem coincidir.

Bé, vostè m'ha esmentat les seves preocupacions, jo li esmento les dues o tres preocupacions generals que la seva intervenció m'ha generat, no? Vostè m'ha preguntat: «Què diria si algú...?»..., i jo li pregunto: què diria si algú posés en qüestió –estic segur que no de mala fe– que féssim tot allò que l'Estatut i tot allò que les lleis i la Llei de l'occità ens demanen que fem en benefici de l'aranès? Què diria si algú posés en dubte que estem fent justament el que ens reclamen les normes aprovades? Per tant, què diria si algú confongués la defensa de l'aranès amb el trencament de la unitat de la llengua? Quin error tan extraordinari, confondre les dues coses! Estem defensant l'aranès i estem defensant justament la unitat de l'occità, les dues coses, perquè són les dues les coses que s'han de fer.

I estem defensant amb absoluta convicció –i totes les passes que hem donat així ho assenyalen– la independència de l'àmbit acadèmic, justament amb relació a les administracions públiques, tal com ens demana l'article 4.3. L'hi llegeixo literalment: «L'Institut d'Estudis Aranesos ha d'ésser independent de les administracions públiques, ha d'assolir plenament el caràcter acadèmic que li correspon i ha de tenir l'autoritat lingüística per a fixar els convencionalismes d'ús de l'aranès d'acord amb la consideració de varietat lingüística del tronc occità comú. Així mateix, ha de tenir autoritat per a l'assessorament que, en matèria de llengua, li sigui sol·licitat.» Està escrit i aprovat en aquest Parlament, i és exactament el que estem desenvolupant. Cap ni una de les passes que s'han donat contradiu el que ens proposa aquest article i el que posteriorment vostè ens ha llegit. Aquesta és la realitat en què avui estem.

Durant l'any 2013 es van fer totes les passes de diàleg necessàries; necessàries i imprescindibles. Es van desplegar reunions diverses amb el congrés, tantes com va caldre, justament per explicar quin era el procés en què estava la construcció de l'acadèmia i tot el que això representava de benefici per a la llengua comuna. Es van fer reunions..., en fi, en tinc tota la relació, no sé si paga la pena que les hi citi una darrera l'altra, però totes elles han tingut la mateixa missió: justament, acordar, posar-nos d'acord, consensuar, mirar de quina manera s'havia de desplegar la iniciativa que el mandat del Parlament, doncs, ens obligava a desplegar. Evidentment, podríem no haver fet res, però del que es tractava era justament de consolidar l'aranès, no d'estar quiets i sense desplegar el que nosaltres mateixos havíem decidit que calia fer.

Bé, això és el que hem fet –això és el que hem fet–, resseguint la lògica de l'Estatut del 2006, on queda molt clar què és el que s'ha de fer, tenint en compte els

acords del Consell d'Aran i del mateix departament, en aquest cas la Generalitat, de construcció del Consell de Política Lingüística de l'Occità Aranès; tenint en compte el decret de 21 de gener; tenint en compte la constitució de l'Institut d'Estudis Aranesi, justament el 3 de juliol del 2014, i donant als acadèmics, és a dir, a les persones que el representen, la facultat, justament independent de l'Administració pública, de construir, de constituir l'organisme que a partir d'ara ha de vetllar per l'aranès i ha de coordinar els seus esforços per al desplegament del conjunt de l'occità. No cal dir que en la Proposició de llei del règim especial de l'Aran el tipus de plantejament que s'inclou s'adiu lletra a lletra amb tot el que hem anat fent fins ara, perquè és exactament el que es correspon amb les intencions de fons de consolidació de l'aranès.

Bé, aquí és on estem, i tinc la impressió que les coses que vostè ens planteja, doncs, no s'adiuen massa amb el que està succeint ni amb el que ens convé que succeeixi.

És probable que el plantejament nostre de treballar, seguir treballant perquè es vagin desplegant les normes, seguir complint el que ens demanen i ens exigeixen l'Estatut i el caràcter de llengua oficial que l'aranès té a Catalunya, és probable que el que fem, doncs, justament, de treball amb els organismes occitans no li sembli pertinent, però és el que s'adiu exactament amb el que l'aranès considerem que necessita, el que justament tenim l'encàrrec de desenvolupar, que, com vostè sap, bàsicament és crear una llengua més sòlida, amb més capacitat d'intervenir en la vida social, en la vida del mateix Aran, i amb un major desplegament en el cas de Catalunya, justament perquè és també llengua oficial.

Un dels encàrrecs d'aquesta primera llei era la necessitat de desplegar una autoritat de caràcter acadèmic, de caràcter lingüístic, de caràcter científic, que tingués la missió que abans he llegit en l'article 4.3, i això és el que hem anat fent fins ara, resseguint, doncs, totes les pautes de gramàtica occitana que des de l'any 1935 s'utilitzen, reeditades per l'Institut d'Estudis Catalans l'any 2000, amb tota l'activitat desenvolupada per la Generalitat de Catalunya. Bé, crec que hem fet la feina que havíem de fer i crec que estem en un punt, doncs, positiu respecte d'aquesta feina.

És probable que hi hagi temptacions de caràcter més o menys partidista, en aquest debat, és possible. Però no és el cas ni del que s'està fent a l'Aran, ni del que està fent el Govern ni, encara menys, del que s'està fent des del Departament de Cultura. Per tant, m'agradaria, simplement, que vostè, diguem-ne, tingués present que tot el que ara com ara s'està fent parteix d'això. Seria bo que tots féssim un petit esforç perquè una llengua relativament minoritària tingués debats de caràcter positiu i constructiu, més que no pas debats de caràcter més partidista, que no sé exactament a quina lògica responen. Seria bo que de bona o mala fe ningú es deixés manipular, perquè l'aranès el que necessita, bàsicament, és un treball ben fet, de suma, de tots aquells que creiem que cal desenvolupar la seva presència entre nosaltres amb convicció i la màxima unitat, també política i cultural.

Amb tots els representants dels organismes occitans hi tenim relació, relació que es va desenvolupar molt intensament l'any 2013, que s'ha desenvolupat l'any 2014, que se seguirà desenvolupant en les properes setmanes, en els propers mesos, perquè no hi ha cap motiu perquè així no sigui. Coneixem, uns i altres, prou quines són les passes que fem i quines són les idees que se'n deriven, les concrecions que se'n deriven, per seguir fent progressar la llengua. Aquí és on estem i, sincerament, m'agradaria que, com a mínim, ens poguéssim posar d'acord en aquest aspecte. Cal –cal– que treballem de manera unitària i amb la màxima confiança mútua per tal que l'aranès en surti beneficiat. Qualsevol cosa que posi en dubte aquest treball conjunt i que posi en primer pla debats de caràcter polític –en el sentit partidista de la paraula– perjudica la llengua aranesa, perjudica l'occità i el seu desenvolupament.

Per tant, crec que seria bo, i aquesta és la demanda que li faig, que mesuréssim el debat en uns termes que facin possible que les coses que es puguin millorar es millorin, però que mai estiguin definides –les coses que s'han de fer– per aquesta dinàmica una mica particularitzada, una mica partidista, que sembla que impregna alguns dels posicionaments que s'estan fent en aquests dies.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'il·lustre senyor Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, miri, és que no li ho diem nosaltres. Jo en la intervenció d'abans no he volgut tirar mà de cartes d'autoritats que fa poques setmanes, i que vostè deu tenir, han enviat al president de la Generalitat. (*Veus de fons.*) Les té. (*Pausa.*) Doncs, llavors, si les té, no parlarà de la mateixa manera quan em torni a replicar, perquè aquí al davant tinc, per exemple: 17 de juny –no fa ni un mes–, Pierre Loubert, president de la Coordinació Occitana de Midi-Pirineus, li diu al president..., acaba la seva carta dient –i ja em perdonaran, eh?, els que sàpiguen aranès i els ciutadans de la Vall d'Aran–: «Eth decret aqueste, per arrasons de qui ns'escapan, en erigir en organisme d'arregulacion lingüistica un actor culturau hèra locau –Convergència Occitana– de qui no n'a veta eras competéncias, qu'equivau a tier en mesprés eras atribucions devoludas ath Congrès Permanent dera Lenca Occitana, unica entitat arreconeguda peras arregions concernidas. Si era Generalitat de Catalonha e vòu sostier eth procès d'arregulacion deth occitan, causa dera quau no saberem dohtar, vist eth interès de qui pòrta ad aqueira lenca, que poderé amiar eth sué sostié ath organisme legitim e arreconegut, eth Congrès Permanent dera Lenca Occitana, de qui eth Institut d'Estudis Aranesi –a qui e vòu dar eth caractèr academic– ei membre.»

Una altra carta, 28 de juny –més recent. Guilhèm Latrubesse, Marcèl Matèu, Belkacem Lounès, Dàvid Grosclaude, consellers de les regions de Migjorn-Pirineus, Lengadòc-Rosselhon, Alps i Aquitània, li diuen

també, al president de la Generalitat: «Dens l'encastre de la política lingüística aviada per mantuas regions deu territori occitan de França, qu'estó creat oficiaument au mes de deceme de 2011, a l'Ostau de Region d'Aquitània a Bordèu, lo Congrès Permanent de la Lenga Occitana –CPLO. Istoriquement, que cau senhalar qu'aqueth organisme qu'estó aviat en 2008 a Vielha en Aran. Que seguín alavetz tres ans de reflexions e d'estudis abans de celebrar oficiaument la creacion deu Congrès Permanent de la Lenga Occitana. L'Institut d'Estudis Aranés qu'estó associat de faïçon estreta a aquera creacion e lo quite president de l'associacion de prefiguracion deu Congrès Permanent de la Lenga Occitana èra lo president de l'Institut d'Estudis Aranés.» I acaba dient que «èm convençuts que comprenetz lo perqué d'aquesta letra. Que pensam que la Generalitat de Catalonha deveré reconéisher rapidament lo CPLO. Un acòrdi enter las autoritats catalanas e lo CPLO –Congrès Permanent de la Lenga Occitana– que serà de bon trobar e atau n'anaram pas mei endavant sus ua via perilhosa per la lenga occitana, ua via qui seré qualificada segurament per uns observators de “valencianista”. Que comprenetz aisidament que la creacion d'un organisme academic pertocant l'occitan qui seré especific a Catalonha, non representaré pas un signe positiu.»

Finalment, un eminent acadèmic, catedràtic de filologia romànica i excatedràtic de lingüística occitana a la Universitat de Tolosa diu que «l'acompliment del procés actual de la constitució de l'Institut d'Estudis Aranesos en els termes que hem relacionat serà motiu de greu desprestigi per a la Generalitat de Catalunya davant de les persones implicades seriosament en la promoció de la llengua occitana i davant de qualsevol observador que en l'àmbit internacional vulgui obtenir una informació completa i objectiva sobre el dit procés. En conseqüència, decidim desvincular-nos del procés actual de constitució de l'Institut d'Estudis Aranesos, manifestem la nostra intenció de no participar en la sessió constitutiva prevista per al dia 3 de juliol d'enguany i demanem l'anul·lació del Decret 12/2014, de 21 de gener, de la Generalitat de Catalunya i l'inici d'un nou procés de constitució de l'Institut d'Estudis Aranesos en un context de collaboració amb el CPLO –Congrès Permanent de la Llengua Occitana–, i en unes condicions que garanteixin una gestió de la norma lingüística occitana a Catalunya transparent i perfectament conforme al que estableix la Llei 35/2010, d'1 d'octubre, de l'occità, aranès a l'Aran.»

Conseller, no som nosaltres, només, als que ens preocupa ni els que estem en desacord amb la seva política respecte de l'Institut d'Estudis Aranesos, sinó que són *totes* les autoritats del domini de l'occità fora de Catalunya i d'eminents lingüistes que no veuen clara la seva proposta. Per tant, suposo que no parlava per mi ni per nosaltres, els socialistes, quan semblava que estenia dubtes sobre si polititzàvem un debat que en cap mesura nosaltres voldríem que fos d'aquesta manera, sinó només contribuir, i li ho dic molt sincerament, al que és la unitat de la llengua occitana, aranès a l'Aran, i que pensem que vostès estan seriosament posant en perill.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Ferran Mascarell, conseller de Cultura.

El conseller de Cultura

Gràcies, presidenta. Bé, en la reunió constitutiva de l'acadèmia de l'altre dia es llegeix literalment el següent: «Eth regim d'oficialitat der occitan en Catalonha ei devolupat per Lei 35/2010, d'1 d'octubre, der occitan, aranés en Aran, e quau prevé, etre auti, er establiment d'ua autoritat academica entara lenga.» En aquest sentit, l'article 4.3 disposa que «er Institut d'Estudis Aranesi...» –acadèmia aranesa de la llengua occitana– «ha d'ésser independent d'administracions públiques, ha d'assolir plenament el caràcter acadèmic que li correspon..., e a d'auer era autoritat lingüística entà fixar es convencionalismes d'emplec der aranés d'acòrd damb era consideracion de varietat lingüística deth tronc occitan comun». En l'article següent diu: «Ath costat des objectius de reconéisher, estudiar, protegir e promover er occitan, aranés en Aran, en toti es encastres e sectors, era lei prevé era voluntat de collaborar en emparament dera unitat dera lenga occitana.» Si vol, segueixo. *(Pausa.)* Això és el que es va aprovar l'altre dia i això és exactament el que diu l'Estatut de Catalunya i el que diuen les obligacions que es deriven d'aquest Parlament.

Justament el que té importància en el desplegament d'una llengua, i diria que si miréssim una mica el recorregut d'algunes altres llengües, fins i tot la nostra, en els moments en què s'han constituït, s'han produït debats en què és bastant sensat –i jo diria que fins i tot és bastant intel·ligent– deixar fer a les persones que des del punt de vista acadèmic tenen la consideració justament d'acadèmics per poder anar desplegant allò que són els mecanismes interns del propi desplegament de la llengua. Faríem una molt mala feina si ens dediquéssim a discutir en termes nostres, és a dir, en termes justament de debat polític, quines són aquestes consideracions des del punt de vista de la dinàmica, ho torno a dir, interna de la llengua. L'acadèmia està constituïda bàsicament per acadèmics, i tenen perfectament clar, en funció del que li acabo de llegir, quines són les obligacions que es deriven, justament, de la voluntat de desplegar l'aranès i de treballar plegats amb les altres institucions, justament per fer possible que el tronc comú es desplegui amb qualitat.

No sé què m'està proposant. No sé si el que m'està proposant és que deixem córrer l'esforç institucionalitzador de la llengua a l'Aran i ens posem en la lògica del que vostè en diu «CPLO»; no sé què m'està proposant, si això, o el que jo li estic proposant a vostè: que despleguem com hem de desplegar la llengua i les seves institucions a l'Aran, per això és llengua oficial a Catalunya i ho és a l'Aran, per això ho és; no sé si és el que m'està demanant és que ho desprotegim, això, i, ahora, seguim treballant com hem fet i com seguirem fent, justament amb totes aquestes altres organitzacions que, des del congrés i altres, estan justament preocupades per treballar conjuntament per al desplegament de l'occità.

No sé què m'està demanant; si és la primera part, hi coincidim, encara que em sembla que aleshores s'expressa malament, perquè el que m'està dient, em sembla, és que deixem córrer el procés que estem fent des d'aquest Parlament i des de les autoritats araneses, justament per fer possible el que diu l'Estatut i el que diuen les lleis de què ens hem dotat. Què hem de fer: deixar de fer el nostre institut de llengua aranesa?, la nostra acadèmia? On ho diu, que això no s'ha de fer? Qui ho ha decidit? Estem fent allò que diu l'Estatut. Sembla que a vostè això el molesta. Doncs, això és exactament el que estem obligats a desenvolupar, eh? Una altra cosa és que a més a més treballem i sapiguem treballar, i jo crec que ho estem fent i ho seguirem fent, i crec que ho estem fent, sincerament, amb tota la predisposició, ho seguirem fent amb totes les altres autoritats occitanes.

Per tant, això és el que hem fet, això és el que farem, això és el que hem de continuar fent, i jo li prego que, des d'aquest punt de vista, deixi treballar tant la nova institució creada a l'Aran com la nostra feina d'acompanyament del procés per tal que aquells debats de caràcter lingüístic que es puguin produir s'arreglin justament en el marc de les institucions que estem creant i desenvolupant.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre els infants en situació de vulnerabilitat.

Interpellació

al Govern sobre els infants en situació de vulnerabilitat (tram. 300-00194/10)

Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula, per a la seva exposició, la il·lustre senyora Núria Ventura.

Núria Ventura Brusca

Gràcies, presidenta. Bona tarda, conselleres, conseller, diputats, diputades, aquest any es compleix el vint-i-cinquè aniversari de la Convenció sobre els drets dels infants, una de les fites més importants en el reconeixement i l'afirmació dels drets humans, amb base en una declaració centrada exclusivament en la infància, i que obliga a obrar a favor dels seus millors interessos a tots els estats. Fa una setmana en parlàvem precisament en l'acte convocat al Parlament per la Plataforma d'Infància de Catalunya, UNICEF i el mateix Departament de Benestar i Família per commemorar aquest aniversari.

M'agradaria començar aquesta interpellació fent un repàs a alguns d'aquests drets de la infància que consagra la Declaració Universal, tots ells, del primer al darrer, del darrer al primer, amb la mateixa importància: dret a la vida, dret a un nivell de vida adequat al seu desenvolupament, particularment pel que fa a la nutrició, el vestit i l'habitatge, a un nom i a una nacionalitat, dret al descans, l'esplai, el joc i les activi-

tats recreatives, dret a gaudir del nivell de salut més alt possible, dret a l'educació, a participar plenament en la vida cultural i artística, dret a una família, dret a la llibertat d'expressió i a compartir els seus punts de vista amb altres, dret a la protecció durant els conflictes armats, dret a la llibertat de pensament, consciència i religió, dret a la protecció contra el descuit o el tracte negligent, dret a la protecció contra el treball infantil i contra l'explotació econòmica, en general, i dret a la informació adequada.

Vint-i-cinc anys és un bon moment per repassar en veu alta aquests drets. Vint-i-cinc anys d'avenços i conquestes arreu, però amb molta feina encara per fer, amb molts reptes per assolir i amb la preocupació de comprovar com en alguns àmbits sembla que anem enrere. La crisi, sobretot l'acció dels governs davant d'aquesta austeritat mal entesa, davant les retallades, ens ha fet retrocedir en drets i en serveis. Pel camí, a Catalunya hem perdut els ajuts universals per fills a càrrec, s'han augmentat les ràtios a les aules, s'han retallat hores, educació zero-tres anys, mestres, professors, s'ha reduït atenció sanitària, s'han suprimit programes de suport a la infància, activitats d'educació en el lleure en centres oberts, ajudes, suport, subvencions, una llarga llista.

Sense sortir del nostre país, la fotografia de la infància és cada cop més desigual, amb una escletxa que no para de créixer, i tornem a parlar, lamentablement, d'infants rics i d'infants pobres. No tots els infants tenen garantits els seus drets, que he enumerat fa un moment, i avui ens referirem especialment a aquests infants: els infants en situació de vulnerabilitat.

És evident que, si es trenca l'equitat, si es trenca la igualtat d'oportunitats, caminem cap a una societat cada cop més empobrida i cap a un sistema més caritatiu que de drets, i que no ens agrada gens. És una enorme injustícia que la situació econòmica d'una família condicioni la vida dels infants, l'accés a la salut, a l'educació, a l'habitatge, a l'alimentació i al lleure, i l'obligació dels poders públics és, evidentment, revertir aquesta situació, garantint la igualtat d'oportunitats, independentment del nom, de l'origen, del lloc on vius o del compte corrent.

Ens podríem referir a nombroses dades, dades moltes d'elles demolidores. Farem només una pinzellada: la inversió pública en infància ha caigut un 15 per cent a Espanya des del 2010, segons l'informe de l'UNICEF que es presentava recentment. Una dotació pressupostària que minva, mentre la xifra de criatures en risc de pobresa augmenta. L'entitat calcula que a Espanya hi ha 2.300.000 nens sota el llindar de la pobresa, però a Catalunya no ens quedem enrere tampoc: 400.000 infants i joves de menys de setze anys viuen en situació de vulnerabilitat i no tenen garantides les necessitats bàsiques. Estem tocant, ja, un 30 per cent de menors en risc de pobresa, i ens ubiquem, encara, entre els països amb uns nivells més baixos de despesa en protecció social.

Lluny queden aquells objectius que al 2011 ens marcàvem, també, a instàncies de la Federació d'Entitats d'Atenció a la Infància i a l'Adolescència per invertir

el 2,2 per cent del PIB en infància, com a la resta de la Unió Europea. Estem només al 0,9 per cent del PIB. I, evidentment, això té conseqüències, algunes de dramàtiques, evidentment, possibles de tractar, totes en aquesta interpellació, i no totes evidentment responsabilitat exclusiva de la consellera del Departament de Benestar i Família, sinó de tot el Govern, en aquest cas.

Em centraré en alguns temes molt concrets: alimentació, educació, també educació en el lleure, i salut, i molt especialment també, arran de les dades que demostren allò que alertem des de fa mesos, en l'augment de malalties mentals entre la infància.

Una primera petició d'informació consellera, amb relació a l'alimentació i a la lluita contra la malnutrició, que hem tractat, a bastament, en aquest hemicicle. El desembre de l'any passat, en sessió plenària, aprovàvem part d'una moció del Grup Parlamentari Socialista, que instava el Govern a activar, durant el primer semestre del 2014 –juntament amb els professionals sanitaris, educatius i de la xarxa de serveis socials–, el protocol de detecció de malnutrició infantil, i, així mateix, a garantir, també, la continuïtat del programa «Salut i escola»; i ens agradaria saber, amb relació a aquest tema, en quina situació ens trobem.

Dins del mateix àmbit, que fa referència a la necessitat de garantir una correcta alimentació dels infants, i també dels joves que es troben en risc d'exclusió, coincidirem que una de les vies per fer-ho és articular un sistema mitjançant el qual les escoles puguin oferir àpats equilibrats i diaris, i, per això, donem, també, tanta importància a les beques menjador.

Segons les dades que tenim, aquest curs 2013-2014 la Generalitat ha destinat a beques menjador 34 milions d'euros, 1,8 milions més que el curs anterior. És cert: s'han pogut becar tres mil infants més a tot Catalunya; un augment, però, clarament insuficient davant les dades de vulnerabilitat. Perquè ens en fem una idea, tres mil són només les sol·licituds presentades a la ciutat de Santa Coloma de Gramenet.

Això, evidentment, sense comptar tots els problemes associats al retard del pagament o a aquells expedients que no s'han pogut resoldre. Ens agradaria conèixer quin és el balanç que se'n fa, de tot plegat, i, sobretot, quina és la previsió de cara al proper curs.

Amb el curs acabat, hem arribat de nou a l'estiu, segons el nostre parer, improvisant algunes mesures i potser un pèl tard, tard en la publicació de les ordres d'ajuts per pal·liar la situació, i, de nou, són les entitats i els ajuntaments qui, des de primera línia, intenten arribar a tots els infants en situació de vulnerabilitat per garantir un àpat diari amb recursos humans i econòmics.

La nostra posició en aquest tema és sobradament coneguda en la qüestió: cal garantir les beques com a dret subjectiu i no subjectes a disponibilitat pressupostària, i per això continuem treballant i continuem insistint.

Continuant en l'àmbit educatiu, és cert que contínuament estem parlant de l'educació inclusiva, defensant la necessitat d'implementar polítiques de suport als infants, per exemple, que pateixen algun tipus de discapacitat, fixant objectius per tal d'eleva el tant per cent

de l'alumnat amb necessitats educatives especials que estigui escolaritzat en centres ordinaris, posem negre sobre blanc i elaborem fantàstics documents, però, en la realitat del dia a dia, veiem com es retalla professorat i professionals de suport a aquests alumnes a totes les escoles, com es redueixen també les hores de dedicació dels equips d'assessorament i orientació psicopedagògica als centres. En moltes zones se supera ja el curs escolar per a una primera visita de diagnòstic per part dels EAP, després que un alumne sigui derivat per part del seu tutor o tutora. Si la família de l'infant en qüestió disposa dels recursos econòmics suficients, evidentment que podrà ser atès en serveis privats, i, si no, s'haurà d'esperar, i perdrà un temps valuósíssim en aquesta edat, i que, sens dubte, condicionarà no només el seu aprenentatge, sinó el seu desenvolupament personal. I és així de cru, i, per tant, hi hem de posar solució des de les administracions públiques.

Pel que fa a l'educació en el lleure, ara que estem també en època estiuenca i és més visible, podríem dir, el mateix síndic de greuges, en un treball conjunt amb diverses entitats representatives del sector a Catalunya, ens posa de manifest la necessitat d'evitar les desigualtats d'accés dels infants tant al lleure educatiu com també a les sortides i a les colònies escolars, i constata les desigualtats socials existents en l'accés a les activitats i les desigualtats territorials, també, en la provisió del servei.

Per això, entenem que cal regular el dret d'accés a les activitats de lleure en igualtat d'oportunitats, emprendre mesures d'accessibilitat econòmica, de dinamització i promoció del lleure educatiu i de suport, també, a les entitats implicades.

En aquest sentit, voldríem saber en quins paràmetres s'està treballant des del seu departament per a donar sortida a totes aquestes qüestions que he plantejat. Sense anar més lluny, ahir un article de Carles Barba, vicepresident de la Federació Catalana de l'Esplai, en feia referència sota el títol *Vacances per a rics i per a pobres*, i alertava que en aquest àmbit s'està generant una nova dualitat, una nova escletxa social entre els infants. I coneixíem, també aquests dies, que la Fundació Pere Tarrés, la darrera setmana del mes de juny, va haver de concedir les beques als casals d'esplai i van ser d'un 46 per cent més elevades que en tot l'estiu passat. Per tant, per classe social la distància en la participació en les activitats extraescolars, casals d'estiu i colònies continua creixent. I la realitat és que entre els més ben posicionats econòmicament i els més desfavorits aquesta distància és de més de 30 punts. Per tant, considerem que cal posar-hi remei abans que sigui massa tard.

He repassat els àmbits, molt ràpidament, d'alimentació, educació i educació en el lleure. En el proper torn li plantejaré els temes de salut que he comentat al principi.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, la consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, presidenta. Diputats i diputades..., senyora diputada, per començar deixi'm dir-li o coincidir amb vostè, millor dit, que és positiu que es parli d'infància en aquest Parlament. I, com vostè deia a l'inici de la seva intervenció, no fa encara una setmana que el nostre Parlament va acollir una jornada commemorativa del vint-i-cinquè aniversari de la Convenció dels Drets dels Infants, efectivament, organitzada per UNICEF Catalunya i per la Plataforma d'Infància, Pincat, on vam tenir ocasió de compartir dades –per tant, la situació de la infància a casa nostra–, però també estratègies i accions que fa anys que s'estan desenvolupant en aquest país en benefici de la promoció, la prevenció, la protecció i la participació de la infància. Amb aquest objectiu i amb aquesta prioritat que representa per tots nosaltres el fet de poder garantir als infants les mateixes oportunitats de progrés, amb una especial incidència en aquells més vulnerables. I això és el que, precisament, vostè planteja en aquesta interpellació.

Per emmarcar-ho una mica, molt breument, i després entrar en matèria i donar resposta a alguns dels plantejaments i de les preguntes que vostè feia, una població infantil que representa a Catalunya un 18,3 per cent del total de la població, i que està sotmesa a determinats trets d'exclusió en l'actual context socioeconòmic –econòmica, aquesta exclusió, efectivament–, residencial, relacional, i es tracta que l'entorn familiar pugui garantir un desenvolupament integral d'aquests infants. I, per tant, el nostre objectiu és el d'oferir el màxim de suport i recursos a la família. Perquè sabem que la pobresa que pateixen els infants és el resultat d'una situació multifactorial de l'entorn familiar o de la precarització de les trajectòries laborals de pares i mares, del punt de vista que són inestables, que són discontinües, i que això pot exposar –i, de fet, els exposa– els infants en aquestes situacions.

Parlava, a l'inici, d'instruments i d'estratègies. Crec que el principal instrument que tenim entre mans és la llei d'infància, de drets i oportunitats de la infància. Jo sempre l'he definida com una llei ambiciosa, potent, com una bona llei i àmpliament consensuada, que vostè coneix que estem desplegant, que s'ha anat desplegant al llarg dels darrers anys d'una manera important. Durant l'any 2013 hem tirat endavant dos decrets de desplegament i n'estem tramitant, en aquests moments, fins a quatre més, d'aspectes tan importants com..., des de la taula nacional i les taules territorials i locals d'infància passant pels llistats d'indicadors i factors de protecció, i aquelles que estan en aquest tràmit, alguns fins i tot ja molt avançat, consells de participació, règim sancionador, procediment per facilitar el coneixement dels orígens biològics i procediment i mesures de protecció a la infància i l'adolescència en situació de risc.

Però, deixi'm que li mencioni –i vostè el coneix molt bé– un altre instrument important, que és el Pacte per a la infància, que el 19 de juliol farà un any que vam signar, que ens vam aplegar, en aquest cas, al Palau de la Generalitat totes les forces polítiques amb represen-

tació parlamentària, els agents socials i econòmics, les entitats municipalistes, els col·legis professionals, fins a setanta entitats socials, i el Govern, per signar aquest compromís de país cap als seus infants, amb un consens, amb un procés participatiu, obert, crític, que va culminar amb aquesta signatura.

I una referència a com s'ha valorat fora d'aquí aquest pacte, per part del comissari de la Unió Europea, László Andor, que li feia arribar al president de Catalunya una carta i un missatge que molt breument també esmentaré. Deia, el comissari, que entén que aquest és un document polític cabdal per a Catalunya, i diu, textualment: «Em complau notar que moltes de les iniciatives proposades en el document estan en consonància amb la recomanació de la Comissió a invertir en infància, trencant el cicle dels desavantatges.» Diu: «Un dels principals punts del pacte és el seu gran grau d'adhesió, no només per part de les autoritats locals, sinó també de les socials, de la societat civil en general.» I afirma que li complau el fet que contempla la participació de la infància, que encara és un tema poc..., i nou dins de..., poc conegut i poc desenvolupat dins de la Unió Europea.

Dic això per posar en valor allò que hem fet entre tots i que tenim la responsabilitat de desplegar, no des de l'autocomplaença ni molt menys, sinó com a repte i com a compromís que hem assumit.

Podríem parlar més del pacte. De fet, el proper 17 de juliol en presentarem alguns aspectes, i, per descomptat, un balanç d'aquest primer any de vigència, el 17 de juliol, amb la comissió de seguiment, on també presentarem, discutirem, de ben segur, i debatrem, el Pla d'atenció integral a la infància i l'adolescència per al període 2014-2017, amb vint-i-dos objectius estratègics i amb accions concretes i operatives i indicadors per valorar i prioritzar les actuacions.

Però, al costat de tot això, estem duent a terme accions específiques i concretes, algunes de les quals vostè relacionava, per exemple, amb el compliment de la moció sobre malnutrició infantil que va aprovar aquest Ple. I jo li puc dir que aquestes mesures s'han anat desenvolupant i que en cap cas arriben tard, jo crec. I ara li esmentaré una mica, també, a nivell cronològic, tot allò que hem estat fent.

Accions específiques per garantir cobertura de necessitats bàsiques a infants i adolescents durant el període d'estiu. I concretament pel que fa al lleure educatiu..., i vostè feia referència a l'informe del Síndic de Greuges, que molt recentment feia un seguit de recomanacions molt centrades en l'accés a aquest lleure en condicions d'equitat per part dels joves. Doncs, miri, oferim un total de mil places becades perquè nois i noies d'entre cinc i disset anys en situació de vulnerabilitat puguin accedir al programa «L'estiu és teu» a baix cost o de forma totalment gratuïta, a partir de la valoració que en cada cas facin els equips bàsics d'atenció social dels nostres ajuntaments.

També, més enllà del treball que ja desenvolupem i de les subvencions que anualment reben les entitats en el lleure, posem aquest any, de manera extraordinària, 500.000 euros a disposició de les cinc entitats,

cinc federacions de lleure, perquè puguin destinar-los a becar nois i noies en situació de vulnerabilitat. Hem calculat que amb aquesta aportació extraordinària fins a 3.500 infants podran realitzar casals d'estiu i 500 més activitats amb pernoctació; per tant, campaments, camps de treball, etcètera.

Vostè té raó, hi ha més demanda i més necessitat, des del punt de vista de beques, però també s'hi destinen més recursos. Hi ha un esforç pressupostari, per part del Govern de la Generalitat, per tal de poder combatre els efectes de la crisi. Des d'aquesta perspectiva i en aquest sentit, aquesta aportació que les entitats coneixen i que estem, doncs, treballant amb elles.

Un altre element innovador. No pot dir que anem tard, per exemple, quan des del 28 de febrer es va publicar el programa de suport per tal de mantenir les activitats dels centres oberts durant tot el període lectiu, tot el període de vacances escolars d'estiu; per tant, des que va finalitzar el curs escolar fins al mes de setembre, quan es retorna a l'escola. Com sap vostè, centres oberts que tenen una gran força preventiva i que garanteixen les necessitats bàsiques dels infants i adolescents atesos. Per tant, 28 de febrer, convocatòria d'aquest programa de suport perquè els centres oberts, que com sap vostè estan gestionats tant pels ajuntaments com per entitats socials, puguin disposar d'aquesta cobertura major en el temps i també pel que fa a les activitats i a la inclusió de dos o tres àpats diaris per als infants.

I repliquem i ampliem també altres actuacions que s'havien dut a terme l'estiu passat en equipaments propis de la Generalitat, en aquest cas en els casals cívics, com és els casals de jugar i llegir, amb activitat socio-educativa i també amb hàbits d'higiene, alimentació, i que ofereix esmorzar i berenar als infants participants. Preveiem que aquest estiu 2014 dos mil infants puguin gaudir d'aquestes activitats.

Però a més hem tret una convocatòria extraordinària per import de 2 milions d'euros per subvencionar programes d'entitats que treballen amb famílies i fills en situació de vulnerabilitat. Simplement un parèntesi: l'increment pressupostari d'aquest any 2014, com vostès deuen recordar, es centrava en la renda mínima d'inserció, en les beques menjador, en l'habitatge social i en accions de lluita contra la pobresa, i concretament pobresa infantil. Doncs, bé, és aquesta dotació pressupostària que incorporem i que hem desenvolupat com una convocatòria per donar suport a aquestes entitats i a programes, hi insisteixo, centrats en aquesta matèria.

Vostè feia referència al protocol per a la detecció i prevenció de situacions de dificultat en l'alimentació d'infants i adolescents. Efectivament, és un altre instrument que tenim en el camp de la prevenció, de la detecció d'aquestes situacions. Un protocol que es va signar inicialment entre el Departament d'Ensenyament i Benestar Social i Família, també amb les entitats municipalistes, l'associació i la federació, i que posteriorment es va signar també amb desenvolupament d'aquest protocol, amb el Departament de Salut, per incorporar els serveis sanitaris en tot aquest procés, o en aquesta xarxa, millor dit, de coordinació per

establir uns mecanismes que ens permetin sistematitzar i detectar totes aquestes situacions i adaptar-les també a cada territori, tenint en compte, doncs, aquesta diversitat territorial que ens caracteritza.

Ara, aquest protocol i el document que el desenvolupa tenen un abast territorial, no cal dir-ho, de tot el país, i abasta tant l'àmbit social, com l'escolar, com el de salut, d'acord amb les competències de l'Administració local i, evidentment, de la Generalitat.

I més enllà d'això, hem treballat i hem elaborat i hem tirat endavant un mapa d'entitats de distribució d'aliments, precisament per millorar també la visibilitat, però sobretot la coordinació en tots aquests aspectes, per millorar el model del servei de distribució d'aliments i poder-lo incloure posteriorment a la cartera de serveis socials.

Espero també, en la segona part de la intervenció, poder continuar desenvolupant aquestes accions, que, hi insisteixo, tenen dotació pressupostària, han estat àmpliament consensuades amb el sector i arriben, n'estic convençuda, a temps.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la diputada Núria Ventura.

Núria Ventura Brusca

Gràcies, presidenta. Coincidim, consellera –i ho hem dit en diverses ocasions–, que tenim bons instruments per a fer front a tots aquests reptes que plantejàvem, però és evident que cal concretar i que cal avaluar també, projecte per projecte, per a garantir l'eficàcia de les polítiques públiques, tant en benefici de la infància com també en la lluita contra la pobresa en general i molt especialment contra la pobresa infantil.

En el bloc de salut, insisteixo en el que li plantejava al principi de la interpellació, en el programa «Salut i escola». Ens agradaria conèixer quines són les previsions del Govern en aquest cas. És un programa que entenem que cal potenciar, perquè creiem positiva la coordinació dels centres docents, dels serveis educatius i dels serveis sanitaris en accions que evidentment poden ajudar a pal·liar alguns dels reptes que tenim en l'actualitat, tant pel que fa a la detecció precoç dels problemes de salut, a fi d'intervenir al més aviat possible, o també per tal de reduir els comportaments que poden afectar negativament la salut, és a dir, els factors de risc, que és un dels objectius principals d'aquest programa.

Això en un moment en què la comunitat científica i educativa de Catalunya ens ha alertat, aquesta mateixa setmana, de l'increment de trastorns mentals entre la població infantil i juvenil, en un context de crisi que agreuja la inestabilitat emocional dels més petits. I, en aquest sentit, posem de manifest l'estudi elaborat per professionals de la sanitat, de l'educació i dels serveis socials, i que, dèiem, s'ha fet públic aquesta mateixa setmana per part de la Federació d'Entitats d'Atenció

a la Infància i l'Adolescència, que alertava que la inestabilitat i la desatenció poden fer augmentar, evidentment, els trastorns psíquics dels infants i dels joves.

S'ha detectat, a edats primerenques, falta d'estimulació, problemes de desenvolupament i problemes d'aprenentatge; en nens a partir dels set anys s'ha percebut un gran augment de trastorns de TDAH, trastorns de conducta greus, negativistes, desafiants, ansietat i depressió. I, per tant, són temes que a la llarga tindran conseqüències si no els tractem des de l'inici. Un panorama que es veu agreujat perquè la crisi ha generat un col·lapse en molts serveis públics, ja siguin sanitaris, socials o de suport educatiu. Amb dades publicades per la mateixa Plataforma d'Infància, el 14 per cent dels nens i adolescents de quatre a disset anys pateixen algun tipus de trastorn mental important en algun moment de la seva infància, i quan es tenen en compte els trastorns mentals menors, la proporció és superior al 20 per cent. Ens agradaria conèixer també si des del departament s'està treballant en aquesta visió global d'aquests problemes, i quines són les solucions que es poden aportar a curt i, evidentment, a llarg termini.

Per anar acabant, són aquestes només algunes de les qüestions que entenem que causen més vulnerabilitat en els infants, i entenem que són aquests alguns dels reptes més importants a què hem de fer front com a país i com a societat: garantia d'ingressos mínims a les famílies, garantia d'alimentació, garantia d'accés a l'educació en sentit ampli, l'educació dels zero als tres anys, abordar el fracàs escolar –moltes vegades conseqüència directa d'algunes de les problemàtiques que hem abordat al llarg d'aquesta interpellació–, amb accions preventives, reforç dels mecanismes de prevenció i intervenció, atendre la infància i adolescència amb problemes de salut mental, atendre i combatre el maltractament infantil –silenciat, invisible en massa ocasions–; aquest és un tema que també hauríem de tractar a bastament, segurament, en una altra sessió.

I ho deia al principi de la interpellació: no és únicament una qüestió de la quantitat de recursos econòmics que puguem destinar a les polítiques d'infància i molt especialment a la lluita contra la pobresa i el risc d'exclusió entre la infància al nostre país; és qüestió, sí, és cert, de recursos econòmics i humans, però també de com ordenem les prioritats, de voluntat, de millor coordinació tant interdepartamental com interinstitucionalment parlant, de més eficàcia, de creure'ns, en definitiva, que podem capgirar la situació i fer que el nostre país garanteixi drets bàsics, com l'alimentació, l'educació, la salut, l'habitatge, als nostres infants, avui en massa casos –perquè només que n'hi hagi un ja són massa casos– vulnerats perquè no reben els serveis ni els drets que els pertocuen.

Gràcies, consellera. Esperem ara les seves respostes.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la consellera de Benestar i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyora presidenta. I senyora diputada, que, efectivament, coincideixo amb vostè que no és només qüestió de recursos, si bé convé que blindem al màxim tot allò que té a veure amb les partides pressupostàries en infància, cosa que crec que hem fet i hem pogut fer a partir d'aquesta prioritat que donem a la infància, i que és una prioritat compartida. I poso en valor novament els consensos que s'han pogut travar en aquest país, en aquesta matèria, abans i ara, i estic convençuda que també en el futur.

Hem patit reduccions, és veritat; hi ha diferents programes que tenien com a objecte, doncs, el suport a famílies amb situacions especials, o programes de maltractament infantil, o l'atenció a la primera infància zero-tres, que des de l'Estat van desaparèixer, van anar minorant o van desaparèixer del tot a partir de l'any 2012. Malgrat això, les partides adreçades i destinades a la infància s'han mantingut i fins i tot han pogut incrementar-se lleugerament. Això ho veiem també, per exemple, en el que es destina a prestacions, tant a les prestacions econòmiques per a menors d'edat en situació de risc, com si ens fixem en las prestacions econòmiques que s'adrecen a les famílies acollidores o en les prestacions per a joves extutelats. Totes elles s'han anat mantenint amb les mateixes quanties i fins i tot s'han pogut incrementar una mica.

Pel que fa als serveis, hem de ser capaços de transformar aquells que són més necessaris, tenint en compte quines són les necessitats i les prevalences dels perfils actuals. I això em porta a comentar... Vostè feia esment de l'informe de la Fedaia i de les informacions que a partir d'aquest estudi i de la jornada que ells van celebrar..., sobre els aspectes relacionats amb els trastorns de conducta.

Efectivament, això, aquesta constatació i aquesta realitat que coneixem, ha portat a activar, entre d'altres, el Pla interdepartamental de salut mental –interdepartamental; per tant, amb diferents aportacions i implicació de departaments de la Generalitat, i liderat des del Departament de Presidència–; un programa que té precisament una mirada posada en la petita infància i que tindrà, serà presentat properament –de fet, el proper 14 de juliol– a les entitats, i que inclou, hi insisteixo, una fitxa específica de petita infància, població en edat escolar i adolescència amb risc, per tal d'abordar des de les etapes més primerenques aquesta realitat que ens estem trobant i a la qual per descomptat que hem de fer-hi front.

Feia vostè referència, continuant amb els temes de salut, al programa «Salut i escola». Aquest és un programa que valorem molt positivament, que té una vida llarga –crec que els seus inicis daten de l'any 2004, aproximadament–, i que no hi tenim cap previsió de reducció des del punt de vista de les seves actuacions i de la seva dimensió, precisament perquè permet, doncs, ajuntar les vessants de salut, les vessants de l'escola, amb aquest objectiu i amb aquesta mirada absolutament preventiva que volem portar també a terme. Quan parlem de serveis, precisament, hem tingut una especial atenció en tot el que té a veure amb els

centres oberts, precisament per aquesta vessant preventiva –l'increment de places, l'obertura de nous centres–, perquè entenem que cal posar l'atenció i cal centrar tots els esforços també en l'àmbit preventiu.

Pel que fa als programes d'intervenció en famílies, pel que fa als programes d'acompanyament a infants i adolescents en situació de risc, als programes d'intervenció socioeducativa diària, etcètera, hem aconseguit desenvolupar nous programes, fins a trenta-nou nous programes, en els darrers tres anys, que van precisament en aquesta línia.

I estem amatents, evidentment, no només a la realitat que coneixem, sinó a les demandes i als plantejaments que ens efectuen entitats que estan treballant a peu de carrer, en primera línia, i que tenen un important coneixement i expertesa en l'àmbit de la infància. Vostè ha fet referència a l'estudi de la UNICEF. I, per cert, posar també en relleu que aquest estudi d'UNICEF conté una demanda molt concreta adreçada a l'Estat; li demana un pacte d'estat per la infància que blindi els aspectes més rellevants de polítiques públiques i que tingui, doncs, un objectiu també d'avaluació d'impacte; un impacte que tenim molt clar que hem de desenvolupar aquí, a Catalunya. Ens ho mandata la Llei d'infància, veure quin és l'impacte de la llei, però també estem treballant, com vostè sap, en un dels continguts del Pacte per a la infància, que parla d'una avaluació *ex ante*: abans de portar a terme qualsevol normativa, programa o planificació, quin és l'impacte que té sobre la infància.

En definitiva, estic convençuda que tenint en compte que disposem d'instruments potents, amb un desenvolupament creixent que molt positiu de les mesures incloses en el Pacte per a la infància, tindrem ocasió de valorar-ho, tindrem ocasió de fer aquesta valoració el proper 17 de juliol, i amb aquest interès que tots tenim a no minorar..., sabem que estem lluny dels percentatges d'inversió pública en infància dels països de la Unió Europea, però de preservar, de blindar aquestes partides pressupostàries, precisament perquè sabem que tota inversió en infància té un valor estratègic incalculable de present i de futur, i estic convençuda que en aquest sentit continuarem entenent-nos d'una manera àmplia des de la vessant política, però també social, a l'hora de continuar planificant programes i accions en aquesta matèria.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació del comerç, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Interpel·lació

al Govern sobre la situació del comerç (tram. 300-00196/10)

Per exposar la interpellació té la paraula la diputada Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, señora *consellera*, señores diputados, señoras diputadas... Señor Puig, hoy traemos al Pleno una interpelación en un ámbito que para nosotros, para Ciudadanos, es muy importante, y es el ámbito del comercio. Yo creo que no hace falta repetir..., porque estaremos todos de acuerdo en la importancia que tiene este sector tanto desde el punto de vista económico como desde el punto de vista social y, sin duda, el papel que tendrá en la reactivación económica de Cataluña.

Lo que sí que quizás hace más falta es recordar la grave situación por la que está atravesando el sector, porque, a pesar de otros discursos o de que a veces sentimos las palabras «el model d'èxit català», es una evidencia que durante el año 2013, pues, este sector ha sufrido, como muchos otros, la crisis económica, y se ha manifestado en un aumento del cierre de establecimientos, en una bajada de ventas que en muchos casos está haciendo que muchos autónomos y muchos comerciantes ya no aguanten más, en una subida de la presión fiscal, tanto..., en los últimos presupuestos tuvimos algunas muestras. Y, en definitiva, sufren los mismos problemas genéricos que otros autónomos y que otras pequeñas y medianas empresas, pero tienen también problemas propios, como una demanda de comercio cambiante, tienen nuevos retos a los que se tienen que enfrentar, como por ejemplo el tema de las ventas por internet, que sin duda será uno de los mayores retos que tendrá que afrontar el comercio tradicional, o, por supuesto, la competencia con otros formatos comerciales.

Los representantes del sector nos trasladan estas preocupaciones, estas necesidades, y nosotros, sabiendo que el ámbito del comercio es un ámbito que cae plenamente en las competencias de la Generalitat, pues queremos plantear en el Pleno un debate específico sobre la situación del comercio. También le reconozco que nos gustaría que se celebrara un pleno de reactivación económica, donde sin duda tendríamos más ocasión y más tiempo de profundizar en los diferentes sectores. Pero nuestra intención hoy es realizar una interpelación y, en el próximo Pleno, una moción que sea constructiva, que sea propositiva y que busque alcanzar amplios consensos sobre una temática que nosotros creemos que tiene ya un gran consenso en esta cámara parlamentaria. Y, por tanto, como nos preocupan determinadas cuestiones de este sector, me gustaría hacerle algunas preguntas.

La primera de ellas es una muy evidente, y es el marco normativo del sector del comercio. Como usted sabe y, además, usted mismo ha reconocido, pues, actualmente la normativa que se aplica a este sector es una normativa dispersa, desactualizada y que en algunos casos, pues, incluso genera inseguridad jurídica. Y lo hemos comprobado aquí con el tema de los horarios comerciales, en los que ha habido momentos en que los comerciantes no sabían bien bien si aplicaban la normativa estatal o aplicaban la normativa autonómica. Y, de hecho, aún hoy pues, seguimos en esta situación, tras la aprobación de la Ley de horarios comerciales.

A nosotros nos gustaría preguntarle cuándo van ustedes a aprobar la ley de comercio. Creo que todos hemos manifestado la necesidad de tener un marco normativo integral y unificado para el ámbito del comercio, pues, que aglutine y unifique todas las normativas que afectan a este sector. Esto es una promesa electoral por parte de Convergència i Unió, una promesa del Gobierno, pero además es una obligación parlamentaria, puesto que, como me recordaba antes la compañera del Partido Socialista, el año pasado –se acordará también el señor Crespo–, en abril del 2013, se aprobó en la Comisión de Empresa i Ocupació una propuesta de resolución que instaba al Gobierno a presentar el proyecto de ley de comercio antes de la finalización del año 2013. Bueno, pues estamos a mediados del año 2014 y no se ha presentado este proyecto, cosa que nos preocupa también sobremanera, que no se cumplan las propias resoluciones del Parlament. Por tanto, ¿por qué no se ha presentado aún, señor *conseller*, esta ley que usted mismo también ha reiterado en varias ocasiones que era necesaria?, ¿cuándo piensan ustedes presentarla? y ¿en qué términos lo harán?

También relacionado con el marco normativo, nos gustaría saber si van a presentar ustedes el reglamento de *marxants*, de la venta no sedentaria. Para nosotros también sería muy importante que este sector, que es muy importante en términos económicos y del cual dependen muchas familias, tuviera un marco normativo también que sirviera de referencia para el ejercicio de su actividad en las diferentes entidades locales. Reconocemos que tanto en este tema como en otros hay una complejidad añadida para ustedes, y es que aquí hay competencias también que afectan a las entidades locales, pero la Generalitat de Catalunya tiene competencias en el impulso y la promoción del sector comercial y, por tanto, también en la coordinación con las entidades locales.

El segundo de los temas, también muy importante para el sector del comercio y en general, es la fiscalidad. Los comercios, en definitiva, están regentados por autónomos, por pequeñas microempresas, y no ayuda, no ayuda al comercio, que Cataluña tenga la mayor presión fiscal de España, ni que en los últimos presupuestos, tal y como reconoció el señor presidente de la Generalitat, pues, haya aumentado aún más la presión fiscal. Nosotros pensamos que hace falta hacer una reforma fiscal a nivel autonómico, que baje la presión fiscal a las familias, a los autónomos y a las pequeñas y medianas empresas, y creemos que concretamente en el sector del comercio esto sería fundamental. Ya hemos propuesto aquí en el Pleno del Parlament una bajada del tramo autonómico del IRPF que sin duda podría servir para impulsar este sector.

Nosotros le preguntamos: ¿tienen ustedes pensado, señor *conseller*, llevar a cabo algún tipo de medida en materia fiscal que pueda ayudar a los comercios, que pueda ayudar a los autónomos, a las pequeñas y medianas empresas, a las familias, a tener más recursos para consumir? Nosotros pensamos que es fundamental para la recuperación económica, y, por tanto, nos gustaría saber cuál es el posicionamiento del Gobierno.

También respecto a un impuesto que es propio de este sector, que es el impuesto de grandes establecimientos comerciales. ¿Qué van a hacer ustedes con este impuesto? Han anunciado que lo quieren reformular, pero, bueno, nos gustaría saber en qué sentido lo harán, porque sin duda es un impuesto que se definió hace una década y que, pues, es evidente que no es aplicable a la situación actual.

El tercero de los temas que me gustaría preguntarle, señor *conseller*, es el conjunto de programas de apoyo y de promoción del comercio. Nos preocupa sobremanera la reducción presupuestaria que han tenido este tipo de programas en los últimos presupuestos, que en las partidas que nosotros consideramos que son más relevantes del comercio, pues, se han disminuido más de 20 millones de euros. Usted me dirá que el Gobierno pasa por dificultades, yo lo entiendo perfectamente, pero creo que no hace falta recordar otras partidas en las que no se ha producido una disminución, sino que, todo lo contrario, se ha producido un aumento, y no creo que haga falta repetir cuáles son, ¿no?

Para nosotros sería muy importante reforzar programas de apoyo al sector del comercio en diferentes ámbitos. Uno es la creación misma de los comercios, ¿no?, la puesta en marcha de establecimientos comerciales. Pero algo de lo que no se habla normalmente, que es el apoyo a la consolidación de estos comercios, porque muchas veces se da apoyo a la creación de nuevos comercios, de nuevas empresas en general, pero cuando estos comercios, estas empresas, llevan funcionando dos o tres años y tienen verdaderos problemas para seguir vivos, para seguir abiertos, pues, no tienen un servicio organizado y consolidado de apoyo a estos comercios. Nos gustaría saber si ustedes tienen pensado poner en marcha algún servicio en plan integral que coordine también los posibles servicios de empresas de las entidades locales.

El tema de las líneas de financiación ya se lo recordé en otra moción de este Pleno, pero nos parece fundamental que ustedes apuesten por dar apoyo a los pequeños comercios, también desde el punto de vista de financiación, donde no llegan las entidades financieras tradicionales.

Y, por último, programas específicos para que los comercios afronten los nuevos retos; por ejemplo, lo que le comentaba antes de internet. Ahora mismo, el mayor reto que tienen es hacer frente a las ventas por internet, que eso no entiende ni de horarios comerciales, ni de zonas, ni de nada. Y, por tanto, yo creo que la Generalitat de Catalunya tiene que hacer una apuesta importante por ayudar a los comercios a sumarse también a las plataformas de venta por internet o a hacer frente a este reto que tienen. Me gustaría saber cuáles son sus prioridades en los programas de apoyo a comerciantes, de promoción del comercio, etcétera, cuáles son los recursos y cómo se piensan coordinar también con las entidades locales.

Y por último..., hay muchísimos temas en el sector del comercio, pero, dadas las limitaciones de tiempo, el último tema que para nosotros también es muy importante es el control del cumplimiento de la normativa.

Es una preocupación del sector, nos lo siguen diciendo, siguen preocupados por la lucha contra la venta ilegal en las diferentes modalidades que existen para ello, y también el control del cumplimiento de los requisitos que se establecen a todos los comercios. Nos gustaría que el Gobierno de la Generalitat hiciera una apuesta por reforzar estos mecanismos de persecución de la venta ilegal, de manera coordinada, obviamente, porque entendemos que aquí es un ámbito que afecta a entidades locales, que afecta a Policía Local, a Mossos, etcétera, pero creemos que el Gobierno de la Generalitat tiene que hacer una apuesta firme por combatir este tipo de actividades, que sin duda son un freno importante y un lastre muy importante para los comercios que sí que cumplen sus requisitos. Y que no se produzcan luchas contra este tipo de actividades únicamente en momentos puntuales, con campañas puntuales, sino que se aborde el problema también de manera continua e integral.

También hay otros elementos, como los establecimientos emblemáticos. Como saben, estuvimos hablando de ello en el último Pleno, pero aún no sabemos en qué se va a concretar esta modificación de la Ley de patrimonio cultural, no sabemos en qué va a aportar a los comerciantes mayores opciones de supervivencia, a la hora de tener que asumir unos alquileres más altos.

En definitiva, señor *conseller*, son muchos los aspectos que afectan al comercio, es un sector muy importante, y nosotros siempre hemos dicho en el debate de la Ley de horarios comerciales que no se puede hacer un discurso simplista de decir que cerrando horarios comerciales se apoya al comercio, porque el comercio ojalá fuera tan fácil de proteger, pero no lo es, es un sector muy complejo. Y, por tanto, nos gustaría saber cuál es el posicionamiento del Gobierno respecto a los temas que le he comentado.

Muchas gracias, señora presidenta, señor *conseller*.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, senyora diputada. Coincidim; coincidim en la importància que té el sector comercial, l'activitat relacionada amb la distribució, venda, amb el comerç al detall, amb el comerç de proximitat, amb el desenvolupament econòmic que les activitats relacionades amb la distribució comercial tenen per a les ciutats, per al nostre paisatge urbà i, evidentment, també per a l'economia del nostre país: prop de 300.000 famílies estan relacionades des d'una perspectiva professional amb el comerç de proximitat, i multiplicitat de grans operadors conviuen també..., com ahir vam tenir ocasió de comentar-ho en l'assemblea anual, en el congrés del Consell d'Empreses Distribuïdores d'Alimentació de Catalunya, que també són un dels molts interlocutors que el Govern té.

Contestant-li a les seves preguntes, ja li dic que el Govern està disposat a tots aquells debats que el Parlament cregui interessant i oportú de fer. Hi han ocasions en què el mateix Govern, com avui mateix en l'àmbit de l'agricultura, doncs, impulsa debats monogràfics; nosaltres creiem que tindrem ocasió de fer-ho molt aviat –i ara li detallaré els calendaris relacionats amb iniciatives legislatives–, però el que determini aquest Parlament. Com és evident, per a qualsevol iniciativa que estigui impulsada per grups parlamentaris i que sigui aprovada per la Mesa del Parlament, doncs, estarem a la disposició dels diputats i diputades d'aquesta cambra.

M'agradaria que aquesta visió que vostè ha dit –i sé que no ha sigut un «lapsus psique», sinó que ha sigut una manifestació convençuda–, que té molt clar que en l'àmbit del comerç –llàstima que el diputat del Partit Popular marxi ara–, doncs, aquest Parlament i aquest Govern tenen plena competència... Perquè no ho entén així el Govern central, que sota l'excusa dels criteris d'ordenació de l'economia general intervé fins i tot a l'hora de fixar els horaris i a l'hora d'intervenir en les nostres regulacions comercials.

Per tant, celebrego que el seu grup tingui aquesta visió de defensar l'autogovern, com a mínim, en l'àmbit del model comercial de Catalunya, perquè en aquest sentit compartirem la voluntat de desplegar al màxim el nostre àmbit competencial, i que ens permetrà definitivament fer front a una hostilitat i a una invasió permanent, que, evidentment, genera inseguretat jurídica i que altera el que és en definitiva l'estabilitat de tenir un marc propi i un marc de relacions, en aquest cas, institucionals i una regulació política.

I, finalment, també dir-li que pel Govern és fonamental –i crec poder-ho dir d'una manera clara i, avui, amb valoració positiva– el diàleg, la concertació i la interlocució amb els diferents agents econòmics i socials i d'una manera molt clara amb les patronals i associacions representatives del món del comerç, tant des d'una perspectiva de país, de l'àmbit català, com des d'una perspectiva de la ciutat de Barcelona, com des d'una perspectiva més sectorial, i que, en definitiva, representa, doncs, un entramat molt important de representació de la societat civil organitzada, en aquest cas, en l'àmbit del comerç, en què des del Govern tenim, ho repeteixo, un nivell d'interlocució, de compartir prioritats, de defensa del nostre model, i que ens permet avançar d'una manera concertada i crec sincerament que amb un bon nivell d'exigència, d'impuls públic, de lideratge empresarial, molt sovint, però sobretot de diàleg i de compromís a defensar un model.

Un model català propi, crec, sincerament, que, si em permet, molt breument, s'identifica, d'una banda, amb un compromís de servei a la ciutadania, i, per tant, l'activitat comercial té sobretot aquesta vocació no només d'intercanvi comercial, sinó de servei, en definitiva, a la comunitat; que representi una oferta d'activitat econòmica, en aquest sentit, i d'intercanvi inserida en el teixit urbà, i, per tant, que defensi també aquesta visió un punt pròpia en aquest sud d'Europa, i fins i tot diferent del centre d'Espanya, en què hem sabut mantenir un equilibri entre operadors, un equilibri també d'ofert-

ta al consumidor, de llibertat d'elecció, però al mateix temps també d'uns equilibris entre diferents operadors comercials, i, al mateix temps, també, vetllant perquè l'equilibri entre perifèria i ciutats compactes, entre centres urbans vius i implantacions comercials, ens permeti tenir, ho repeteixo, un model que ha resistit millor aquests anys de crisi, pel que fa a destrucció d'ocupació, que l'hem patida, pel que fa al tancament de comerços, que l'hem patit, però d'una manera menys dramàtica que altres entorns en què s'ha implantat la desregulació i la liberalització total. No és el nostre model. I, per tant, aquesta recerca d'equilibri entre formats, entre oferta, entre desenvolupament urbanístic, en definitiva, també, en conciliació dels nostres models de relacions laborals i d'aproximació a les petites i mitjanes empreses que es mouen al voltant del comerç, també ha estat inspirant permanentment, des de fa molts anys i amb un cert ampli consens polític, el model comercial català a casa nostra.

Em feia una sèrie de preguntes, senyora diputada, intentaré contestar-les totes abans del torn de rèplica.

El marc normatiu està preparat ja perquè, al llarg d'aquest mes, la llei de comerç iniciï els tràmits ja només interns, i, per tant, a partir del mes de setembre, octubre, estic convençut que serà ja aprovada pel Govern i impulsada cap al Parlament. Per tant, les nostres previsions són que la nova llei que regularà l'activitat de comerç, de serveis i de fires tindrà el tràmit, ara ja sí, definitiu en aquest darrer trimestre de l'any amb entrada aquí, al Parlament.

La veritat és que ens hem trobat, de nou, amb un intent d'alteració del model català, del nostre marc normatiu, en diferents àmbits i en diferents aspectes relacionats no només amb els horaris comercials, sinó també, doncs, amb altres aspectes, relacionats amb les llicències comercials, amb la nostra voluntat que, a partir d'instruments urbanístics, que no d'intervenció, en el model econòmic, aconseguíssim aquests mecanismes d'ordenació. I és això el que ens ha portat, també, amb el debat que encara tenim a les portes sobre la Llei de garantia d'unitat del mercat per part del Govern espanyol, a perfilar-ho encara amb un intent de major solidesa legislativa, perquè serà una llei que ens atacaran frontalment, i és aquest el motiu pel qual hem intentat encara donar-li una major solidesa amb la proposta, amb el projecte de llei, que, com li he dit abans, si tot va bé, aquest mes de juliol ja inicia els tràmits dels darrers informes a nivell intern del Govern, i que serà elevada al Parlament tan bon punt s'iniciïn les sessions d'aquest proper trimestre.

Una llei, evidentment, que intentarà d'alguna manera millorar, compilar tot el marc normatiu, fer un codi de la legislació de comerç integrada de tot el que ha estat, doncs, un desplegament a vegades més sectorial o més fragmentat, que clarificarà i actualitzarà conceptes, que ens adaptarem a les directives europees, que reduirà i simplificarà càrregues administratives, que incorporarà també l'àmbit dels serveis relacionats amb l'àmbit comercial, però que continuarà potenciant el nostre model de comerç de proximitat, de ciutat compacta i d'una proposta de desenvolupament empresa-

rial i econòmic socialment cohesionat, en aquest cas, a partir del comerç.

També és el cas del decret de marxants, que, si tot va bé, també al llarg d'aquest mes de juliol, iniciarà la seva singladura ja definitiva perquè pugui ser aprovat pel Govern, doncs, aquest darrer trimestre.

Per tant, el calendari que des d'una perspectiva..., i la seva pregunta feia referència a les iniciatives legislatives; calendari: aquest darrer trimestre tindrem el projecte de decret aprovat pel Govern i tindrem el projecte de llei entrat en el Parlament.

La fiscalitat, sí, té raó, en el sector del comerç, però també en el sector industrial, en el camp de les rendes de treball. Aquest és un compromís jo aquí li diria que del Govern de Catalunya quan tinguem la hisenda pròpia, perquè és evident que, avui, amb un problema greu de manca de disponibilitat dels recursos ja generat per la pressió fiscal que tenim en tots els àmbits de la nostra economia, que és excessiu, que ens veiem obligats a tenir recàrrecs, fins i tot sobre l'IRPF, o en algunes activitats industrials, doncs, per intentar equilibrar els pressupostos de la Generalitat, no pot ser objecte, malgrat que és fàcil demanar-ho des d'aquesta tribuna quan no es gestionen els pressupostos públics per garantir els serveis públics del país, defensar en aquest cas una rebaixa de la pressió fiscal; és un punt, si m'ho permet, populista i demagògic, sabent que la garantia dels serveis públics avui requereix destinar-hi el 60 per cent dels recursos ingressats per l'esforç fiscal dels nostres ciutadans, que és tot del que podem disposar, perquè el 40 per cent no retorna, plantejar-nos una rebaixa fiscal en aquests moments; com ha dit reiteradament el conseller d'Economia, avui, lamentablement, no és possible, però és evident que aquest és un objectiu que hauria de ser ben aviat assumible perquè és també una lògica en un país que genera prou riquesa per no tenir una de les pressions fiscals més elevades d'Europa.

L'impost de grans superfícies, hi ha una proposta per part del departament d'adaptar-lo després que va superar, doncs, incerteses legislatives, constitucionals, però val la pena que li acabem de donar una darrera reflexió en el sentit –i gastaré trenta segons més, presidenta, per no consumir-los en el torn de rèplica–, perquè creiem que caldria adaptar-lo, per exemple, a integrar en aquest impost, doncs, aquelles realitats de comerços fragmentats, però sota, d'alguna manera, el concepte de «gran superfície comercial», que avui n'estan exempts, o també, evidentment, introduir alguna adaptació com a conseqüència d'una legislació que fa ja més de dotze, tretze, catorze anys que es va impulsar, però també hem d'acabar de veure si aquesta modificació no ens faria entrar en una certa debilitat també jurídica, des d'una perspectiva d'un nou atac per part, en aquest cas, del Govern central. Tot això ho tenim estudiat i és possible que ens ho plantegem en els propers mesos, potser en el marc de la nova llei de pressupostos d'enguany.

Tenim diferents programes, però, com que he consumit més d'un minut més del meu temps, li contestaré pel que fa als programes, a les línies de finançament,

a la lluita contra el «top manta» i el comerç il·legal, i també a algunes de les preguntes que m'han quedat pendents, perquè creiem que aquest és, ho repeteixo, un debat important, interessant per a l'economia del nostre país i per a la cohesió de les nostres estructures, petites i mitjanes empreses, que es mouen al voltant d'un sector tan important com és el món del comerç.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, pues, me ha decepcionado un poco su primera respuesta, porque yo pretendía hacer una interpelación y una moción en las que no repitiéramos, pues, los típicos tópicos que se utilizan normalmente desde el Gobierno.

Por ejemplo, el tema de las luchas y los ataques competenciales. Ustedes me dicen: «Bueno, nos alegramos de que defiendan el autogobierno.» Nosotros defendemos a los ciudadanos, a los comerciantes, a los pequeños emprendedores, a los pequeños empresarios, y, por tanto, defendemos también la democracia, y el respeto a las leyes, a las competencias legales que cada entidad tenga, y creemos fundamental que se deben respetar las sentencias y la seguridad jurídica. Este es nuestro planteamiento básico.

Si para usted el planteamiento básico es defender el autogobierno a pesar de que eso se haga saltándose sentencias judiciales, saltándose leyes democráticas e incumpliendo y atacando, pues, sentencias, no, no lo compartimos. Nosotros tenemos otro modelo completamente diferente. Y, por tanto, no vamos a entrar en el barro de sus peleas y luchas competenciales con el Gobierno de España, porque ¿sabe, al final, lo que pasa, señor Puig? Que, mientras ustedes se pelean, los que sufren las consecuencias de esas peleas son los ciudadanos de a pie, en este caso los autónomos y los comerciantes, que sufren la inseguridad jurídica y la incertidumbre política que ustedes generan.

Por tanto, me ha decepcionado que usted me vuelva a hablar también de luchas competenciales y de horarios comerciales. Es que la intención de esta interpelación era poner de manifiesto que, para abordar el problema del comercio, para impulsar el sector del comercio, no solo nos podemos centrar en hablar de horarios comerciales, porque, como hemos visto, es una visión muy simplista de la realidad.

Y, por fin, pues, su argumento estrella de que, cuando seamos independientes, cuando tengamos la hacienda propia, pues, entonces, ya bajaremos los impuestos, cuando hay otras comunidades autónomas que también son aportadoras netas al conjunto del Estado, que tienen las mismas competencias fiscales que tienen ustedes y que toman otro tipo de decisiones, que no es subir continuamente la presión fiscal.

Y yo le he hecho una interpelación en un tono muy cordial, creo, y no voy a responder lo que dice de populista y demagógico de mi propuesta de hacer una reforma fiscal y bajar la presión fiscal autonómica. A mí me parece más populista y demagógico decir «España nos roba»; pero, bueno, no voy a entrar en este sentido.

Hay algunas cuestiones que entiendo que, por temas de tiempo, no me ha podido responder; que nos sigue pareciendo interesante, por ejemplo, el tema de los establecimientos emblemáticos, cómo lo piensan ustedes abordar.

Y decirle simplemente que la moción que presentaremos en el próximo Pleno será una moción que presentaremos en, básicamente, cuatro o cinco líneas. Una es el marco normativo, como ya hemos comentado, porque permítame que dude de la celeridad que ustedes se darán a la hora de presentar el proyecto de ley, porque, insisto, había una propuesta de resolución aprobada por unanimidad, si no me equivoco, en la Comisión de Empresa i Ocupació para que este proyecto se presentara antes de finales del 2013 y no se ha hecho.

Por tanto, presentaremos una moción en la que haya un nuevo compromiso por parte del Gobierno de que se aprueben estas normativas, las dos, a las que yo le hacía referencia.

También presentaremos propuestas en materia fiscal, porque consideramos que es importantísimo para poder impulsar el sector del comercio; también en cuanto al cumplimiento de la normativa de la venta ilegal, y de programas de promoción comercial y de apoyo, en los que usted no ha podido entrar. Entiendo que, a lo mejor, profundizará un poco más en la segunda parte de la intervención.

En definitiva, señor Puig, el sector del comercio no solo se puede abordar desde una posición simplista, de decir que horarios comerciales es la clave básica para apoyar al comercio. Eso no es verdad, es falso; sería muy fácil y muy bonito, porque únicamente aprobando una ley se solucionaría el problema del comercio, pero, desgraciadamente, la realidad no es esa.

Por tanto, nosotros vamos a traer una moción con propuestas concretas que entran dentro del ámbito de las competencias del Gobierno de la Generalitat y que en muchos casos no suponen ni siquiera gastar un euro adicional; algunas medidas no cuestan dinero, sino que son, simplemente, ejemplos de prioridades políticas y voluntad política. Es una moción abierta a que todos los grupos puedan presentar enmiendas, y esperamos un apoyo mayoritario por parte de los grupos parlamentarios de esta cámara, porque entendemos que el sector del comercio necesita ayudas, necesita apoyo por parte del Gobierno de la Generalitat, y no solo nos podemos centrar en hablar de un tema concreto y específico, que son los horarios comerciales.

Muchas gracias, señora presidenta, señor *conseller*, señores diputados, señoras diputadas.

La presidenta

El senyor Felip Puig vol...? (Pausa.) Molt bé.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Sí, si m'ho permet... I abans ja he dit que havia consumit un minut més i, per tant, doncs, ara intentaré consumir un minut menys en la meva rèplica.

Bé, no, no es decebi tant. Suposo que vostè té molt present que lleis com la Llei de garantia de la unitat de mercat, que pot incidir i afectar molt dramàticament les nostres estructures econòmiques, doncs, l'haurien de preocupar i no fer-la, d'alguna manera, prescindir d'aquesta situació que avui és una clara amenaça. O és que està vostè d'acord amb aquest principi de l'autoritat administrativa en origen, podent operar a qualsevol regió espanyola, que és el que està plantejant el Partit Popular? Un principi dramàtic per al manteniment de la qualitat, no de l'autogovern: del nivell d'exigència, de les garanties als ciutadans, als consumidors, de manteniment de les nostres petites i mitjanes empreses, de les nostres estructures empresarials que es mouen al voltant del comerç i d'altres activitats econòmiques, o la liberalització total de no-licències, fins i tot, en règim de comunicació i en sòl no urbanitzable, que és també un dels mantres que ens vénen en aquests moments de nou des del Govern central.

Nosaltres volem mantenir aquests equilibris; equilibris que no són derivats de la necessitat de defensar l'autogovern. L'autogovern és un instrument, un instrument molt important perquè una societat com la nostra, que té el seu propi sistema de valors, que també es desenvolupa i s'aplica a través del nostre model comercial, doncs, mantingui, per exemple, que, malgrat la crisi, tinguem una densitat comercial en establiments per mil habitants superior a la mitjana espanyola, superior de llarg, en un 20 per cent, a la mitjana en aquest cas de la Comunitat de Madrid. Vol dir que els establiments comercials a Catalunya han resistit millor la crisi, se n'han destruït menys i mantenen una posició.

En canvi, si ens fixem en la densitat comercial en centres comercials, grans centres comercials en metres quadrats per habitant, resulta que a Catalunya hem mantingut un equilibri raonable, amb una llibertat d'operadors, amb una presència de tot el ventall de grans operadors –estatals, nacionals i internacionals–, amb 183 metres quadrats per mil habitants, contra 457 metres quadrats per cada mil habitants que té la comunitat de Madrid. Conseqüència: destrucció de comerç autòcton, de proximitat; destrucció del nostre paisatge urbà; desertització de determinats barris... Aquest és el model que estem defensant. No són només horaris comercials; és un equilibri molt important.

Jo no he parlat de ser independents, però si l'única solució de tenir la hisenda pròpia, com sembla que l'Estat finalment ha acabat assumint..., doncs, és evident que aquest país, com ja veu vostè, no es quedarà d'alguna manera passiu davant de la impossibilitat de poder destinar..., dels impostos que encara estan pagant alguns ciutadans en la seva campanya fiscal, dos de cada cinc euros que paguen no tornen; dos de cada cinc euros que es paguen amb impostos no tornen al país.

Programes i línies. Línia de finançament per a autònoms, microempreses i petites i mitjanes empreses del

món del comerç, artesanía i moda, una línia de més de 10,8 milions d'euros que genera a més, també, línies de crèdit al voltant dels 17 milions. Incentius destinats a impulsar la dinamització del comerç, els serveis, l'artesanía i la moda; s'hi van destinar més de 5 milions d'euros i s'afegeixen dos programes nous als que ja són els tradicionals: participació a fires, foment del comerç, dinamització de zones d'alta concentració comercial, actuacions innovadores per a associacions, suport a les centrals de compres, transmissió d'empreses de comerç, el servei Reempresa al servei del món del comerç o la creació del programa de comerç electrònic per adaptar tecnològicament els nostres establiments de venda presencial a aquests nous canals de distribució. Això també –vostè em preguntava quines línies estem impulsant– és objecte, en definitiva, de suport.

Pel que fa als establiments emblemàtics, bé, la llibertat de mercat dóna que tinguem molt clar quines són les regles de joc també en la nostra economia. Alguns ajuntaments, com el de Barcelona, han impulsat de moment una suspensió de licències relacionades amb l'activitat comercial. Veurem si això pot tenir uns efectes, d'alguna manera, de regulació, però tant la Llei d'arrendaments com la llibertat de comerç porten que hi hagi poca possibilitat d'intervenció, si no és que hi han ajudes d'estat, en aquest cas, en l'activitat econòmica.

En qualsevol dels casos, vetllarem perquè tots aquells centres comercials que tenen també aquest tipus d'establiments tinguin mesures d'impuls –avui reduïdes– per part del Govern de Catalunya, perquè hem decidit prioritzar les polítiques socials, davant d'un escenari de forta restricció financera, com a conseqüència, ho repeteixo, d'un dèficit fiscal que ens continua, d'alguna manera, colpejant.

I acabo. Continuem amb campanyes importants pel que fa al comerç il·legal, en col·laboració amb els ajuntaments, amb treball conjunt amb les guàrdies urbanes i amb la policia de Mossos d'Esquadra, amb recordatoris permanents (*el conseller mostra un full a la cambra*), sobretot en les zones on el *top manta* es manifesta més insistentment, sobretot a la zona d'estiu i als municipis del litoral, recordant als ciutadans... Per cert, vam adaptar la normativa de perseguir no només els que venen, sinó també els usuaris que compren en aquestes activitats il·legals, perquè els pugui ser també d'aplicació el règim sancionador, que també ha estat una mesura dissuasiva, i esperem que això continuï d'alguna manera reduint i expulsant aquest àmbit d'economia submergida, de comerç il·legal, que afecta el nostre comerç de proximitat.

Moltes gràcies, senyora diputada... Per cert, escoltarem amb molta atenció la moció que presenti, i estic convençut que hi haurà alguna cosa que podrem consensuar.

Moltes gràcies.

La presidenta

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la coordinació del Departament d'Interior amb les policies locals.

Interpellació

al Govern sobre la coordinació
del Departament d'Interior amb
les policies locals (tram. 300-00199/10)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular,
té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. L'actual legislació, com bé sap, conseller, estableix que tots els municipis de més de deu mil habitants tenen la potestat, que no l'obligació, de disposar d'un cos de policia local, i dels 947 municipis de Catalunya, 213 disposen d'aquesta policia local, almenys amb les dades de què disposàvem a febrer de 2013; si ho comparem amb el nombre que hi havia l'any 1983, eren 162. Per tant, veiem que el cos de les policies locals arriba gairebé al 75 per cent de la població catalana –més o menys, en xifres rodones–, però també arriba només a un 20 per cent del territori –també en xifres rodones.

El 2013, segons les dades del departament, 10.586 homes i dones conformaven les plantilles de les policies locals de Catalunya, i el que és sorprenent és que el 2010 aquestes plantilles eren d'11.027. Què vol dir, això? Que en tres anys han disminuït gairebé en cinc-cents efectius, en xifres rodones, les plantilles de les policies locals de Catalunya.

La Generalitat és l'administració responsable de la coordinació entre les diferents policies locals i el Cos dels Mossos d'Esquadra, i també l'administració responsable de coordinar pròpiament les policies locals. I el model de relació, fonamentalment, s'estableix en el Conveni de coordinació i col·laboració en matèria de seguretat pública i policia, que és on s'estableixen les funcions que s'atribueixen en cada municipi a cada un dels cossos. Aquest seria el marc en què ens movem a l'hora de formular aquesta interpellació.

Però, entrant ja en l'activitat de govern i, per tant, també en l'activitat legislativa, vostè, conseller, tant en el programa electoral de Convergència i Unió, com en el mateix programa de govern, com en seu parlamentària, en la Comissió d'Interior del 20 de febrer de 2013, es va comprometre a aprovar una nova llei del sistema de seguretat pública de Catalunya, on nosaltres entenem que un dels pilars fonamentals han de ser precisament les policies locals de Catalunya.

La pregunta és òbvia: quan portarà aquest projecte de llei a aquest Parlament? I la qüestió de fons, que és la que ens preocupa, també: quina és la naturalesa que vostès atorgaran a les policies locals en aquesta nova llei o en aquest nou model policial que es pot implantar amb aquesta llei a què em referia. Estan pensant –que és el que seria preocupant– en una integració de les policies locals en el Cos de Mossos d'Esquadra?

El que defensem des del Partit Popular, ja li ho avançem, és que cal respectar l'autonomia de les policies locals i cal millorar de forma contundent la coordinació entre aquestes i el Cos de Mossos d'Esquadra. En definitiva, cal un ús eficient dels recursos que paguen tots els ciutadans. Tant les policies locals com el Cos

de Mossos d'Esquadra es financen amb els impostos dels ciutadans, i, per tant, nosaltres tenim l'obligació, com a responsables públics, de gestionar eficientment aquests recursos. Recordem que la Llei de policies locals és de l'any 91, i, per tant, ja va sent hora de fer una revisió a fons d'aquest marc normatiu. Per tant, cal millorar la coordinació entre els Mossos d'Esquadra i les policies locals.

Vostès parlen molt, quan parlen de policies locals, de coordinació, i vostès han fet deixadesa d'un aspecte, al nostre entendre, que és important, que és ajudar els ajuntaments que puguin aprovar els seus plans locals de seguretat. Perquè aquest és l'instrument que preveu la llei per garantir la coordinació entre les policies locals –entre el municipi– i l'actuació dels Mossos d'Esquadra. I, a més, la llei preveu d'una forma clara que d'aquests plans locals de seguretat se n'hagi de donar compte als plens municipals cada any. I això no ha estat una prioritat, i les xifres ho diuen així: maig de 2011, hi havia sis plans locals de seguretat aprovats; el 2012 n'hi havien set. I les seves previsions, que són previsions, d'acord amb la documentació pressupostària, per al 2013-2014, en preveïen deu. I nosaltres li formulem un seguit de preguntes molt clares: a dia d'avui, quants plans locals de seguretat s'han implantat, s'han aprovat, fins avui?, quants se n'han aprovat?, quants s'han implantat de forma efectiva? I si vostè té coneixement, d'aquests que estan aprovats..., si cada any es dona compte als seus plens municipals d'aquest pla i, per tant, es fa un debat sobre aquests plans.

Ara canviarem de pla; malgrat que té un títol molt similar, canviem de pla. Més de 135 municipis de Catalunya disposen del Pla local de seguretat viària, eh? –que ara parlem ja de la seguretat viària–, a setembre de 2013; o sigui, 135 sobre un total de 947 municipis. Per tant, nosaltres el que ens preguntem és quina és la previsió, el calendari que té el departament per ampliar el nombre de municipis, perquè disposin d'aquests plans de seguretat viària. I per a nosaltres no és només important dotar-se del pla, que és el primer pas, sinó, després, com s'implementa, com s'avalua i com posteriorment es revisa. Vostè sap, conseller, que aquests plans tenen una duració prevista de quatre anys i, per tant, cal revisar-los i avaluar-ne permanentment la seva implantació. Per tant, com es fa això, quin és el calendari amb què es fa això i quina és la manera efectiva de fer-ho? Perquè vostè sap que cal, permanentment, adaptar aquests plans a les realitats canviants que es donen en l'àmbit de la seguretat viària.

Jo, presidenta –o president–, estic sentit molta remor de veus..., amb tot el respecte, però ja m'estan fent des-pistar...

La presidenta

Doncs...

Pere Calbó i Roca

...i, per tant, intentaríem concentrar-nos.

La presidenta

...demano que els diputats i diputades callin.

Pere Calbó i Roca

Bé, dèiem això, no?, que és important adaptar aquests plans a una realitat canviant, com és l'àmbit de la seguretat viària, que és una realitat viva i que, per tant, cal adaptar-la permanentment. Recordem que l'any 2012 es va tenir un repunt preocupant en aquest àmbit, i per això és important que el departament continuï dedicant recursos –que ho està fent, però que continuï i els intensifiqui– per tal que els ajuntaments puguin disposar d'aquests plans de seguretat viària i, sobretot, de les seves avaluacions i les seves revisions.

Respecte a les dades que s'han publicat en el Pla general de seguretat de Catalunya 2014-2015, se'ns diu que només el 59,15 per cent de les policies locals han signat el Conveni de cessió d'ús del programari de gestió Sipcat; el 74,18 per cent de policies locals, el Conveni de connexió a la xarxa de radiocomunicacions Rescat, element importantíssim en la coordinació i en la resposta efectiva de les policies, i ja amb unes xifres molt més acceptables, un 92,4 per cent el Conveni d'adhesió al sistema d'informació policial, i un 93 per cent el Conveni de coordinació i col·laboració en matèria de seguretat pública. Per tant, creiem que aquests percentatges, sobretot els dos primers, cal fer un esforç important per incrementar-los.

Subratllem ara que és imprescindible que els Mossos d'Esquadra col·laborin d'una forma efectiva en la lluita contra l'incivisme en els municipis. I «col·laborar» vol dir que els Mossos d'Esquadra puguin també denunciar infraccions de les ordenances de civisme. I en posarem un exemple: a la ciutat de Barcelona, el 2013, es van formular vuitanta-una denúncies, per part dels Mossos d'Esquadra, per infracció de l'ordenança de civisme –que té un altre nom, però perquè ens entenguem ràpidament. Això vol dir menys de set denúncies per mes. Què vol dir això? Vol dir dues coses: primer, que la col·laboració és possible, perquè si es pot fer a Barcelona es pot fer en el conjunt de municipis de Catalunya que disposin d'aquesta ordenança o d'aquest tipus d'ordenances. Però la segona qüestió: que menys de set el mes vol dir que aquesta col·laboració és clarament insuficient i que cal fer un esforç. Perquè vostè sap que l'incivisme molts cops és l'avantsala, després, d'altres comportaments que ja atempten contra el Codi penal, i, per tant, cal fer un esforç en aquesta lluita contra l'incivisme.

Nosaltres també volem posar en valor la resolució que va aprovar aquest Parlament, la 621/X, on el Parlament insta el Govern a fer les modificacions legals necessàries perquè els agents i caporals de l'escala bàsica de les policies locals de Catalunya es classifiquin, a efectes administratius de caràcter econòmic, en el grup C1, per mitjà de la pròxima Llei de mesures fiscals i administratives, de manera que l'aplicació d'aquesta mesura comporti que la diferència retributiva del sou base, resultant de la classificació en el grup C1, es tradueixi de complement específic de la corresponent relació de llocs de treball. Què vol dir això? Que

a efectes econòmics és zero, eh?, la part final vol dir que no hi ha un increment retributiu, sinó que es compensa un complement amb l'altre. Esperem que ho compleixin. Hi ha el compromís del grup que dona suport al Govern. Nosaltres, per si de cas, hem presentat la modificació legislativa, que la tenim entrada, si es compleix per part del Govern, perfecte, i, si no, entrarem la nostra modificació legislativa.

Un altre àmbit de col·laboració també que hem de millorar d'una forma clara és en matèria d'ordre públic. Un exemple pragmàtic del que no va ser una col·laboració en aquest àmbit, en matèria d'ordre públic, col·laboració Mossos d'Esquadra i policies locals, va ser el que va succeir el maig del 2011 en el desallotjament de la plaça Catalunya. Arran d'això, en la Comissió de Models de Seguretat va ser una qüestió que ens va preocupar i vam promoure que s'aprovessin resolucions, i, en aquest àmbit, la Comissió de Models de Seguretat va aprovar fonamentalment dues resolucions, que ara li demanem què ha fet, el Govern, en aquest sentit. La primera, que el Govern ha de redactar, juntament amb els ens locals, amb policia local, un protocol d'actuació en què es defineixin clarament les funcions que ha de complir cada cos policial en les actuacions conjuntes en matèria d'ordre públic. I, la segona, que també afecta el Cos dels Mossos d'Esquadra, és que ha d'adoptar les reformes legals necessàries perquè es difuminin els rostres dels agents, del Cos dels Mossos d'Esquadra i les policies locals, en aquelles informacions dels mitjans de comunicació on la cara de l'agent no és una informació rellevant per explicar el que està succeint. Preguntem si vostè han dut a terme aquests manaments o no.

Arran del que va succeir a plaça Catalunya es va plantejar la qüestió o la necessitat –que no sé si vostè comparteix o no, i per això li ho preguntem– que en matèria d'ordre públic, quan hi hagués una actuació conjunta de Mossos i Policia Local, hauria d'haver-hi un comandament únic. Vostè manté aquesta tesi, no la manté? Això s'ha produït o no s'ha produït?

I en la segona part ja plantejarem diverses qüestions que ara, per raó de temps, no ens dona el temps –valgui l'expressió– de plantejar-les.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

(Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., senyor diputat, de fet, ha plantejat..., li agraeixo que em doni l'oportunitat també de parlar de policies locals, que a vegades no en parlem molt en aquest context, i certament en tenim, i l'exercim, la responsabilitat respecte a la coordinació de les policies locals. Vostè donava les xifres. Una mica, per situar-nos..., a Catalunya hi ha al voltant de 213 policies locals, com vostè bé deia, per bé que les hem de tractar de manera diversa, perquè són profundament

diverses: van des de la Guàrdia Urbana de Barcelona, que consta de 2.691 agents fins a policies, doncs, que tenen entre 1 i 8 agents.

Per situar una mica més el tema, donar algunes xifres que poden ser d'utilitat. El que podem qualificar com a petites policies en el conjunt de Catalunya en serien cent vint: són aquelles que tenen menys de vint-i-quatre agents en la seva plantilla; mitjanes, que estarien entre vint-i-cinc i cinquanta, en tindríem cinquanta més; mitjanes-grans, aquelles que estarien entre cinquanta i noranta-nou efectius, vint-i-nou, i, grans policies, més de cent, doncs, només catorze. Per tant, hem de tractar de manera diversa allò que és divers quant a realitat. La variable numèrica és important, importantíssima, però no és ni de bon tros l'única, però, en qualsevol cas, sí que és rellevant.

Quines són les formes de col·laboració, de cooperació, que tenim amb les policies locals? Doncs, fonamentalment, jo les agruparia en tres grups o en tres paquets diferents. Una, aquelles que ens vénen taxades o ordenades a través del marc legal que tenim, que se centren fonamentalment en el que és la Comissió de Policia de Catalunya, en la que tenim, doncs, la participació del món local, federació i associació de municipis i Ajuntament de Barcelona, per la particularitat que representa; competències, també, amb la Carta de Barcelona, i tot el que és el departament en les diferents expressions, direcció de la policia, pròpiament el departament, Direcció General d'Administració de Seguretat. Aquest és un àmbit de treball de cooperació conjunt, que podríem situar en aquell pla més conceptual.

Què és el que estem fent ara? Què és el que estem fent ara en aquests moments? Doncs tenim, fonamentalment, dos grups de treball en servei, en funcionament, que analitzen dues qüestions..., que jo crec que ocupen i preocupen les policies locals, de fet, és un consens, aquells temes que anem a tractar i els que estem tractant específicament en aquests moments, d'ençà de..., particularment en aquest any, tenen a veure amb dues qüestions: com tractem... –recordin que l'informe del Síndic de Greuges posava una mica, assenyalava tota la custòdia de detinguts en l'àmbit de les policies locals com una qüestió insuficient–, per tant, com podem fer front a això conjuntament, per tant, assessorant, donant criteri als ens locals –aquest és un grup de treball. I un altre grup de treball en el qual treballem una qüestió que també preocupa i ocupa molt les autoritats locals, i també als cossos de policia locals: les qüestions disciplinàries, com tractem el règim disciplinari amb relació a les policies locals, com gestionem aquests expedients.

Amb el benentès que treballem en l'horitzó..., i vaig a una de les qüestions que vostè plantejava, relacionada amb la llei del sistema de policia de Catalunya. La llei de sistema de policia de Catalunya, entre altres qüestions... –entre altres qüestions, i que sí que tenim la voluntat de portar-la a aquesta cambra–, entre altres qüestions, una de les que segur, doncs, tractarà és com gestionem les qüestions que tenen a veure amb la disciplina en l'àmbit de les policies locals. El que no pretén aquesta llei és unificar els dos cossos de policia, sinó que pretén, bo i respectant quin és el marc com-

potencial, que ja ens ve definit, que no pretenem alterar, a veure com tractem el sistema de policia de Catalunya, que estarà integrat per dos cossos policials: el Cos de Mossos d'Esquadra i el conjunt de les 213 policies locals; per bé que hi ha una franja central de cooperació, de col·laboració interinstitucional, el servei, en definitiva, d'allò que demanen els ciutadans a una i altra policia, que és la seguretat. Però, en qualsevol cas, de cap manera es pretén, doncs, fer una assimilació o fer una incorporació, perquè, hi insisteixo, les qüestions competencials estan perfectament definides en el marc legal que ara tenim. Els correspon –a grans trets, ara li parlo, eh?–, fonamentalment, en el cas de les policies locals, tot allò que fa referència al trànsit, a la seguretat viària –i després ho enllaçaré amb una de les qüestions que vostè plantejava en l'àmbit de les trames urbanes–, els correspon també, molt particularment, tot allò que fa referència a la policia administrativa. Vostè també s'hi referia, a l'hora de fer qüestions relacionades amb el civisme, per tant, inspeccions de locals o tot el tema de les ordenances municipals. I els correspon tot allò que a grans trets podríem definir com a policia de proximitat, qüestions relacionades moltes vegades també amb la convivència, amb el civisme, no?

Certament, els mossos poden col·laborar i col·laboren en aquests àmbits, però nosaltres creiem que el respecte per aquestes competències requereix que cada cos policial –i ara parlo estrictament de Barcelona– s'esmerci i es dediqui particularment, d'una manera més accentuada, a allò que és pròpiament competència seva llei en mà, la qual cosa no priva que quan una patrulla, o mixta o del Cos de Mossos d'Esquadra, adverteix l'incompliment d'una ordenança municipal, doncs, evidentment, actuï. Això és el que s'està començant a fer en l'àmbit de la seguretat a Barcelona, que jo crec que anirà a més, però quedi clar que competencialment el compliment de les ordenances és una qüestió encomanada, i ho dic llei en mà, particularment, doncs, al cos de les policies locals. Per tant, un àmbit de treball, un àmbit de col·laboració, aquell que ens dóna la llei en el marc de la Comissió de Policia de Catalunya, en què li he dit quins són els dos aspectes de treball, de col·laboració conjunta que d'una o altra manera estem fent en aquests moments.

Però hi ha alguns altres àmbits evidents de col·laboració no menys importants, que són aquells convenis als quals vostè també es referia. Li donaré algunes xifres raonablement actualitzades respecte al que era el Pla de seguretat, i les dades que en seu parlamentària d'una o altra manera li hem anat contestant. Els convenis que avui dia..., tenim diferents tipus de convenis de col·laboració en matèria de seguretat. Aquell conveni que seria genèric pel qual, doncs, donem assessorament als ajuntaments. En aquests moments, doncs, estem parlant que el 96,24 per cent dels ajuntaments que tenen policies locals el tenen, l'hem conveniat; per tant, estem parlant de 205 dels 213 ajuntaments. Aquest conveni dóna peu a un segon conveni, que és el que en diem, col·loquialment, SIP, de connexió amb el sistema d'informació policial. Això ja és un pas més, és aquell que permet a les policies locals entrar en el sistema i utilitzar aquest sistema d'informació

policia per gestionar. També estem en xifres raonablement elevades, el 94 per cent, 201 dels 213 municipis amb policies locals han signat aquest conveni. Intentem ser molt proactius i fer pedagogia encara en aquest petit terreny de policies locals, amb les quals encara no hem conveniat, que molt majoritàriament són policies de nombre més reduït, aquelles policies més petites.

I, després, hi hauria el conveni d'adhesió a la xarxa Rescat. La dada d'avui mateix és que 173 dels 213 municipis que tenen policies locals l'han signat, per tant, un 81 per cent. Hem avançat i encara resten alguns convenis, evidentment, per signar. Alguns crec que tenen data molt propera. I el darrer conveni potser és el més potent: és el conveni de cessió de programari de gestió. També pensant en el que serà la futura llei del sistema de policia de Catalunya. Si el que volem és que parlem el mateix llenguatge i que tinguem els mateixos canals de comunicació, xarxa Rescat i parlar el mateix llenguatge, és bo que compartim programari. Que és un canvi de cultura en molts casos, des de la perspectiva de les policies locals; adaptar-se a tot aquest nou programari és canviar, a vegades, maneres de treballar, però creiem que és bo que avancem cap aquí, al ritme que vulgui cada ajuntament. Nosaltres no tenim per què imposar, nosaltres oferim aquest programari, que creiem que és d'utilitat; de fet, el retorn que tenim per part dels ajuntaments és que és positiu. I, en aquest cas, doncs, tenim 141 dels 213 municipis amb policies locals que han signat, un 66,2 per cent. Anem una mica més endarrerits. No té sentit començar la casa per la teulada, no tindria sentit si abans no haguéssim fet tots aquells convenis que ens permeten crear, doncs, aquesta voluntat de col·laboració, de cooperació. Per tant, aquestes són les xifres.

I les altres xifres que sí que li volia donar, abans no se m'exhaureixi el temps i pugui donar resposta a d'altres preguntes, és en tot l'àmbit de trànsit. L'àmbit de trànsit és un àmbit important. Estem en la bona tendència –això ens ho han dit diverses vegades– en la reducció de la sinistralitat. Això és positiu que sigui així i no d'una altra manera, i a dia d'avui tenim com a objectiu, per abans d'acabar aquest any, tenir conveniats amb 285 ajuntaments plans locals de seguretat viària. En aquest moment en tenim 176 –li he dit 185, objectiu–, en tenim 176, doncs, de vigents, dels quals estem fent seguiment en aquest any 2014 d'un total de 21, i estem avaluant-ne un total de 22. Vostè sap que aquests plans es programen, tenen una carència bi, tri o més anual, i en els quals es van fent les revisions periòdiques. Ens interessa tant incrementar, doncs, aquesta nòmina de plans, cobrim el 81 per cent de la població; ens interessa tant incrementar aquest ventall, incorporant-hi més ajuntaments; de fet, hem abaixat el conveni a municipis de menys de deu mil habitants, perquè creiem que també són susceptibles, evidentment, de beneficiar-se de la bondat d'aquests plans que acaben redundant en la millora de la qualitat dels municipis, des de la perspectiva de la seguretat viària. Per tant, estem parlant de vianants, d'usuaris, de motoristes, de tots els usuaris. Però també –i és una cosa que vostè assenyalava i que jo comparteixo– que aquests plans que s'han aprovat no es quedin en la simple estanteria,

sinó que siguin vigents. Per tant, fem aquest exercici d'avaluació permanent i continuada. Per tant, allò que s'estableix en el marc de la Comissió de Policia de Catalunya, aquella col·laboració més formal, allò que fa referència als grans convenis, li he donat algunes xifres de programari, de Rescat, etcètera, allò que fa referència a la seguretat viària.

I un altre capítol de col·laboració... –se m'exhaureix el temps–, probablement més informal, però no menys important, que és aquell capítol d'assessorament des de... –vostè sap que hi ha una direcció general, que és la d'Administració de Seguretat, que té una subdirecció general específica, de relacions amb els policies locals–, d'aquell assessorament diari continuat de consultes per part d'ajuntaments sobre aspectes concrets de dimensionament de les plantilles, de problemes d'ordre disciplinari o de qualsevol altra naturalesa. Que aquest potser és el més viu, el menys taxat de col·laboració, però no menys important que els altres, perquè és donar respostes (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) efectives, eficients, realistes des del Departament d'Interior, a aquells ajuntaments que evidentment ho sol·licitin, bo i respectant quines són les competències d'aquests ajuntaments.

Sé que han quedat algunes qüestions al tinter. Vostè n'ha plantejades moltes, com és habitual en les seves interpellacions. En el segon torn intentaré –perquè estic fora de temps– respondre algunes de les preguntes. Espero haver donat resposta a una part d'elles.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Conseller, en aquest segon torn fonamentalment li vull plantejar tres qüestions. Una, la que s'està plantejant en l'àmbit de les policies locals és la possibilitat d'avançament de l'edat de jubilació, que també és una reivindicació del Cos de Mossos d'Esquadra. I, en aquest sentit, no cal entendre-ho com un privilegi, que no ho és, sinó que cal entendre-ho des de dues referències: una és que a partir dels seixanta anys la capacitat física d'un agent per poder desenvolupar la tasca policial està minvada o és més difícil; i, segona, del que es tractaria és de cotitzar el mateix, com si es jublessin als seixanta-cinc anys, l'edat legal de jubilació, però fer un esforç de sobrecoïtització, avançant aquesta coïtització en aquests anys anteriors perquè permetessin la jubilació als seixanta anys. Això té tres vessants: una, la seguretat social, és evident; una segona són els agents, que també han de fer un esforç de sobrecoïtització durant aquest període, i tres, l'altra, l'Administració, en el cas de les policies locals els ajuntaments, que també han de fer aquest esforç de sobrecoïtització, i, en el cas dels Mossos d'Esquadra, el Departament d'Interior.

La pregunta és: vostès estan disposats a treballar... –és evident que no és una qüestió fàcil, però–, a treballar en aquest sentit, sent conscients que aquesta

mesura comporta un esforç inicial, però alhora també comporta estalvis a l'hora de gestionar les plantilles i, per tant, unes qüestions es compensen amb les altres? Vostè, com a Departament d'Interior, respecte als mossos està disposat realment a fer aquest esforç? I, com a coordinador de les policies locals, a treballar amb ajuntaments perquè aquests ajuntaments assumeixin també aquest sobre esforç? I aquesta seria la qüestió que nosaltres li plantejaríem.

En segon lloc, una problemàtica concreta que ens trobem: agents de cossos policials que han superat el curs de formació bàsica, que han exercit com a policies en un altre cos policial o en comissió de serveis a policies locals, que guanyen una plaça perquè es presenten a una oposició a una policia local i no se'ls homologa el curs de formació bàsica i se'ls obliga a fer de nou, després d'haver superat aquest curs en el seu cos policial d'origen i tindre anys d'exercici com a policia, i en alguns casos com a policia local; se'ls exigeix fer de nou un curs de formació bàsica a l'Institut de Seguretat Pública i no se'ls homologa. Creiem que això no és normal. Creiem que aquí hem de donar-hi una solució, i, per tant, nosaltres instarem una moció d'establir les mesures per donar solució a aquestes qüestions i, si cal, modificar la Llei de policies locals, perquè són qüestions que no són de sentit comú. Que a un agent que ja ha superat un curs, que té anys d'exercici com a policia, se li demani que nou, per haver superat una oposició a un ajuntament, aquest curs de formació bàsica, amb el que suposa de malbaratament de recursos, que vol dir que aquell ajuntament no disposarà d'aquell agent durant nou mesos, etcètera. Llavors li demanem això.

I acabo. Vostè, no sé el que avui farà. La interpellació és més tranquil·la que en altres ocasions, però vostè, normalment, en el segon torn aprofita el seu torn que jo no li puc contestar per fer alguna crítica al Ministeri de l'Interior, i com que un ja va agafant experiència, doncs, avui m'avanço jo, ho dic per si ho fa. (*Veus de fons.*) No ho sé. Sí. I li ho dic perquè la recent, l'última... No, més que res perquè l'última volem clarificar una cosa, que és la que fa referència al sistema d'alerta de menors desapareguts.

Vostè va fer fa poc unes declaracions en què deia que s'havia exclòs el Cos de Mossos d'Esquadra. És clar, si nosaltres posteriorment, que sabem que se'ls ha comunicat al Cos de Mossos d'Esquadra la instrucció 14/2014 de la Secretaria d'Estat de Seguretat..., no es pot sustentar aquesta afirmació, precisament perquè aquesta instrucció el que fa, per una banda, és preveure com serà aquesta col·laboració de les policies autonòmiques respecte a aquest sistema, i, per altra banda, el que fa també és garantir que d'aquests avisos seran coneixedors totes les forces i cossos de seguretat. Per tant, per mi què és l'important? No és fer ara la pica-baralla de si vostè ha dit o ha deixat de dir, sinó dir de forma molt clara que qualsevol ciutadà, estigui en el territori que estigui d'Espanya, podrà utilitzar aquest sistema, i, per tant, no crear una alarma innecessària, perquè aquesta instrucció que se'ls ha comunicat preveu perfectament quina és aquesta coordinació i quina és aquesta participació, al nostre entendre.

És un sistema únic que l'important és que centralitza aquest sistema i l'important és que es difon el missatge d'aquesta alerta per intentar trobar menors desapareguts d'una forma ràpida i eficaç. I el que es va signar la setmana passada són uns convenis de col·laboració amb determinats mitjans de comunicació que havien manifestat la voluntat de col·laborar en aquest programa, que és una part del programa i que en cap cas exclou ni cap cos policial, tots són necessaris, i molt menys el Cos de Mossos d'Esquadra. Per tant, dit això, creiem que és important aclarir als ciutadans que qualsevol català podrà utilitzar aquest sistema, i esperem que sigui útil, precisament, per a l'objectiu que té.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. La veritat és que no tenia previst fer cap crítica al ministeri. Per un moment he pensat que la faria vostè. Gairebé, eh? Però en qualsevol cas, li agraeixo aquesta tercera puntualització. Vostè m'ha plantejat tres punts, intentaré contestar-los tots tres.

Respecte a aquest tercer punt, quan jo vaig dir que estàvem profundament decebuts, que ens sentíem exclosos d'aquest sistema d'alertes per menors desapareguts, ho vaig dir amb coneixement de causa, perquè el Cos de Mossos d'Esquadra, com l'Ertzaintza, com la policia navarresa, en el seu dia, i parlo de l'anterior Govern de l'Estat, havia participat molt activament d'aquest projecte, que va acabar, doncs, desapareixent un bon dia; no vam ser més convocats, amb el canvi de govern, la qual cosa no compartim però hem de respectar; no vàrem ser més convocats, i pensàvem que és que havia decaigut per alguna raó, la que fos, i un bon dia, pum, ens assabentem a través dels mitjans de comunicació que existeix aquest sistema d'alerta.

Tal com es va plantejar, es donava una situació preocupant, que té a veure amb les policies locals de què ara parlàvem, que una denúncia d'un menor desaparegut formulada allà on toca en l'àmbit de Catalunya, que és davant la comissaria dels Mossos d'Esquadra, que per això és la policia integral de Catalunya, o davant d'una policia local, doncs, tal com s'havia plantejat el tema, no tenia dret a ser atesa en aquest sistema d'alertes, no? Tal com estava formulat, només hi havia una via. Celebro que vostè ara em digui: «Escolti, podran, doncs, *convenir*». A nosaltres el que ens hauria agradat és, tal com treballàvem amb l'aleshores ministre Rubalcaba, continuar treballant amb l'actual ministre Fernández Díaz en la gènesi i en el disseny d'aquest sistema d'alertes, perquè creiem que ha de tenir un abast, evidentment, estatal, perquè les desaparicions no es poden acotar en un territori. I per tant, ja li dic: si tenim aquesta possibilitat, doncs, l'aprofitarem en benefici dels potencials menors desapareguts. Però no és menys cert, i això és el que vaig lamentar públicament, que se'ns va exclou-

re, que un bon dia vam deixar de ser cridats a les reunions del ministeri, nosaltres, l'Ertzaintza i la Policia Foral Navarresa, perquè he parlat amb els dos responsables polítics i diuen: «No, ens n'hem assabentat també una mica pel diari», per dir-ho d'alguna manera, i, per tant, ho lamento.

I permetin-me ja aprofitar una reflexió: nosaltres fa relativament poc temps hem posat un servei, l'Oficina d'Atenció als Familiars de Persones Desaparegudes, no només menors, que també, sinó persones desaparegudes en general, que està donant uns resultats altament positius. Passarem amb molt de gust balanç davant de la comissió, si vostès ho creuen oportú. En qualsevol cas, és una eina útil de suport a les famílies, que res priva, doncs, de la investigació policial, que ja es feia abans i que, evidentment, es continua fent, sinó de suport, d'empara, de proximitat amb les famílies que es troben en una situació complexa com és la desaparició d'un menor o d'un altre tema.

Vostè ha plantejat dues qüestions més. La de la jubilació anticipada. Escolti, encantats de la vida de treballar al servei de la jubilació anticipada, per moltes raons: perquè és un compromís que nosaltres portem en programa electoral; perquè és un compromís que hem contret en el Consell de la Policia, pensant en Mossos d'Esquadra; perquè el tenim sobre la taula, aquest tema, des de la perspectiva, també, de les relacions amb els sindicats, i perquè ens encantaria que el Cos de Mossos d'Esquadra, i per extensió també les policies locals, absolutament res a dir, fos tractat exactament igual que el Cos de la Guàrdia Civil, que la Policia Nacional, o que l'Ertzaintza, que en un moment oportú d'aritmètica parlamentària complicada per part del Govern central, doncs, van aconseguir incorporar aquest dret que nosaltres, evidentment, treballarem al servei que també la nostra policia, i les nostres policies, en aquest sentit ampli que deia abans, policies locals i Cos de Mossos d'Esquadra, el tinguin en igualtat de condicions de la Policia Nacional, de la Guàrdia Civil, de l'Ertzaintza, que, intentant-ho, van aprofitar una bona conjuntura per sortir-se'n.

Per tant, res ens plau més que poder comptar amb el suport del seu grup parlamentari, que és aquell que té la majoria absoluta a Madrid i que és aquell que ha de fer possible que la nostra policia, tant en la seva expressió de policies locals com de Cos de Mossos d'Esquadra, gaudeixi exactament, ni més ni menys, dels mateixos..., no privilegis, sinó mateixos drets que te-

nen els altres policies, perquè, com vostè diu, la tasca policial, doncs, jo crec que és recomanable poder avançar aquesta edat de jubilació, precisament per l'exigència des de moltes perspectives que té. Per tant, encantats de la vida que ens hi doni, evidentment, aquest suport, i comptarem amb aquest suport quan fem les propostes.

I em plantejava un tercer tema, amb relació... Me'l recordi, si us plau. Edat de jubilació... Ah, el tema, perdó, sí, dels cursos de formació. Nosaltres contemplem la necessitat, perquè caldria fer reformes legislatives, de fer aquests cursos de formació amb persones provinents d'altres cossos que canviïn de cos, bé sigui la policia local o, si fos el cas, del Cos de Mossos d'Esquadra. En moments excepcionals sí que s'han fet cursos pont. Trànsit, per assumir la competència de trànsit, es va fer un curs pont per poder assimilar una part d'agents procedents de la Guàrdia Civil, per l'expertesa i coneixement que tenien es va fer el curs pont. En moments excepcionals... No pensem, no tenim en agenda fer-ho per a casos evidentment particulars, ni notem ara com ara una necessitat de generar aquestes excepcions, que requeririen, en qualsevol cas, des de la meua perspectiva, requeririen algun tipus de reforma legislativa al respecte.

I, després, m'ha apuntat un altre tema, que ens ha de fer confiança que ho posarem en la llei d'acompanyament. Diu: «Escolti, és que ja es posa la bena abans de la ferida.» Tenim un mandat d'aquest Parlament, però és que la llei d'acompanyament de mesures fiscals i financeres encara no s'ha gestat. Per tant, faci'ns una mica de confiança, per una vegada a la vida, que allò que ens vàrem comprometre a fer en la llei d'acompanyament, evidentment, ho farem.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller.

Doncs, suspenem la sessió i la reprendrem demà a les nou del matí amb els punts 9 i 10, que són les dues darreres interpellacions.

La sessió se suspèn a dos quarts de vuit del vespre i tretze minuts.